

PŘEPIS PŘEDNÁŠKY

ZLÍNSKÉ SETKÁNÍ JEDNOTY SRDCE

IVA
ADAMCOVÁ

28.9.2012

Obsah

Setkání jednoty srdce Zlín, 28. září 2012 (1/5)	2
Setkání jednoty srdce Zlín, 28. září 2012 (2/5)	16
Setkání jednoty srdce Zlín, 28. září 2012 (3/5)	31
Setkání jednoty srdce Zlín, 28. září 2012 (4/5)	43
Setkání jednoty srdce Zlín, 28. září 2012 (5/5)	55

Setkání jednoty srdce | Zlín, 28. září 2012 (1/5)

[úvodní píseň] ♪ ♪ Srdce mé proplová láskou, koupel je zářivá. Srdce mé proplová láskou, klid a mír prožívám. Tělo mé plní se láskou, světelné dílo zřím. Srdce je třpytivou páskou spojeno se zdrojem svým. ♪ ♪

♪ ♪ Nitka je duhová, zlatý má třpyt, nové i známé je Jednotou být. Nitka je duhová, zlatý má třpyt, nové i známé je Jednotou být. ♪ ♪

[pořadatelka:] Já vás tady vítám a veřejně bych chtěla přivítat paní Ivanku Adamcovou, která nás dnes bude provázet. Nádherným zpěvem to bude prokládat Sylva Králová. Mám pár organizačních připomínek...

[IA:] Teď předávám slovo pro krásný hlas Sylvie. Tak Sylvie spusť...

[Sylva:] Já si říkám, jsme tady rodina, že? A když to zpívám sobě, tak si můžu dovolit, co tam je.

Je mi tedy velkou ctí a potěšením, že jsem opět po delší době potkala Ivanku, a že jsem potkala vás. Zнала jsem už tolik lidí, a stále poznávám a děkuji za to. Hezký dobrý den tedy přeji vám všem.

[Sylva zpěv:] ♪ Kdo jsem já? Kdo já jsem? ♪ ♪ Čí jsem já? Čím já jsem? ♪ ♪ Otázky mé, kdo zodpoví? Snad srdce mé mi tichem napoví. ♪ ♪ Černá i bílá, země i nebe, Oheň a voda. Ve všem hledám Stvořiteli, Tebe. ♪ ♪ Haleluja /5x/ ♪ ♪

♪ ♪ Rozpomínám se, noc přichází, ♪ ♪ den probouzí se, nové světlo přichází. ♪ ♪ V srdci mém záře všech barev jest, ♪ ♪ to píseň lásky tančí v každém z nás. ♪ ♪ Ve světle se rodí nové barvy duhy, ♪ ♪ zemi s nebem pojí křišťálové stuhy. ♪ ♪ Haleluja /5x/ ♪ ♪

♪ Tu novou září důvěrně znám, ♪ ♪ srdce mi tančí, svůj domov poznávám. ♪ ♪ Ta známá vůně, barvy i jas. ♪ ♪ Bůh probouzí se v srdcích, nastal lásky čas. ♪ ♪ Haleluja /10x/ ♪ ♪

[potlesk]

[IA:] Moc děkujeme, Sylvinko. Chtěla jsem se vás zeptat, jestli vám nebude vadit, když si sednu a budu povídat. Nebude? Protože já potom chodím jak tygr v kleci po celém pódiu a možná bych i utíkala ze záběru, když se natáčí. A někdy pak večer zjistím, že jsem naběhala dost. Takže vám děkuji a začínáme.

Je to zvláštní pocit sedět na vysoké škole, vidět aulu a tolik úžasných tváří, které vás chtějí dobrovolně poslouchat. Já jsem se včera setkala s človíčkem, se kterým jsem poprvé mluvila před čtrnácti dny, on pomáhal s organizací v Brně. Včera jsme se tu setkali, dali jsme si kávu a pak mi pomohl s kufrem, abych ho mohla odstěhovat do penzionu. Pak se rozloučil a odjel domů. Po cestě v autě mi říká: „Víš, já jsem se ve

svém životě setkal s mnoha slavnými lidmi. Oni ve skutečnosti to byli obyčejní lidé, většinou i dost skromní ve svém soukromí, ale přece jen každý z nich měl minimálně tři tváře. Když přešli do jiné role, tak přehodili svou tvář a byli někdo jiný. Já jsem si velmi přál být v tvé blízkosti a to se mi vlastně tři dny podařilo a stále čekám, kdy naskočí další role, ale ona tam žádná jiná tvář není.“

Ano, člověk, který si minimalizuje egoismus, už žádnou jinou tvář a žádnou roli nemá. On je jenom obyčejným a chová se vždycky ve všech situacích absolutně stejně. Je to pro něj standardní chování. Nedělá rozdíly mezi druhými. Hlídejte si svá nitra, kdy začne přicházet ten, kdo hraje divadlo před druhými a mění se na jiného. Buďte ti obyčejní. Je to nejlepší cesta ke všemu a věřte mi, že člověk v tomto stavu už přijme úplně všechno.

Já se dnes budu hodně věnovat otázce tvorby, protože mi přichází spousta dopisů a vy vůbec ani nevíte, nebo málo kdo tuší, co to skutečná tvorba je. Tvorba je, když odsunete svůj egoismus a nastartujete chování absolutní a stálé spokojenosti a využíváte úplně všeho. Věřte mi, chci vám říct, když už jsme zde na té škole a sedíme tady v aule, že jednou skutečně se tahle „odbornost“ bude učit na školách. Bude se učit, jak být dobrým člověkem, ale k tomu ještě samozřejmě dozrajeme. Úžasné je, v jakém množství teď reagujete. Takže se uče, odkládejte, a já vám dnes k tomu povím víc.

Takový člověk, který už minimalizoval svůj egoismus, se umí radovat ze všeho, co je. Takový člověk už vnímá, že lidé se udržují ve všech úrovních, ve kterých se pohybují, jenom proto, že odmítají a tvoří negativní emoce, což je tady ten panáček, který je namalovaný na levé straně. To je člověk, který se pohybuje ve třetí dimenzi. Všude vytváří negativní emoce, jak jsem ukazovala na základních přednáškách. Ještě se k tomu dostaneme. Ten člověk, jak vytvoří tu negativní, odmítavou emoci, uzavře čakerní systém. Jenže. Vy jste bohové, kteří se sem přišli něco naučit a jestliže ten Bůh sem přijde a uzavírá dveře do fyzické schránky svému vlastnímu původnímu Božství, pak trpí, protože Bůh do jeho těla nemůže vstoupit. On sám v zapomnění prosazuje vůli role, to znamená jména a tvaru, a tehdy ten člověk trpí. Ale hlavně vytváří odmítavé emoce. Prosazuje vůli jedince a tehdy, když to dělá, tak se udržuje ve stejné vibrační hladině.

To znamená, že cesta je jednoduchá: Přestaňte dělat odmítavé emoce. Vyhoupne vás to nesmírně vysoko. Začnete vyplouvat ze svých původních rolí, ve kterých jste se ocitali během svého života. Je jedno, jestli je to v rodině, nebo jestli je to v práci, v jiných mezilidských vztazích, mezi přáteli... Pozor, můžete to použít i v tak zvaném nepřátelském prostředí. A věřte mi, jde se radovat úplně ze všeho.

Já jsem dostala tento týden krásný mail od jedné paní, která byla minulý týden v Pardubicích. Tam mě o přestávce oslovila a potom mi napsala, že skutečně to, co jsem jí řekla, v auře bylo, (na jedničku a na trojce). Ale jak to má udělat, když žije v domě se svojí rodinou, s dcerou, s vnoučaty, a přitom všichni jsou negativní a jsou to hmotáři a samozřejmě, že ona je pro ně jakoby z jiné planety. Ano, pro mě je v tom

obrovská radost. Pro mě. Uvědomte si, že takový člověk, když si vybral takovéhle prostředí, má úžasný trénink. Nemusíte ty lidi nabádat k tomu, aby se změnili a ukazovat jim, že vy jste lepší. To ne, naopak, ale jenom se chovat. Chovat se morálně, nezasahovat. Můžete těm druhým poradit. A když vidíte, že nereagují, tak se stáhněte a nechte je vejít do zkoušek. Je to pro ně třeba velký náraz, ale oni musí dostat tak zvaně na frak, aby si uvědomili, že tudy cesta nevede.

Jde se skutečně radovat úplně ze všeho. Budu vám vyprávět příběh, který jsem vyprávěla minulý týden v Pardubicích, abyste viděli, že se jde radovat úplně ze všeho a můžete tak minimalizovat jakýkoli blok v sobě. Minulý týden se nenatáčelo, takže já chci tohle uveřejnit, abyste věděli, jak lehké to je, přijmout cokoli.

Když mi bylo 14 let, tak jsem s rodiči byla na Sečské přehradě na dovolené. Protože jsem byla jedináček, tak jsem vždycky vyhledávala děti v okolí. Velice brzy jsem si tam našla kamarádku. Když pak jednou moji rodiče jeli dopoledne nakoupit, tak jsem s nimi odmítla odjet do města a zůstaly jsme spolu s tou holčičkou na pláži. Na pláži jsme měly deku, vedle naší deky byla vytažená loď a plavčík, co tam hlídal pláž, aby se nenudil, tak ji tam natíral nebo opravoval. Moc už si to nepamatuji. Je to už taky před 40 lety. My jsme si povídaly, hrály jsme karty a pak jsme si lehly a opalovaly se. On tam stále něco kutil. Najednou k němu přišel nějaký kamarád a začali si povídat. My jsme měly zavřené oči, ležely jsme a on si myslel, že spíme. Povídá tak polohlasem druhému: „Podívej se tady vedle na tu deku. Vidíš tu holku v těch modrých plavkách? (To jsem byla já.) Ta je tak ošklivá. Já jsem ošklivější holku neviděl.“ Já jsem to samozřejmě slyšela. Teď jsem tak zpozorněla. Nicméně on pokračoval: „No jo, to jsem si myslel, jenže ona si pak sedla, začala se smát, tady si povídaly s tou druhou... Ona není ošklivá. Ona je hezká. Já jsem z toho v šoku. Jak je to možné?“

Pozor, když bych měla silné ego, už bych si nesla celoživotní blok z toho, jak jsem ošklivá a jak se druhým lidem nelíbím a už bych se posuzovala tak nebo onak a provázelo by mne to celým životem. Ne. Já jsem si z toho vzala úžasnou věc, že když se celý život budu smát, tak se lidem budu líbit. Ze všeho si můžete vzít pozitivní náboj. Jde to úplně ve všem, ať se stane cokoli, vždy si můžete vyhrábnout to dobré. Tehdy se pohybujete ve vibračních rovinách a proplouváte, žádnou nevidíte, vy jdete výš a výš. Váš optimismus vám otevře cestu k Božství. Jestliže se ale někde zaseknete, je jedno, na které čakře – na jedničce odsudkem, že je to špatné, na dvojce vám vadí, co se děje, na trojce zlostí, na čtyřce nenávisť nebo lítostí, na pětce kritikou nebo posuzováním, tehdy vás to udrží na stejné rovině.

Víte, život po životě jste stále lepší a lepší a odhazujete věci a pak už nemáte volbu. Pak už jen jdete hladkou cestou. Ze začátku v prvních životech, kdy egoismus je ještě hodně silný, si představte, že jdete chodbou a přijdete do auly, třeba jako je tahle, a bude tam množství dveří. Když ještě máte velké a silné ego, zvolíte východ egoisticky. Tam ale dostanete pěkně na frak. Vy tou zkušeností musíte projít. A tak jak jdete, život po životě, oněch dveří v aulách ubývá. Když už jste hodně vysoko, zbývá tam už jedna jediná možnost: Jít jenom rovně a čistě. Neublížit nikomu. A když, tak sobě, ale rád, protože nepoškodím někoho jiného. Když je to s tím pocitem „rád“, je to už

pokora. Tohle je velmi důležité. A tehdy to Božství, které vás prozkoušelo, už vás úplně automaticky zařadí do páté dimenze. Tehdy tvoříte vším, co činíte. Protože neumíte jednat egoisticky, neumíte něco odmítat.

Věřte mi, ten Satan, ten egoismus, je velice mazaný. Teď už víte, že jediná přítomnost je spokojenost. Ano, to je jediný stav, kdy přijímáte vše, co se děje, to znamená, že kopírujete svoji původní vůli Boha. Vy jste si totiž vybrali celý svůj osud se vším všudy. To znamená, že když kýváte „Ano, teď je to dobře, přijímám.“, žijete Boží vůli, ale svoji vůli, protože vy jste tím Bohem. Aby buňka na mé dlani – budu třeba já nebo vy, to je jedno – prohlédla, že je tělo, že je Celkem, že patří do toho těla, musí přijmout nejenom kohokoli vedle sebe, ale i v celém světě. V celém světě! Kdybyste nepřijali jednoho jediného člověka s jediným chováním, nejde to.

Uvědomte si, že každá buňka má svůj úkol, který tady musí splnit a musí činit to, co činí, protože i ona se přišla proměnit v Boha. Ona musí odkládat své egoismy, o kterých neví, že jsou egoismy. Je to program, který ta buňka jenom zahraje. Protože vždycky se učíme ve skupinách. Vy učíte svým chováním druhé lidi, ale i oni učí vás. Seběmenší odpor, odmítnutí čehokoli vás zatahuje do neustálých podobných vibrací a hladin. Takže přijímejte. Nebraňte se, pozor! NITREM. Už jsem hovořila o tom, že Bůh nemá uši. On vnímá vaše děkování jako spokojenost na čakerním systému. Když vytváříte klid a mír a přijetí, tehdy On ví, že vás může pustit dál, protože tu situaci zvládáte.

Jestliže tam je napětí, odmítnutí situace nebo odmítnutí člověka, anebo odmítnutí toho, co dělá, i to už je dnes před pátou dimenzí egoismus. Tehdy budou kolem vás stále ti stejní, aby vás vyučovali, ale jsou pro vás andělé. Ti největší andělé, které jste kdy mohli potkat. Protože jsou těmi, kteří vás to naučí. Jednoho dne ano. Přijde obrovská úleva a klid a mír. Sjednocení je nádherný pocit. I nespokojenost sama se sebou – takové to „Chci být lepší“ – je egoismus. A je to hodně velká zábrana pro váš vývoj, protože jestliže jediná spokojenost je přítomnost, pak už když chci být lepší, tehdy jsem nespokojený s tím, jaký jsem. To je tím Satanem krásně zamaskované. A jsem navíc v budoucnosti – „budu lepší“ – tam je to dané.

Teď tady procházíte celkem těžkým obdobím, protože ta transformace tady je. Byla tady vždycky. Uvědomte si, že program je daný, akáša planety je daná na miliony let dopředu. To jenom my se svými smysly tady vnímáme úplně jiné věci. Všechno se děje a paradoxní je, že nic není k urychlení vaší přeměny jako lidstva. Ono se to děje samo. My jenom plaveme v tom daném programu jako buňky. Je to úplně stejné, jako když se podíváte do lidského těla. I spermie když oplodní buňku, tak se nastartuje automatický program, kdy se vytváří morula [rané stadium vývoje oplozeného vajíčka živočichů] a všechno pokračuje. Formuje se ektoderm [skupina buněk, vnější zárodečný list] a další plástve, které tvoří a vchlipují se a vytváří se další jedinec. Ano, vše je už na buněčné úrovni dané.

Vím, že pro ty, kteří ještě prosazují vůli svého života, svého jména a svého tvaru je to velmi těžké. Ti, kteří by ještě eventuálně dělali v nějaké formě magii, pro ně je velmi

těžké tohle slyšet. Nicméně věta, která se říká, že „bez Boží vůle nepadne z lidské hlavy ani vlas“ je absolutní pravda, protože vše je přichystané. Děje se to z horních hladin.

Dnes vám ukážu rozdíl mezi třetí a pátou dimenzí. To se týká i přání a modliteb. Uvědomte si, že i chtění být lepší, je vlastně přání. Je to chtění něco změnit. Ne, vy máte být jenom spokojení a kráčet podle toho, co vám to Boží tělo umožňuje. Vy totiž žijete v Bohu. Jste Bohové a žijete v Bohu. Tohle je paralelní stav. Ano, žijeme v Božím těle a my sami uvnitř jsme Bohové. To znamená, že to Boží tělo, tak jako každá buňka, která žije ve vašem těle, vám nachystalo program a vy jenom jdete. Učíte se být lepší už jenom tím, jak jenom procházíte všemi obvyčejnými situacemi vašeho života a čestně je vyřešíte. Jenom tak, když se sami od sebe začnete měnit.

Nemůžete chtít po druhých lidech, aby se měnili. To už by bylo násilí. Začněte od sebe. Kdyby tohle udělal každý, tak se podívejte, jak se změní svět: nebudou války, nebude policie. Když já bych přestala krást, přestala loupit a vraždit a nedělala bych nečestné věci a udělal by to každý na světě, tak by odpadly všechny tyto instituce. Nebyly by banky, nemuseli byste mít klíče, nezamykali byste si ani domy ani auta, protože nikdo jiný by vám do těch domů nepřišel, tak jako vy byste to neudělali druhým lidem. Víte, je karma. Karma tady dělá všechno, ale pozor! Vše je dobré. Ano, to vy víte, ve třetí dimenzi se člověk jako tvor musí naučit odložit egoismus. Proto třetí dimenze skýtá všechny tyto věci, které když budete považovat za špatné, tak to ještě odmítáte. Uvědomte si, že všechny buňky se tady učí, ony za to nemohou.

Plán všech vašich programů je všechno si vyzkoušet a odložit. O to tady jde. Abyste se vymanili z těchto hladin, kde se vám budou dít jakoby ošklivosti, nesmí vám ty ošklivosti vadit. To už je odmítání, je to egoismus. Ale to už začínáme mluvit o tvorbě. Jestliže nitrem přijmete všechno tak jak se děje, skutečně se vymaníte. Kdybyste třeba jen jednu skupinu na světě považovali za špatnou, budete se s ní stále dostávat do konfliktu, protože vám ještě vadí. Cokoli vám vadí, tvoříte a přitahujete si to k sobě, protože je důvod se to naučit. My tady kráčíme postupně, krok za krokem, a vyvíjíme se.

Nedávno mi psala paní, která má kontakty s pátou dimenzí a žádala mě, jestli bych.... Že ví, že to musí říkat nahlas a chce po mně, abych také povídala, že to je pravda, ale já to nemůžu udělat. (Ještě jí musím odepsat, ještě jsem jí neodepsala.) Já tady reprezentuji přechod přes vaši šestou čakru. Kdy vy se najdete jako bohové, když začnete správně pracovat. A tehdy si vás převezme vaše Božství samo. Kdybych vám dnes vyprávěla, jaké to je na druhé straně, někteří z vás, kteří byste ještě nebyli připraveni si to sami osahat, byste byli možná vyděšení a to je zbytečné. Je to jako v první třídě říct prvňáčkovi, že existuje rovnice o třech neznámých. To je nesmysl, vy tam dorazíte sami, ale vaše Božství s vámi má své úmysly.

Pokud se zpřítomníte a dostanete se sami do trvale otevřeného třetího oka. Co to znamená? Vy všichni máte vaše třetí oka pootevřená a spousta lidí už se sem narodila s pootevřeným třetím okem. Už jsou morálně velmi vysoko. Ale jsou tam ještě trvalé

minimální, ale dlouhodobé egoismy, o kterých nikdo nevěděl, že to vlastně egoismy jsou. Lidé nevěděli, že egoismus je lítost. Ano, lítost je velkým egoismem, je to nesouhlas s tím, co se děje v osudu druhých, mých bližních, nebo v osudu mém. Anebo situační lítost. Vy všichni jste bohové, kteří jste si nabrali celý svůj život, celý svůj osud se vším, co tam je. A jestliže pak litujete, to znamená, negujete, nechcete, aby to tak bylo, už vlastně odmítáte svůj vlastní program na to, naučit se být lepší. Protože bod A až B je daný. Vy jste si vybrali celý osud tam, kam se máte dostat se svým vlastním vývojem. A nic nepředběhnete a nic nezpomalíte.

Já jsem minulý týden byla v Pardubicích a tam jsem vyprávěla právě o tom, jak si nesmíte dělat ochrany. To už bylo i na základních přednáškách [ze Starých Křečan]. Nedělejte si ochrany, bojujete sami proti sobě a strašně vás to doběhne. Uvědomte si, že váš program je A až B. Vás program je narození až odchod. To je váš program a každý rok... ta vaše linka je rozdělena na léta. V každém roce ten člověk splní to, co má. Ať chce, nebo nechce, to znamená, že buď projde hladce se zdravým tělem, anebo je tam nějaká demolice. Ale musí to tam projít. Přijmout všechno znamená jenom lehce projít se zdravým tělem. Vy to vždycky můžete jen „zhoršit“, když to nepřijmete tak jak to je.

Vzpomeňte si, když třeba končí rok a blíží se Vánoce, už to začíná před adventem. Člověk začne hodnotit jednak ten uplynulý rok, jak ho vnitřně zvládl. Čím lepší máte svědomí, čím čistší je ten váš štít, tím je vám lépe. Zároveň ale člověk hodnotí nejen onen poslední rok, ale celý součet všech let od narození do té doby. Tohle je velmi důležité, abyste ho měli co nejčistší a v nejvíce optimistickém duchu. Teď si představte, že v každém roce něco máte udělat. Vy to skutečně uděláte. A už nebudeme mluvit o tom, jestli jste se bránili nebo nebránili. Jestliže vy jste to chtěli dejme tomu nějakým způsobem ovlivnit, což už je magický stav, tak si třeba vytvoříte tak zvané vajíčko nebo nějakou ochranu.

Mně psala tento týden holčina, která byla minulý týden v Pardubicích, a já jsem velice ráda, když vy se takhle ptáte, protože je to mojí velkou inspirací k tomu, abych vám to vysvětlovala. Nedělejte to. Ona psala, že pracuje v hypermarketu a tam je těžké sedět u kasy a jsou tam spousty lidí, jsou velice negativní a útočí na ni. Největší zbraní ze všech je láska. Uvědomte si, že když já si tady udělám proti někomu ‘vajíčko’, tak já se bráním proti těm negativním, ale bráním se a schovávám i proti těm pozitivním. Vy se schováváte před každým, čímž už přicházíte o ty krásné věci. Když vy sami půjdete ke kase a uvidíte tam takovouhle ženu, která bude za takovým tím ‘vajíčkem’, budete mít divné pocity. Tohle jde do určité doby, ale ta žena si naplánovala svůj vývoj. To znamená, že jestliže se brání svému vlastnímu programu vývoje, za nějaký čas přijde někdo, kdo to totálně rozmetá. To bude ale takový výbuch! Může se jí stát něco strašně velkého a nepříjemného. Dostane se do nějaké rvačky nebo přijde k nějakému úrazu, kdy se to skutečně provalí, protože její Božství se přišlo učit být lepší. On není jménem a tvarem. Ale hlavně je to magie. Je to prosazování vůle toho člověka. On se sem přišel naučit, ale odmítá se učit. Nedělejte to, opravdu byste na to dojeli, dopady jsou obrovské.

Magie má úplně jiné vibrace, než jsou současné vibrace na planetě a ti lidé dostávají nesmírně na frak. Podívejte se, co se teď děje všude, kam se podíváte, hlavně samozřejmě v politice, tam je to extrémní, protože tam jdou lidé prosazovat svoji vůli. A i kdyby tam někdo čistý byl, musí se podřídit celé té mašinérii, té plástvi. Je to tak. Je to nutné. Na planetě ve všech zemích se to teď bude hroutit, protože to nemá dlouhého trvání. Teď musí padnout egoismus, aby se něco změnilo, a vše je připravené v té transformaci. – Strach, satan, egoismus...

Zase mi dnes přišla nádherná zpráva ráno na mobil... starší pán mi napsal mail, že je celý život věřící, že je křesťan, ale v jednom mi nerozumí, že si neví rady s tím Satanem. Satan, to jsem vysvětlovala, je egoismus. Už víte, že v téhle rovině on hlídá oddělenost od Božských světů. Ale Božský svět, jak už víte, vy už jste na hranici svého vědomí, je na vaší šesté čakře. Jakmile přestane dělat odmítavé emoce, což neumí každý, k tomu se musíte mnohokrát narodit, abyste tohle začali chápat. Pak se dostanete do stavu, kdy začnete žít bez odmítavých niterných emocí a vzpomenete si, kdo jste. To vzpomínání je nádherná věc, je to probuzení. A věřte, že vše je dobré. Lidé, kteří by odsuzovali karma, by už nevěděli, co karma je. Jak je dobrá, jak je úžasná. Vy jste vlastně zapomněli, kdo jste. Jste Bůh, který se přišel narodit do hmoty, takže ta karma tím nárazem vám ukáže, kudy cesta nevede. A jestliže byste se jí i báli a odmítali ji, tak byste se do nekonečna navraceli do podobných situací. Nikdy by vás to nepustilo.

Karma je úžasná věc. Jednoho dne vám ohromně poslouží k tomu, abyste si uvědomili, že je vlastně báječnou záležitostí a že teprve až přestanete dělat druhým to, co nechcete, aby druhí dělali vám, tehdy se sjednotíte. Ale ten Satan je úžasný. On ví, kolik procent vám ještě schází, takže on tak jako nenápadně nabádá, šteluje vás, aby vás naladil na to 'ještě tohle si vezmi, to jsi ještě nezažil'....

Tenhle pán se mě právě ptal, co s tím Satanem? Poslyšte, tady je to peklo. Tady ve hmotě, ve vašem zapomnění si prožíváte vaše pekelné stavy, což nikdo nikdy nepopsal. Tady je ten očištec, kde v zapomnění konáte tak, jak konáte. Nemusíte se bát, ve vyšších světech jsou krásné reality. Každý, kdo odloží při odchodu toto tělo, když se rozváží první tři čakry, si vzpomíná na tenhle život jako na vzdálený sen, jako když jste se tady probudili a víte, co jste si doladili. Pokračujete nahore ve vyšších neprojevených světech. Tam je čistota.

Všechny církve v minulosti - upozorňuji vás, že vše je dobré, muselo to tak být ve třetí dimenzi - překroutily informace, které přinesl Ježíš Kristus. To je stav při otevření třetího oka, kdy si vzpomenete, kdo jste. Že pouze odkládáte svá hmotná těla, schránky neboli role, ve kterých jste tady žili. A tehdy byly všechny věci uložené. Ono to tam je, ale uvidí to jenom vědomý člověk. Všechno tam je. Jenomže církve si prosazovaly svá pojetí, dohadovaly se mezi sebou, soupeřily. Ale bylo to proto, že jednou za čas se narodíte v dalším životě jako příslušník další jednotky (jiného náboženství). Až pak vám dojde, když si prožijete úplně všechno, že ten boj je nesmyslný, protože existuje jenom Celek.

Jednou kdysi dávno mě zastavila na ulici paní, která dělala u Svědků Jehovových a ptala se mě: „Já vás tady vidím chodit několikrát každý den a já jsem se vás ani nikdy nezeptala. Nechcete se podívat?“ a já jsem odmítla: „Děkuji vám, jste velmi hodná, já vím, že to myslíte dobře, ale já mám svojí víru.“ A ona na to: „To by mě zajímalo jakou?“ A já: „Víte, já věřím na čisté svědomí.“ A ona jen tak zamrkala a říkala: „Aha, tak... tak na shledanou.“ Váš Bůh je vaše čisté svědomí. A tehdy vycítíte ‘tohle bys neměl dělat, to bys také nechtěl, aby ti to někdo udělal’, držte se toho. To je to nejčistší hladinné prostředí, které můžete mít.

Ono se to vyvíjí. Včera se mě Dan také zeptal na jednu otázku, která je pro vás úžasná, abych vám ji zodpověděla. On povídal: „Víš, mě by zajímalo, jaké jsou ve vyšších hladinách zkoušky? To bude asi hrozně těžké, že?“ Není to těžké. Je to vlastně pořád stejné, protože vy zvládáte větší a silnější záležitosti a tamty máte vzdálené. Je to to samé, jako když si představíte školu. Pro prvňáčka bude těžké, aby se naučil počítat do 10 nebo do 100, aby se naučil dobře psát písmenka, v druhé třídě toho bude víc, u maturity už bude zase výš. Ale vždycky ten člověk na to má, protože jste si předtím nabrali kontinuální vývoj. Nehrozte se tedy nějakých obrovských zkoušek. Vždycky na to máte, vaše Božství vás na to připravuje. Opravdu vůbec o nic nejde. Jenom přijímejte ten život, tak jak přichází. Bude se vám to velice rychle měnit podle toho, kde vás Bůh chce mít, tak si vás tam pošle, byť i nečekaně. Nebraňte se ničemu.

Hlavně dbejte na to, abyste se dovymanili z těchto pozic [odmítání a negativních emocí]. Opakuji. Váš vývoj je daný, to znamená z bodu A do bodu B. Už dneska se ví, kdo bude patřit do páté dimenze, kdo bude patřit do třetí dimenze. To se vědělo, už když jste se narodili. To je tady dané jako program, ale každý krok je důležitý. Vůbec nezáleží kdo, kdy, kde bude, protože hladina lidí, kteří ještě budou mít drobnosti nevyřešené a zůstávají ve třetí dimenzi, tak oni budou zase doplňovat hladinu lidí, kteří teď končili v Rybách jako vrchní a nejčistější hladina, tak oni je vlastně nahradí. A budou doplnění z Beranu, jakoby zespoda, do Ryb – ti, kteří přicházejí z minulosti.

Takže vidíte, jak se to všechno krásně doplňuje a vyvíjí. Děje se to samo. Jakékoli nechtění, měnění a nepřijetí vás odsune do třetí dimenze. Už jenom to, že bych strašně moc chtěl do ní jít a dostat se tam, už tohle je nespokojenost. Vy buďte rádi v té úrovni, v jaké jste, a tehdy hladce projdete. Vám to musí dojít přes srdce. Uvědomte si, že jenom spokojenost je přítomnost.

V těchto stavech se v současnosti dějí v noci podivné události. Mnozí z vás to zažívají, protože v noci třeba nemůžete dlouho spát a cítíte takové neobvyklé silné vibrace, které s vámi někdy hýbají. Někdy můžete vidět i podivné světy, které jsou buď bezbarvé anebo naopak velice barevné. Tam je jiná škála barev. Nebo uvidíte věci, které byste ani nevěřili, že uvidíte. Můžete se pohybovat ve svých tělech a v tom mikrosvětě. Můžete slyšet i tóny, které jste vůbec nevěděli, že existují, které vaše vnitro rozvibrují. Můžete ale být i strašeni egem, protože vaše Nadjá ví, kde máte hranici, ale jestliže máte hranici v té strachové oblasti, tak vaše ego vás po nocích bude strašit. Nenechte se vystrašit. Všechno v klidu přijímejte.

Týká se to toho, že matka Gaia, která je také živou bytostí jako my, vibračně postoupila, takže ty, kteří by se ještě báli nebo měli nějakou jinou negativní emoci, ona tak pomalinku setřásá. Zůstaňte tedy v klidu. To pomine. Jedná se o vyrovnávání funkce levé a pravé hemisféry. Po čase se to zklidní a budete zase bystří. Teď si třeba nepamätujete vůbec nic. Nebojte se, nejste nemocní, nemáte Alzheimer, nepřichází nějaká hrůzná nemoc. Pouze se vypíná levá hemisféra, která umí to sčítání, hodnocení a posuzování, které jste celá léta dělali. Teď ale přijde napojení se na pravou hemisféru, na skutečný transformátor, kterým jste.

Uvědomění je nutné. Tvorba se týká nekonání. Jestliže člověk přestane dělat negativní emoce, začne se měnit chápání levé hemisféry. V dualitě, ve třetí dimenzi, [kreslí na flipchart:] Tady je 3D a tady je 5D člověk považuje věci za špatné a dobré. Ne. Vše je dobré, protože se učíte. Dnes je doba, kdy už i když s tím člověkem budete dál mluvit, nebudete ho považovat za špatného, ale budete si myslet, že udělal špatnou věc, tak jste v pytli vy, ne on. On vás stáhl k sobě. On vám udělal dobrou věc. Abyste viděli, že neumíte toho člověka přijmout jako dobrého, tak vám to musel udělat v té hladině, v jaké vám to udělal. Přes jeho konání jste zjistili, že neumíte ještě přijmout cokoli. Je to pro vás znamení, že tohle ještě neumíte. To znamená, že na tom musíte zapracovat. Ano, ten člověk je stejný Bůh jako vy. Jeho Božství a vaše Božství je stejná realita. Jste jako dvě buňky na mé ruce. Jestliže vy jako jedna buňka toho druhého budete považovat za špatného, nebo že něco špatně udělal, odsuzujete sami sebe. A přitom on si přišel odložit svůj egoismus, on vykonal něco špatného, ale vy jste to udělali také.

Prosazování vaší vůle je váš egoismus odmítnutí, negativní emoce, toho člověka. On vás strhl do třetí dimenze. Správný postup je, že tohoto člověka budu mít ráda i s tím, co udělal, protože vím, že on to lépe neumí. Já ho respektuji jako dobrého. Tím pádem jdete dál, protože byste se neušpinili o to, co udělal, a tihle lidé vám půjdou z cesty. To už je základní tvorba.

Na dvojce – tam víte, že je odpouštění a sexualita. Tam jsou vztahy v partnerství nebo pocity, že vám někdo konkrétní - do hmoty (levé strany) - nebo vám nějaká situace (pravé strany) vadí. Ne, vy jste bohové, vy jste si zvolili všechny situace vašeho života. Máte je hezky naprogramované v této úsečce [bod A až B] a je vaší vlastní vůlí, že tuhle situaci teď projdete, protože se v ní pohybují všichni hmotní, to znamená, lidé s tvářemi, kteří vám slíbili, že vám zahrají všechno, co se tam děje.

A teď pozor! Nesmí vám to vadit! Když vám to bude vadit, odmítáte svoji vlastní vůli, že v životě se to dělo anebo co ti lidé dělali. Vy jste si to ale vzájemně slíbili. Patříte do obrovského těla a společně se učíte. Oni vám to musí udělat, aby zjistili, že jim nebude dobře, když to udělali. I to je učení. I vy si někdy řeknete 'tohle jsem neměl dělat, příště to udělám lépe'. Ano, to je ta fáze. A z druhé strany – vy, když jim to neumíte skousnout, zjistíte, že tohle je ještě hladina, kterou nezvládáte. Je to vzájemné vyučování se. Ale když vám to nebude vadit, už tyhle věci, ať vám je udělá kdokoli, neuvidíte.

Začíná to všechno totiž ve vás. Když spolu půjdeme po ulici, mně nebude vadit vůbec nic, cokoli se tam bude dít. Vedle mě někomu už třeba bude vadit deset procent. To, co uvidí, je jeho hladina. Není to úžasné – vědět, co ještě neumím? Ale vidíte, že ta situace za to nemůže, protože jeden člověk reaguje a druhý nereaguje. Jestliže se zaměříte na ten vnější svět, jste v pytli. Ten vnější svět nemůžete přeparat, zbít, svázat, někam zavřít. Vy ho musíte přijmout bez negativní odmítavé emoce, a tím to zmizí. Tohle je tvorba. Když to zmizí, přestane okamžitě vaše vyučování, protože jste se naučili, co jste měli. A pozor! Bez magie! Bez toho, že bych něco začaroval, nebo něco nechtěl, něco odmítl, něco někam poslal.

Třetí čakra – tady víte, že je uložená moc. Chybu tady dělají lidé, kteří se neumějí bránit. Jediná možná obrana v Jednotě je láska. Absolutně nejhorší obrana, která může být a která je většinou bohužel realitou, je zlost. Člověk, který se neumí bránit, musí být neustále zkoušený těmi, kdo ho budou hrnout, protože on to neumí, takže automaticky ho každý tlačí ke zdi. Ten člověk si to dělá sám. I kdyby mlčel a navenek nedával nic najevo, ale vevnitř cítil ten tlak, že ustupuje a nesouhlasil s tím, už bude mít zdemolované zažívání, protože trojka je zodpovědná za zaživačský ústrojí, to znamená: žaludek, slinivka, žlučník. Zlostí ne, prosím. Ta vás doopravdy zdemoluje.

Někteří lidé se nezlobí na druhé lidi, ale zlobí se na sebe. To je to samé. Vy jste také ta samá buňka Božího těla jako druhý. Takže kdybyste se nezlobili na někoho druhého na světě, ale jenom na sebe, děláte to samé a váš zdravotní dopad bude ten samý. Tady se zlobím na sebe, že se neumím bránit – Ne! Já otevřu pusku a řeknu mu 'Nezlob se, já to pro tebe nemůžu udělat, protože s tím nesouhlasím.' A třeba proto nesouhlasím, že nemám čas, nemám prostředky, anebo vím, že bych někomu ublížil. Tečka. Ten člověk nemůže pak dělat vůbec nic. On to musí respektovat.

Druhá strana je člověk, který bude hrnout. To je buď psychický, nebo fyzický nátlak na druhého jedince. A teď se dívejte. Jestliže k vám přijde někdo – já takovým lidem říkám buldozéri – a chce vás tlačit, to hodně dělají černí mágové, tak pokorné řešení je jediné: S obrovskou láskou mu to nedovolím, ale nezlobím se na něj, protože vím, že si přichází odžít svůj egoismus a je tak naučený. Naučil se to v dětství, v práci, dohání si tam některé pocity. Protože tyhle pocity, které se tlačí po čakrách nahoru, začínají blokem v první čakře.

První čakra je nejhrubohmotnější čakra v těle, protože rezonuje s vaším fyzickým tělem. A jestliže budete spokojení, to už je souhlas, pak už nebudete cítit žádné odmítavé emoce nahoře. Nebudete i na jedničce považovat někoho za špatného a půjde to výš. Jestliže jste spokojení, nemáte námitky. Tady je nejdůležitější optimismus. Nic jiného, jenom optimismus! Jestliže budete neustále spokojení, okamžitě jste v páté dimenzi. Já jsem vždycky cítila, že nade mnou je něco, co mě nesmírně chrání. Nevěděla jsem proč, jenom jsem to věděla. Já jsem opravdu byla jen šťastná, nic jiného jsem neuměla. To stačí. Pak už se neumíte zlobit, neumíte neodpouštět, nefňukáte (když jste spokojení), nenenávidíte, nekritizujete. Víte, že ti lidé trpí. Pak už jen vše děláte pro ně, aby oni pochopili. To je stav pokory a služby pro druhé lidi.

Na trojce tedy, vážení, žádné zlosti! Zlost může přijít, i když neumíte být pružní na třetí čakře. Co to znamená? Když přijde situace, která vás zaskočí tím, že jste plánovali, že bude něco jinak a neumíte se vzdát toho původního záměru. Ta vaše představa byla jiná, proto přijde napětí. Tady na trojce vznikne jakoby obruč, je to tam takové zatažené. Tehdy dopad na zažívání je také stejný. Ne. Měl jsem někam jet, nemělo to být, zrušilo se to, tak proč bych měl být v křeči? Udělám něco jiného, půjdu někam jinam, uvolní se mi další možnost. Tady je zapotřebí umět se radovat z toho, že přestože jsem tam chtěl jet, těšil jsem se tam, tak to nevádí. Ono je vlastně dobře, že jsem tam nemusel, protože mohu jít zase tam a tam. Čím rychleji se budete umět orientovat a přeměnit neboli používat pružnost při těchto změnách, tím lepší to pro vás bude. Budete tím prozkoušení, ale zase: Tu situaci jste si sami naplánovali a věřte mi, že odnaučit se některé věci je velice těžké, ale ten život vám je sám přinese.

Já mám báječného zete v Itálii. To je takové mé další dítě. On má ohromné srdce, ale Ital, že... Oni jsou takoví temperamentní. Když před 10 lety Petruška odcházela do Itálie a narodil se jim první syn Matia, tak Paolo měl všechno přesně naplánované: v tolik hodin vstaneme, v tolik se nasnídáme, v tolik vyrazíme tam a tam, a budeme tam do tolika hodin a zpátky. Petruška mi jednou volala a říkala: „Maminko, Paolo se začíná učit. Dnes ráno jsme vstali, nasnídali jsme se a těsně před tím, než jsme otevřeli dveře z bytu, tak to začalo. Matia se tak pos*al, že mu to teklo až do bot.“ A to byl první zádrhel. A už to začíná. Ten člověk to musí skousnout, život vám přinese přesně to, co potřebujete. Vy nemusíte udělat vůbec nic. Dnes je to úplně jiný člověk. Ano, to přijde samo. To všechno máte naplánované. I to pos*ání toho dítěte tam bylo. Všechno tam je navezené.

Čtyřka – Na čtyřce, to už jsme dnes mluvili o lítostech. Žádné lítosti. Všechno vaše učení je tam zadané, takže se jenom snažte přijmout to tak, jak to je, se vším všudy. Ale pozor na lítosti a žádné nenávisti! Já už předpokládám, že vy, kteří jste schopní tyhle věci vědět, už ani ty nenávisti nebudete mít.

Víte, mnozí lidé si myslí, že když se na vás podívám, že vidím. Ne, já z vás jenom cítím. Já jsem ani nikdy nechtěla vidět. Vidím jedinou auru a to je moje vlastní a jenom za určitých okolností, kdy mi to Otec dovolí. Víte, jak by to pro mě bylo ze začátku, možná i dneska, nebo dnes už možná ne, ale určitě obtížné. Představte si, když půjdete po ulici a uvidíte ty bloky těch lidí, jak byste jim chtěli pomoci a vysvětlit a nejde to, to zkrátka nejde. Takže ta smlouva mezi mnou a Otcem zněla, že jenom když mě někdo požádá a strčím ruce do aurického těla, byť by to bylo na dálku, protože jsem s vámi spojená v Jednotě, takže je jedno kde jsem, čas a prostor neexistuje. Takže tam ucítím základní časové údaje a na které čakře to je.

Upozorňuji vás ale: teď v tomto množství, ve kterém chodíte na přednášky, nejde dělat aurická sezení. Vy, kteří jste se mnou byli na aurickém sezení víte, že to je povídání, hlavně povídání o každé jednotlivé čakře, kde ten blok je. Abych znova připomínala, ale ty nejširší věci jsou i tady na přednáškách. Už teď když k vám mluvím anebo když zpětně posloucháte přednášky, probíhá u vás doma aurické sezení. Je to sice slabší, není konkrétně přímo na vás, ale využívejte toho, protože to

aurické sezení trvá hodinu až dvě. Jednou jsem je dělala s jedním pánem čtyři hodiny. Tam toho bylo velice moc.

Nejdůležitější je to povídání. Ale hlavně, když už jsme tady mezi tou třetí a pátou dimenzí, já vás neléčím, vy léčíte sami sebe tím, jak pochopíte to, co já povídám. Tak se to děje vždy. Lidé, kteří jsou tady ve třetí dimenzi jako léčitelé, oni vám sice jakoby pomohou, ale vy musíte pracovat sami na sobě. Když přijde pomoc nečekaně a rychle, velice rychle se vám zhorší osud a vy projdete obtížnou zkouškou, protože ten člověk by vám něco sebral. Dnes ale všechno postupuje, i to léčitelství. Někteří ti lidé už to také vědí, a přestože pomáhají tímto způsobem, tak už ví a poukazují těm lidem na to, jak se mají změnit. A to je dobře. I kdybyste třeba používali homeopatii, tak ten homeopatický přípravek vám uvolní de facto zablokovanou energii v těle, kde jste nepustili Otce do těla, kde jste mu uzavřeli přístup. Vám se uleví, ale pokud nezměníte chování, za dva dny, za týden, za měsíc to tam máte znova. Vám musí dojít, kde se nemáte bránit osudu.

Každý z vás někde něco neumí. Někdo umí dokonale nějakou čakru, třeba dvojku, někdo zase neumí trojku, někdo umí všechno a nemá zase pětku, neumí komunikovat. Víte, lidé, kteří se schovávají do ulity a chrání se, teď se vracím k těm ochranám, vy tady máte splynout s Jednotou. Jak chcete splynout s Jednotou, když si uděláte vajíčko, když se ochráníte? To je izolace. A přitom vy jste všechno, co existuje, vy jste úplný Celek. To znamená, že naopak. Vy se musíte otevřít, a když se otevřete, tak vaše čakry takhle rozkvetou.

Člověk v páté dimenzi vnímá, že nikdo není špatný. Každý se sem přišel jenom učit. Nevadí mu nikdo, ať dělá cokoli. Pozor, tady jsou na to média. Jestli máte doma televizi, tak tam vidíte i takový průzor do oblastí, které byste nikdy nepoznali. Co se děje v arabských státech a různě po světě, to byste nezažili, což je také obrovský trénink na ty, kteří by třeba měli slabou čtyřku. Ještě by pořád fňukali a litovali.

Uvědomte si ale, že když se díváte na nějaké drsnárny v televizi, vy můžete pomoci svým tělem jenom tam, kde jste, tam kam dosáhnete. Jestliže se zablokujete ve svém obýváku před televizí, tak pak ublížíte tomu svému okolí. Jednak tím, že za čas ti lidé, kteří vás milují, a žijete s nimi v jedné rodině, budou z toho otrávení. Nebo budete mít nějaké srdeční problémy, protože jste fňukali u té televize, nebo se to dostane do rukou. Tam může být i vážný úraz na rukách, protože psychické jedy ze čtyřky, podle prožití, blokují energii do rukou. U žen následkem trvalé lítosti je třeba i cysta v prsu, protože do těch míst nejde zkrátka Bůh. U první čakry je to do nohou. Vy potom nemůžete pracovat, jste nemocní, takže v tom místě, kde žijete, kde máte tělo, tam vlastně ubližujete společnosti, protože nefungujete. Jste doma, jste nemocní, dlouhodobě třeba nechodíte do práce, můžete pak o práci přijít a ubližujete opět jenom sobě. To je oddělení od Jednoty a všechno se násobí. Je to vždycky dopad na toho konkrétního člověka. Ne, tady zkrátka máte všechno přijímat.

Tato postavička [v páté dimenzi] neudělá nikdy žádnou odmítavou emoci. Ta věc je taková, jaká je. Jestliže tu situaci přijmu, už mám pevnou půdu pod nohama a můžu

se rozhlížet, jak to napravit. ‚Co teď udělám, abych mohl napravit stávající stav?‘ To jde tehdy, jestliže to přijmete. Hypotetická situace: Moje maminka si třeba zlomí nohu. Jestliže budu brečet a fňukat ‚Jéžiši, teď budou problémy.‘, už lituji sama sebe. ‚Já mám tolik práce a teď ještě...‘ Ne-ne-ne! Moje maminka si zlomila nohu. Já jsem to přijala jako věc, která se stala, to je moje pevná půda pod nohama. A teď: Budu se o maminku starat, budu šťastná, že se o ni můžu postarat. Teď jí mohu konečně ukázat, jak jí mám ráda, jak jí mohu vrátit všechnu její péči, kterou mi dávala celý život. Budu ji posilovat, když ji uvidím psychicky na dně, když jí to vadí, když se nemůže hýbat. Tím jak ji na první čakře posilujete, tak ona to zvládne velice rychle a všechno se co nejdříve normalizuje.

Když se stane nějaká drsná věc, když vám třeba někdo zemře v rodině, to se také stává, máte třeba malé děti a jeden z rodičů zemře. Vy máte v plánu svého života všechno. Úplně všechno. Jestliže mi zemře partner v 36 letech, už když jste se narodili, je to tam. Ale já jsem šťastná, že jsem s tím člověkem směla žít. Protože kdybych tu situaci teď odmítla, už odmítnu žít i celý život s ním, protože kdybych ho nepoznala, tak vlastně dneska netrpím. Vidíte? Ta lítost je egoismus. Ne! Já jsem šťastná. Ten člověk totiž tady se mnou zůstává. Když to přijmu a pokračuji dál, ten člověk tady je. Všechno, co jsem se s ním naučila, ve mně přežívá a já postupuji dál. Já to zhodnocuji svým dalším chováním a osudem, který přichází. Ale hlavně, zůstaly mi po něm děti, a to je přece úžasné! A ty děti musím také naučit, aby byly vděčné, že měly takovou matku nebo takového otce. Naučím je přijímat všechno. Jestliže ty děti naučíte přijímat všechno, ony nebudou trpět, nebudou roznášet dál egoismy.

Už jenom egoismus můj, kdybych to nepřijala, by drtil moje děti. Viděly by matku úplně rozdrobenou lítostí. To jsou všechno zbytečnosti, vždyť ty děti miluji. Budu silná, už jenom kvůli nim. Všechno jde přijmout, věřte mi. Člověk přežije úplně všechno. Máte na to. Jenom stačí, abyste si uvědomili, že tím odmítnutím vůbec nic nevyřešíte, naopak, že situaci zhoršíte. Jen ji přesunete do budoucnosti.

Po obědě, když budete chtít, tak si napište nějaké dotazy, protože odpoledne budu odpovídat na otázky. Ty dotazy jsou velice důležité, protože někdy mě ani nenapadne, co byste chtěli nebo nechtěli slyšet a věřte mi, že ty nejlepší dotazy jsou ohledně vašeho vývoje. Já tu nejsem od toho, abych vám ukazovala, co bude tamhle ve vesmíru a co nás čeká. Já vás převádím, to znamená, harmonizuji stav vašeho vědomí tady v těle. Abyste neodmítali to, co se vám děje v té vaší fázi vašeho herectví, pro které jste sem přišli, protože váš osud je dokonalý takový, jaký je.

Tehdy, když tady ten človíček [ve třetí dimenzi] začne přijímat, přestane si přát, protože jakékoli přání, které vyslovíte, vás stahuje do třetí dimenze. Je to vlastně posunutí, výraz nespokojenosti a prosazování vůle vašeho jména a vašeho těla. Tím, že já dejme tomu žiju v bytě, jsem spokojená, nic mi neschází, a teď bych vyslovila přání ‚Chci mít dům‘, už jsem já, moje realita, mínus dům. To už je pro vás utrpení. Vám najednou něco chybí. Mě to může z nějakého důvodu napadnout, ale nebudu na tom lpět takovým egoismem, kdy se třesete a chcete to mít. Nebazírují na tom, netrápí mě to. Tehdy už může nastartovat tvorba, kdy třeba zahlédnete ve vašem

budoucím programu, že ten dům tam někde je. Jakmile je to ale na bázi egoismu, takového toho usilovného přání, většinou si prožijete takové schody nahoru a dolu, kdy vás drtí, že to nemáte. Už vám to ničí tělesnou schránku, což si neuvědomujete.

Ta tvorba tady je od nepaměti a bude tady do nekonečna. Všechno, co se vám zdá, že máte v hlavě a to, co tam přichází, to je skutečně tvorba Otce. Dejme tomu, až budete nahoře, tam je všechno okamžitě, tam vytvoříte myšlenku a okamžitě to tam je. Tady ne, tady to trvá nějakou dobu. Dejme tomu, Otec vám hodí do hlavy myšlenku – dům. Tady máte pocit, že vás to napadlo. Stačí si to jen prohlédnout a čekat. Pak přijdou nečekaně samy peníze, o kterých byste nevěděli. Ono se to samo připravuje. Později zjistíte, že jste věděli o těch věcech, že budou. Ale když je tím motivem 'Teď(!) se rozhodnu a teď ten dům udělám. A silou. A ještě nemám peníze, tak si půjčím. Teď(!) to musím mít!' a prosazují to teď hned, strašně si tím zkomplikujete život, protože ono by to bylo. Bylo by to třeba až v roce 2015, protože v roce 2015 má ten dům stát. Jenže vy to tak tlačíte.

Dejme tomu přijdete na úřad a tam vám někdo nechce dát razítko. A vy: 'To je blbec... on to neudělal...', to jsou různé obranné mechanismy. Ne! Přijdu na úřad, tam mi nedají razítko. 'Aha, tak co ještě mi chybí?' Tak tam půjdu a zase čekám. Až to razítko dostanu, budu pokračovat dál, ale v klidu, v míru.' Nemusí vám nic zdemolovat tělo. Dokud na to nemám všechny peníze, nezačnu. Nebo udělám jenom část, protože když bych si půjčila, dostala bych se do dluhů, já bych si všechno zhoršila. Všechno se stane úplně samo. To jsou věci, které člověk, když ještě žije oddělený v těle, nevnímá. On to bere, jako že musí a teď to chce a je to velice těžké.

Nechte všechno plynout, prohlížejte si to. Všechno přijde úplně samo. Čím povolnější budete, a tenhle kanál bude volnější, to znamená, nebude dělat tyhle obrany, tak tady budete vědět najednou všechno dopředu: tohle bude, tamto bude. Božství vás pak začne zkoušet zvláštním způsobem. Já osobně jsem se už narodila s vyřešenou celou minulostí. Pro mě bylo absolutně samozřejmé neřešit nikoho, co mi kdo udělal a jaký byl. To jsem neuměla. Pak ale přišla obrovská zkouška. V mých 35 letech, kdy mi najednou Otec ukázal budoucnost. A ta budoucnost byla nádherná. Tam jste byli vy všichni a spousta věcí, co mě ještě čeká. Bylo to všechno krásné a teď bylo mnohem horší pro mě udržet se v přítomnosti v těle: 'Už abych tam někde... Už aby to nebylo' To bylo mnohem horší, než když jsem měla něco v minulosti řešit. To, co umíte, se už neučíte. A věřte mi, že mi trvalo takových drsných sedm let, než jsem se zase zabydlela zpátky v těle. A dneska vím, že tady a teď je to ono. Co bude za pět vteřin, to je mi úplně jedno.

Setkání jednoty srdce | Zlín, 28. září 2012 (2/5)

Vy, kteří byste se v tom ještě neorientovali... Někteří lidé mi třeba píší: „Tak to já si nesmím pamatovat něco z minula? A nesmím plánovat ani dovolenou?“ Ne, to není pravda. Čas takový, jaký lidé vnímají, s tím nemá nic společného. Pamatujte si, co chcete. Je pravda, že spousta věcí je pro vás zbytečných a většinu jich zapomenete. Váš program, který se tam natáčí... Kdybyste viděli celý pásek vašeho života, tak si budete pamatovat každou vteřinu. Proto je naše paměť absolutně minimální. Vy si myslíte, že si pamatujete hodně, ale nepamatujete si téměř nic. Vy si třeba z dětství pamatujete, jak jste chodívali, ale to je průběžně – chodívali – do školy s taškou na zádech, kudy, kam. Ale Božství si pamatuje každý den, každý okamžik, každý pohled na travičku nebo na kamaráda nebo co vám řekl. Takováhle paměť je absolutní a je zbytečné, abyste to věděli.

Ale pozor, nad vámi je vaše Nadjá, které si pamatuje všechny vaše životy. Nad ním je jeho Nadjá, nad ním je další Nadjá. To je ohromný mechanismus a je zbytečné vědět úplně všechno. Nahoře vždycky říkávali, že tady jedinci jsou rozdělení na dva typy pamětí: jedna je plošná a jedna je hloubková. Moje starší dcera mi jednou říkala, když jsme se o tom bavili: „Mami, znám třetí, to je úplný ho*no, a to si pamatuji já!“ [smích] Vždycky jsme to tak zlehčovali. Je zbytečné si říkat ‘já si nic nepamatuji’.

Já si nic nepamatuji, skutečně. Já si pamatuji tváře, mám obrovskou obrazovou paměť. Před mnoha lety jsem začínala jezdit do Prahy, když jsem dělala kovové můstky. Vždycky jednou za čtrnáct dní jsem jezdila na výměnu zlata. To je za Národním divadlem ve Vojtěšské ulici. Poprvé jsem jela s mým partnerem. On vedle mě seděl, já jsem si projela Prahou. A já už jsem potom mohla sama jezdit. Ale pozor, po první cestě, kdybych zavřela oči a představila si, že před domem mám auto, tak přesně vím, kudy projedu jakoukoli křižovatkou. Tenkrát ještě nebyla do Prahy dálnice. Jezdilo se přes Brozany. Tam bylo tolik vesniček a mně nic neříkají názvy měst. Já si pamatuji, jak to tam vypadá, ale nevím, jak se to jmenuje. Kolikrát třeba jedu a říkám si ‘to jsem někde viděla’, ale kam to zasadit – jestli směrem na Plzeň nebo na Prahu, to nevím. Já vůbec nevím, kde jsem, ale já se v tomhle těle nebojím.

Zrovna tak mi nic neříkají jména lidí, protože pro mě jste všichni bohové. Já si pamatuji vaše tváře, mnohé tváře si pamatuji už z přednášek, poznám vás, ale nevím jméno. Nevím, na které té přednášce to bylo. Takže vždycky se mi připomeňte a navíc mám také problémy s tím, když si s někým začnu tykat, což já ráda, tak já si to příště už pak nepamatuji. Tak opatrně nevím, jestli mohu ‘tyknout’ nebo ‘vyknout’. Dopředu se vám omlouvám, hned mi to připomeňte. Bylo by lepší hned každému tykat. My jsme všichni buňky jednoho těla. Ale to si někdy netroufnu, takže dopředu se omlouvám.

Nicméně všechny ty pohledy jsou pro mě stejné. Mám to ráda. Je to obraz, ve kterém se pohybuji. A je mi jedno, když jedu do neznámého prostředí. Tak jako když mě potřebovala moje dcera v Paříži, protože prožívala velice náročné období svého života

a věděla jsem, že musím jet. To bylo před dvěma roky, jak bouchla sopka, pamatujete si? Ona bouchla 15. dubna ve čtvrtek, já jsem 16. měla letět a přijela jsem na letiště a letiště zavřené. Já jsem věděla, že mě potřebuje. Neměla jsem ani mapu. Zpátky z Prahy jsem se tedy dostala díky mému bývalému muži. On byl tak hodný a svezl mě domů. Přesedla jsem na auto, dva dny a dvě noci jsem nespala, protože poslední noc jsem věděla, že možná nepoletím, Lucinka mi posílala smsky. Sedla jsem večer do auta a zkrátka jsem věděla, že za ní musím jet.

Do Paříže je to dvanáct hodin cesty. Asi hodinu před Paříží jsem se snažila usnout na odpočívadle, ale byla jsem tak přetažená, že to nešlo, takže jsem pokračovala dál. Přijela jsem tam, jenom jsme přebalily a jely jsme ještě sedm hodin cesty na hory, ale to už řídila Lucinka. Prožily jsme nádherný týden a za týden jsem se měla vracet domů. A to jsem zažila neuvěřitelný zázrak, kdy moje holčička mě vyprovodila na výpadovku na Nancy z périphériqueu [pařížský městský okruh]. Mávaly jsme na sebe a teď si říkám ‚Tak a dvanáct hodin domů.‘ Bylo něco po poledni a najednou cítím, jak se mi někdo nasunul do rukou. Úplně mě vypožili. Já jsem se probrala vždycky jenom na nějakém odpočívadle, kdy mě nechali vyčůrat, zase jsem vlezla do auta a večer jsem dojela domů. To bylo úžasné. V noci mi pak až do rána svítila páteř. To byl ohromný dar.

Když to Božství ví, že jste tam jeli proto, abyste někomu pomohli, i když jste nemohli a nešlo to a byli jste unavení, a přesto jste tam jeli, aby se někdo zklidnil. Cokoli jste proto obětovali. Pozor! Musí to mít jisté podmínky: nechtít poděkování a nepřipadat si úžasný, že já to umím a druzí ne. To jsou všechno egoismy. Kdyby to ego takhle tlačilo, už by se to nestalo. Služte všem. Rádi. Bez pocitu, že chcete poděkování. Zapomeňte na své jméno a tvar. Tehdy vše přijde zpět. Protože ten, kdo je poslední, bude mým prvním. [Lukáš 13:30] Ty stavy jsou skutečně překrásné a žít pátou dimenzi je nádherné. Moc vám ji přeji.

Má to teď maličké zádrhele těch pocitů, které budou přicházet. Nebojte se toho, všechno se zklidní, všechno se urovná. Má to i své podmínky, protože máte kolem sebe lidi, které většinou milujete, ale kteří se třeba nechovají tak, jak byste chtěli. Možná jsou to rodinní příslušníci, možná přátelé, známí, ale vy třeba už tušíte, že oni do té páté dimenze nepatří. Víte, to už by zase bylo vaše přání. Každý program je daný. Vy těm lidem můžete poskytnout učení z toho klidu a z těch věcí, které jim předáte jenom dobrovolně a z lásky k nim a nechte je, aby si nabrali jenom to, co potřebují. To stačí.

Kdyby jedno z vašich dětí se nemělo dostat do páté dimenze, je to jako kdybyste prosazovali, když mu nejde první třída, aby šlo do druhé třídy. Ne, ono by v té druhé třídě ničemu nerozumělo, bylo by tam nešťastné. To nemá smysl. Láskyplně mu věci vysvětlujte, uče ho dál, ať pochopí látku první třídy. Bude se lehce pohybovat a za čas, až přijde do té druhé třídy, tam bude věci chápat a rozumět jim. To stačí.

Člověk, který se narodí, má zpočátku velice silný egoismus. Takový člověk si musí všechno vyzkoušet. Vy mu smíte jen poradit, ale když si dál prosazuje svou, musíte ho

nechat. On by totiž obrátil ten egoismus proti vám a tam by pak byla agresivita, protože ten člověk cítí, že má ve svém programu, že si to vyzkoušet musí. To je uloženo v podvědomí. De facto ten člověk musí tady to udělat a smete každého, kdo mu brání. Ideální je, když se vnitřně vzdáte, odevzdáte Bohu všechny své děti, rodiče a kamarády, protože tehdy ten člověk na vás zůstane napojený. Aspoň se potom může zeptat nebo se přijít vyplakat, když udělá někde zádrhele. Jinak vás smete, aby si mohl udělat své, protože jste vy byli ta časová zábrana, která mu to nedovolila. Tohle je důležité!

Kdysi dávno, nevím, jestli jsem to někde uváděla. Už jsem vyprávěla tolik příběhů, že už ani nevím kdo, kde. Já jsem samozřejmě také měla děti a měly své puberty, ale byly báječné. Byly těžké situace, které jsme prožívali, ale všechny jsme je zvládli s humorem a se smíchem. Já si pamatuji, jak jednou přišla moje Lucinka domů s kamarádkou, s nějakou Jituškou. Já jsem jim dělala svačinu, to byly na gymnáziu, bylo jim šestnáct let a mezi řečí mi Lucka říká: „Hele mami, zítra se nechám ostříhat dohola.“ Já jsem se tak na ní potočila a říkám: „No, tak jo no. Stejně ti to nemůžu zakázat.“ Kdybych začala zuřit a nadávat a vyčítat jí to, bránit jí, neudělám vůbec nic. Věřte mi. Říkám: „Dobře no, ty máš docela hezkou lebku, tak ti to třeba bude slušet. Koneckonců jsou to tvoje vlasy a ony ti zase narostou.“ A ta Jitka říká: „Ježiši, vy jí to dovolíte?!“ – „No, s tím nic neudělám, tak ať si to vyzkouší.“ A tím to padlo, už jsme se o tom nebavily. Holky svačily, já jsem na to úplně zapomněla. To nebylo hrané, jako že bych... Ne-ne, fakt mně to bylo úplně buřt.

Druhý den slyším, jak cvakly dveře a každá z mých dcer měla svůj rituál. Jedna odhazovala první batoh. Když dopadl batoh, tak jsem věděla, že to je Lucka. A slyším ten batoh, tak tam jdu a říkám si ‘Jéé, vlasy!’ Tak jsem tak vykoukla do předsíně, otevru dveře a ona ty vlasy měla. Ptám se jí: „Jéé, jak to, že máš vlasy? Teď jsem si vzpomněla, že máš přijít holohlavá?“ A ona byla ticho. Pověsila bundu, přišla ke mně, natočila se ke mně blízko obličejem a říká mi: „Maminko, ty mě tak sereš!“ [smích] A já: „Jak to?“ – „Já jsem u toho holiče byla a já jsem to nedokázala.“ Kdybys mi to bývala zakázala, tak jsem tu odvalu prosadit si tu svou vůli Lucky měla. Uvědomte si, že puberťáci musí najednou žít to, co si vymyslí a to, co je jejich vůlí. Ano, jakmile bych se chovala jinak, ona by to skutečně udělala. Paradoxní je, že já vím, že by jí to slušelo. Doufám, že si to jednou poslechne. [smích]

Tady jsou skutečně věci, které řešit ani nemusíte. Když je přijmete, ony se nikdy nestanou. I tohle je už tvorba, ten člověk ví, že ho to necháte prožít. Nedávno mi psala mladá maminka krásný dopis. Teď vůbec prožíváte tolik událostí, jsou docela podobné. Možná ten příběh řeknu, abych jí odpověděla, protože je to důležité. Týká se to podobného věkového období jako u mé Lucky tenkrát. Byla to maminka, která mi psala, že má sedmnáctiletého syna, který je hodný. K rodičům se chová velmi dobře. Mají jediného syna, mají ho rádi, mají s manželem krásné manželství. Najednou ale začíná občas chodit domů s marihuanou, že si zapálí... a začíná mít názory z kruhů těchto dětí, které to vyzkoušejí. Takové to pohrdání ‘Vy žijete konzumní život, od rána do večera chodíte do práce... to není pro mě, to já nikdy dělat nebudu.’ S tím přijde

samozřejmě strach rodičů. Co bude? Jak mu to ukázat? Co udělat? Dokonce ten človíček dělal opravy, protože se ve škole na všechno vykašlal.

Nejlepší je si s tím dítětem sednout jako dospělý s dospělým a říct mu: 'Podívej se, já tě chci respektovat a chci respektovat tvoje názory a pravdy. Ale ty víš, že tedy musíš zase respektovat mě. Dobře, budeš si to asi muset skutečně vyzkoušet. Pokud žiješ tady u mě v bytě, tak tady my nekouříme marihuanu a ani bychom nechtěli, aby sem chodili lidi, kteří by tohle dělali. Jestli chceš, stýkej se s nimi venku, to ti samozřejmě nemůžu zakázat, to je tvoje rozhodnutí. Pokud se ale nebudeš učit a nebudeš pracovat, víš, že ti bude 18 let a budeš ve věku, kdy budeš muset vydělávat a přispívat na domácnost, to nejde zkrátka nepracovat. Je tady na světě takový systém, kdy zkrátka musíš tohle dělat, musíš z něčeho platit bydlení, jídlo, abys tu přežil, a oblékání. To znamená, že se odstěhuješ a ze začátku, když nechceš pracovat, budeš muset žít jako bezdomovec v jakémkoli období, pokud tedy nezmrzneš. V zimě to bude horší, ale když se rozhodneš, je to tvoje vůle. Když by ti došlo, že bys nemusel přes zimu někde přebývat, tak se potom rozhodneš, že bys chtěl někde pracovat. Můžeš samozřejmě vždy přijít se vykoupat, a dáme ti někdy najíst, jsme tvoji rodiče, my tě milujeme. Budeš muset k tomu dojít přes své vlastní zkušenosti. Ale my to respektujeme.'

Věřte mi, že když ten chlapec vezme tuhle tíhu svého života teď takto do svých rukou, že si to velice brzy rozmyslí. On pochopí a pozná v praxi zákony, které tady existují. Ale bránit mu, vyčítat mu, nadávat mu – to je to nejhorší, co můžete udělat. Tím ho ženete do náruče skupiny takových lidí, kteří žijí už plně, ale jsou možná už překroucení. Protože člověk, který bere drogy nebo se dostane do nějaké závislosti, toho už ovládá egoismus neboli Satan, protože on potřebuje tu svoji drogu a tam už se chová jako ta droga. Ublížíje ta droga, ne ten člověk. On je vlastně, dá se říct, ve vězení svého těla.

Nevím, jestli jsem vám někde na přednáškách nevyprávěla jednu úžasnou historku. Já samozřejmě své přednášky neposlouchám. To bych tedy byla hodně velký samožer. Když maturovala naše Hanička, to bylo v roce 2001, já jsem neměla moc peněz a měla jsem starý telefon, zděděný po Petrušce, když se vdávala. To bylo takové 'pádlo', jak se říkalo, takový těžký, veliký 'klacek'. Naše Hanička maturovala v jednu hodinu odpoledne. V 12.45 jsem běžela na polikliniku, protože jsem měla rychlovku. Běžím tam a najednou jsem cítila ten její strach. Po cestě jsem napsala smsku 'Haničko, neboj se, buď v klidu, všechno dobře dopadne, když budeš klidná. Na všechno si vzpomeneš.' Smsku odpinknu, na displeji se zobrazily přesýpací hodiny, které se několikrát otočily, a pak se zpráva odeslala. Vidím, jak se točí přesýpací hodiny.

Procházela jsem po betonové cestě, kde za sebou stojí tři betonové paneláky. Z posledního paneláku v prostředním vchodě, když jsem procházela okolo, najednou vylezl kluk. Měl dva metry, byl šíleně hubený, dlouhé ruce jak chapadla. Viděla jsem ho pouze periferním viděním. A jak koukám, tak najednou vidím, jak ruka hrábla po mém telefonu. V tu chvíli jsem rychle zareagovala a stáhla jsem ruku s telefonem za záda. Bylo mi jasné, že mi ho chce ukrást. Já jsem ho potřebovala, protože i když máte

doma pevnou linku a běháte po otiscích, tak přijdu domů a pak musím jít znovu, že. Anebo o práci přijdu a té práce nebylo vždycky hodně. Někdy to tak kolísalo, jestli někdo víte, co to znamená dělat zuby. My máme tak zvané okurkové sezóny, kdy práce je málo a pak zase velice moc, ono to tak skáče. Byla jsem tedy ráda za každou práci a na jiný telefon jsem peníze neměla. Věděla jsem, že s tím člověkem se nebudu přát, ale že to zkusím. To je jediný pocit, který jsem měla.

Stojím tam s rukou nataženou dozadu, a jak byl dlouhý a natočený obličejem nade mě, tak mi říká: „Dej to sem!“ Já jsem zamrkala a viděla jsem, jak mu plavaly oči. Byl skutečně zdrogovaný. Mluvila tam tedy ta droga. Ale pozor! Vy si musíte v tu chvíli být jistí, že je třeba mluvit na jeho Božství. Já jsem viděla tu drogu a říkám k němu, k jeho skutečné existenci: „Nezlobte se, ale to já neudělám.“ On zamrkal, protože on mě tyknul a já mu začala vykat, s úctou vykat, že. Narovnal se a říká: „No víte, vy pak zavoláte policii, nahlásíte to a oni vám to proplatí.“ [smích] Ta droga potřebovala... on potřeboval něco, aby si mohl drogu vzít. Já ho stále pozorovala. Pozor! Kdyby chtěl, tak mě dlouhýma rukama objal a úplně lehce by mi ho vzal. Já to fakt jen zkoušela bez nějakého strachu nebo odporu nebo zášti. Tohle když prožijete, nemůže vám ten člověk nic udělat, protože jeho Božství je spojené s vámi.

On tak stál a teď nevěděl, co má dělat. Přeshlapoval na místě a říká: „No, tak ne,“ a odešel. [smích] Já jsem prošla. Když jsem se pak za půl hodiny vracela z polikliniky, tak tam bylo jedno vybité okénko staré Škodovky 120tky a u ní policajti, takže ta droga, ten egoismus způsobil, že musel něco vykrást. Nevím, jestli ho chytili nebo ne. Úžasně mě to prozkoušelo. Jestliže proti tomu člověku bojujete a nadáváte mu, vždy ten dopad přijde na vás. Máte vše ve svých rukách, věřte mi. Neexistuje výjimka. Tohle je potom ten vnitřní pocit, kdy jdete životem, a nemůže se vám nic stát. Tohle je to, o čem mluvil Ježíš, kdy takový člověk je nesmrtelný ve skutečném slova smyslu. Podle vaší niterné reakce totiž reaguje vaše okolí. Tohle je tvorba. Jakmile ale vůči někomu mám negativní emoci, už sám k sobě tahám problémy, protože se to musí zhmotnit. Vy jste tvůrci! Tvoříte si budoucnost přítomností tady a teď. Tohle vám musí být jasné a už vám jasné je.

Tohle by nemohli poslouchat mágové, protože mág má ještě zesílený přísun své vůle (lidství), on chce, ‘aby to tak bylo, a když to tak není, tak je zle.’ Této magie je na světě mnoho, teď se planeta obrozuje, takže budete velmi prozkoušeni mágy z vašeho okolí, to si buďte jistí, ale radujte se z toho. Měli byste je milovat. Zdržte se jakéhokoli odmítnutí. Karma se píše vždycky negativní emocí. Nedělejte negativní emoce. Vše proběhne hladce. Lidé, kteří si budou myslet, že by se nikdy nedomluvili s druhým člověkem, ono se to všechno přihodí. Chce to svůj čas, ale trpělivě pracujte na vašich vnitřních hodnotách. Odbourávejte pocity, kdy s něčím nesouhlasíte. Přijměte situaci takovou, jaká je, a všechno se změní. Jste bohové, tak toho využívejte. Jde to ruku v ruce s trpělivostí, protože v hmotném světě to nějaký čas trvá, ale to už je maličkost. Co je to proti věčnosti? Vy tu žijete spoustu životů, mnozí si na ně už také pamatujete, takže tady a teď těch pár let, to nic není.

Dostala jsem se ke komunikační čakře. Odmítavá emoce, která je na páté čakře, která je velice důležitou čakrou, je kritika, i sebekritika, ale prožitá. Já vám neustále svým chováním předvádím, že jde udělat spousta věcí. Tuhle mi někdo říkal, myslím, že v Lysicích, že do sebe někdy pěkně šiji. Tak to není. Já o sobě klidně řeknu spoustu věcí, co neumím. Ano, já spoustu věcí neumím. Každý jsme tu jenom pro něco. Jediné, co jsem kdy uměla, na co jsem měla talent, bylo být optimista a uměla jsem se smát. To bylo všechno. Každý jsme tu pro něco. To, co dostanete jako dar a to, co umíte, máte rozvíjet. Pro to jste sem přišli. To, co neumíte, máte vyzkoušet, jestli se to nenaučíte. A když jednou, dvakrát zjistíte, že to nejde, tak tudy cesta nevede, tedy to odložte. To tady nemáte umět.

Vy jste celek. Celek umí úplně všechno. Vysvětlovala jsem hladinu pravdy. Absolutní pravda je součet všech pravd v celku, to znamená, že jestliže vaše buňky v těle mají každá svou pravdu... Ano, každá buňka se sem přišla něco naučit a každá funguje jinak, jedna je jaterní, jedna je ledvinová a tak dál. Ale pozor, jejich pravda se vyvíjí. A teď dobře poslouvejte, protože jak nahoře tak dole je to stejné. Jejich pravda se vyvíjí od bodu A do bodu B, protože i buňka má dobu narození a dobu odchodu – to, co se naučí. Během této doby (přímky A až B) se mění pravdy jednotlivé buňky, protože člověk se s buňkami pohybuje ve svém životě a učí je jinak přemýšlet.

Toto se děje i ve vyšších fázích. I vy jste buňka v Božím těle a pohybujete se úplně stejně jako každá buňka vašeho těla ve své pravdě. To znamená, že vidíte, že neexistují dvě buňky, které by měly stejnou pravdu. V tomto okamžiku ale je součet všech pravd všech buněk v mém těle mojí momentální pravdou. Když o hodinu, o dva dny, o týden (to je jedno) později projdu nějakými situacemi, má pravda se opět vyvine. Mezitím mnoho buněk ve mně zemře a mnoho buněk se narodí. To samé i ve světě. Vývojová pravda dnes je to, k čemu jste vy došli a co si nabere z toho, co vám nabízím. To je vaše svobodná vůle. Je to tak vždycky.

Já si pamatuji, když před léty ke mně chodívali lidé, někdy přišli i bílí mágové, jednou dokonce i černý mág. To jsem dávala pozor, říkala jsem si 'Herdek, když mi ho sem Otče, posíláš, tak jo, tak to má nějaký důvod.' Ti lidé se měli něco dozvědět, něco se měli naučit a bylo to důležité, jinak by se ke mně v tomhle smyslu nikdo nedostal. To by se děly tak neuvěřitelné věci. Když se něco nemá dít, tak se to zkrátka nestane.

Pravda vývoje je pro vás, pro vývoj celku vždycky určující, to znamená, když si nabere z toho, co vám řeknu. Ti lidé, co ke mně chodili, si nabírali. Někdo jedno procento, někdo sto procent. Na tom nezáleželo. Oni přišli pro svoji pravdu, která se pak zapasovala do života dotyčného, kolem jeho osoby. Proto tam přišel. Proto nemůžete nikoho odmítat. Až se tohle všechno, co vám povídám, naučíte žít, to znamená, když přestanete odmítat, nebudete dělat odmítavé reakce a budete v praxi žít to, co je, tak se vám trvale otevře třetí oko. Stáváte se živým, chodícím Bohem. Ten Bůh už potom jenom jde a tvoří. Nebudou se vám dít drsné věci, už nebudete vnímat vůbec nic drsného. Stanete se tímhle člověkem.

Teď jsme u modlitby. Spousta lidí ještě je na hraně modliteb a jde jim někdy horko těžko vysvětlit pravdy a všechno useknout. To nejde samozřejmě. Já za sebe mohu pouze nabídnout pravdu, která tu je, a vy si z toho něco vezmete. Spousta lidí se opírá o anděly. Podívejte se, teď když se vám otevře třetí oko, nebe přijde na zem. [Matouš 16:19] Ano, přesně tak jak to říkal Ježíš a jak se píše v Bibli. Vy jste ten Bůh. Jestliže vás ještě odděluje nějaká negativní emoce, pak se musíte modlit, protože vidíte nad sebou to Božství. Oddělujete se tělem od vašeho skutečného stavu, na který jste zapomněli. Jakmile se ale stanete tímto, pak tady kolem vás (to šrafování, co vždycky maluji – to Božství), to je i ve vás. Vidíte, že to Božství je ve vás. Vaši andělé strážní, co jsou nahoře, jsou vaše vyšší já. V tom oddělení vy je vnímáte, my je vnímáme jako anděly. Oni vědí, že teď mají přijít na zem. To je právě to, co lidé nevnímají.

Až přestanete být oddělení, přijde jiná realita. Bude tu jenom tvorba, protože odpadne pocit modlitby a přání. Už i jenom přání... a teď se vrátím k mému milovanému panu doktoru Tomášovi. Buddhismus tady byl a je 3000 let a splnil. Byl to nejmírumilovnější názor a filozofie, která tady byla a byla v oblasti, kde byla velmi potřebná, protože tam v těch nejvyšších lidských oblastech je ohromná bída a dějí se tam velmi drsné věci. Byla to taková berlička pro duše, které tam žily, a je moc dobrá. Buddhismus ale už všechno odevzdal.

Uvědomte si, že vy máte vědomě pracovat jako bohové, a nejen usilovat přes meditační stavy o své osvobození. Jsou i psychické druhy jógy, kdy můžete pracovat, jako karmajóga, přes bhaktijógu, s láskou pracovat pro druhé. Usilovně, jen tak, nic za to nechťtít, ani pochvalu, jenom fungovat. Je to krásné. Tady se už musí spojit to, co je dávno tématem velkých diskuzí, že ohromná duchovnost Východu má přejít do západní Evropy, kde byl vždycky takový konzumní život. Ano, tohle je spojení všeho. Nemeditovat jen kvůli tomu, abych dosáhl svého. To si uvědomte, že to je také maličko určitý druh egoismu. Bylo to nutné, je to vývojový skok.

Vrátím se ale k doktorovi Tomášovi: “Ať jsou všechny bytosti šťastné.” – To je ještě tady přelom třetí a páté dimenze. Čtvrtá dimenze je přítomnost. Jakmile se naučíte žít přítomností, otevře se brána a jste v páté dimenzi a tam víte, že jsou všechny bytosti šťastné v tom stavu, v jakém jsou, protože se učí. Byť je to na přelomu těchto dvou dimenzních stavů, protože tady je to pro vás obtížné, tady se ještě prolínají bytosti z třetího stavu a vidíte už některé z pátého stavu.

Spousta lidí se mě ptá, jak to tedy bude dál. Úplně normálně. Žijte si svůj život, váš život a vaše hladina duchovnosti vás vyčlení do stavů vašeho života, který je stejně naplánovaný, aniž byste cokoli pociťovali. Lidé třetí dimenze, kteří budou stát s lidmi z páté dimenze... můžete se s nimi dostat do komunikace samozřejmě, což je normální. Ne s těmi hodně hrubohmotnými, kteří by ubližovali, když už vám nic nebude vadit, není důvod tohoto vyučování, to zaprvé. Za druhé, ti z třetí dimenze nebudou umět nedělat negativní emoce. Oni vás svým způsobem budou obdivovat, protože oni cítí, jak trpí. Vnímají svá utrpení. Budou si o vás myslet, že jste ignoranti nebo flegmatici, že vás nic nerozhodí.

Dost se vás lidé budou chodit ptát, protože budou vědět, že v hladině klidu jim můžete hodně odpovědět. Paradoxní bude, že kdykoli jim budete odpovídat, tak budete odpovídat i sobě. Vy to uvidíte z hladiny nestrannosti. Většinou druhému člověku poradíte lépe než sami sobě, protože v tomto případě vyklíčujete své vlastní ego. To samozřejmě víte všichni. Zaměřte se na to. Když si tedy nevíte rady, tak co byste v téhle chvíli poradili druhému člověku. Anebo když byste se mě třeba chtěli na něco zeptat, nemusíte zvednout telefon, nemusíte napsat. Jenom se do sebe zeptejte, co bych vám řekla a budete to vědět, protože obejdete své ego. Spousta lidí mi napíše dlouhý mail a dole je větička 'Vždyť já už vlastně všechno vím.' Ano, funguje to. Tím obejdete svůj egoismus a napojíte se na nestrannost.

Nemusíte si představovat mě, stačí někoho, koho si vážíte, koho znáte, že byl klidný, že byl moudrý, dejme tomu babičku z dětství, která třeba ani nežije. Vždy se napojíte oklikou, obejdete svého vlastního Satana, který vás má v moci. Ale pozor, vy moc dobře víte, že naopak i ten Satan vás může zkoušet přes druhé lidi. Ano, je to tak. Když už víte a jste na hranici, že teď poprvé, podruhé, potřetí jste dokázali to, co léta předtím ne, tak přijde někdo vedle. Poznáte to hladce. Tomu člověku se změní oči, tak se otočí, jakoby mu ztmavnou. Všimněte si toho. My jsme skutečně schizofrenní planetou a běžně tu lidé nevědí, že tu jsou dva, co tahají za nitky. Jsme takové kouzelné marionety.

Zažila jsem to mnohokrát ve svém životě, kdy najednou se všechno zdánlivě zpomalilo a prožila jsem takový jakoby sen, kdy se děly věci úplně neskutečné a všechno bylo jako. Všichni aktéři to ale prožívali jako skutečně. To bylo neuvěřitelné. I vy, když už jste blízko Božství, si můžete všimnout, že někdy děláte věci a s údivem si pomyslíte: 'Jéžiš, co to říkám?' Teď to říct zkrátka musíte. Dostane vás do toho, když něco třeba komunikačního zkazíte. Když jsme u té komunikace, třeba kritika vašeho kolegy v práci: 'Jéžiši, proč teď říkal takové blbosti?' V tu ránu, když budete čistí, za hodinu vy podobné blbosti budete říkat někomu jinému. Když jste schopní si to uvědomit a začnete se smát, poděkujte. Poděkujte svému vlastnímu Božství a i eventuálně onomu Satanovi, že vám to nechal prožít.

Já jsem byla v Brně a tam venku na obědě (byl krásný slunečný den) seděl človíček s holčínou. Stály jsme tam s Aničkou a on na nás mával, abychom si k nim sedli. Tak jsme si přisedli a povídali. Vyprávěl, jak mu to všechno za poslední léta došlo a jak všechno velice brzy přichází. A jak je to dobře, že to přichází. Vyprávěl, jak jel na kole, ohrozilo ho nějaké veliké auto a že si tak nehezky od plic zanađával. Říkal: „Za dvě hodiny jsem jel autem a sám jsem ohrozil cyklistu. A pozor! Ten cyklista mi dal dardu. On se jenom usmál. Já jsem se tak styděl...“ Byla by lekce, i kdyby mu zanađával, aby se mu to vrátilo, ale že to Božství, tenhle člověk už je hodně vysoko, tak to dostal s úsměvem, to je ještě větší pokoření se. To je moc dobře! Radši se kousnu do jazyku, když mě ten vnitřní Satan nutí, abych tohle řekla. Neřeknu to.

Věřte mi, a nejste špatní. Vždycky vás bude zkoušet v hladině, ve které existuje. To znamená, že když se tam objeví ta myšlenka, která neguje, nejste špatní, že ji tam ještě máte. Stačí nereagovat. Podívejte se, co se děje ve světě za negativismy, ale ti lidé

jenom kopírují, co Satan chce. Já jsem na první přednášce [ze Starých Křečan] vyprávěla můj příběh, který jsem zažila ve čtyřech letech. Věřte mi, to bylo tak silné a tak šokující, co se ve mně ozvalo, a jsem ráda, že to bylo až tak šokující, protože já jsem si byla na sto procent jistá, že to nejsem já, kdo to řekl. Od té doby jsem věděla, že ve mě je něco, co tam mluví a tváří se to jako já. To je úžasné.

Ale pozor! Také jsem věděla, že já nejsem špatná. Já jsem dobrá. Když to nejste vy, tak to zkrátka nejste vy. Stačí ho neposlechnout, usmát se na něj. Nediskutujte s ním. On je mazaný. Vtáhne vás do diskuze, kdy vám milionkrát lépe než vy dokáže, že má pravdu. Má náramné argumenty a je úžasný, protože nahoru nikoho nečistého nepustí. No není to báječné? Představte si, kdyby se tam nahoře jako andělé promenádovali egoisté. No to by bylo hrozné. To nejde. Děje se tedy všechno správně. Jestliže se tam ozve onen negativní hlas, buďte šťastní, že víte, co se ještě vevnitř ozývá. Usmějte se na něj, nediskutujte, mlčte, on ztichne.

Pak se vám stane, že vás bude zkoušet přes strachy. Teď je děsivých informací v médiích veliké množství. Nereagujte na to. Je to zbytečné. Radši to nečtěte, neposlouchejte to. Zklidňujte své okolí. Je dobré v poslední době chodit do přírody. Příroda je Bůh sám. Sama vám pomůže. Hodně z vás odpadnou egoismy. V ní se zpřítomníte, je to příjemný stav.

Chcete se na něco zeptat? Já vím, že se neradi ptáte tak, že se hlásíte, ale někdy je to lepší. Nebo chcete až po přestávce psát dotazy?

[Z publika:] Říkala jste, že karma se tvoří negací. Tvoří se i pozitivní karma?

[IA:] Pozitivní karma je vlastně dharma. To, co uděláte dobrého, to tělo ví, a co uděláte jakoby špatného, to tělo také ví. Vždycky mi ukazovali takové zvláštní věci. Namalují vám to, abyste viděli, jak je všechno úžasně dobré. Když si vytvoříte dobré skutky, děláte si tak zvaně plus. To je dharma. Pak začnete někdy dělat špatné skutky, to je karma, to se tvoří mínus. A teď si představte, že tohle budete vy [kreslí na flipchart] a budete tu mít třeba padesát plusů a tady třeba nebudete mít nic. Budete docela čistá, budete mít hodně dobrých věcí, půjdete životem... přijdete třeba na sraz po maturitě. Neviděli jste se s nimi třicet let. Od někoho se dozvíte, že třeba tahle holčina je tam a tam a tohle se jí stalo. Neověříte si, jestli to tak je a vypustíte to tam. Ne se špatným úmyslem, ale přesto. Pak zjistíte, že to pravda nebyla, že to vlastně byla pomluva, ale to už člověk nemůže vrátit zpátky. Takže přeci jen se tady [na minusové straně] řekněme trošku umažete.

Nahoře mi vždycky říkali: „Víš, my ti můžeme něco odpustit, ale dejme tomu za jeden mínus třicet plusů.“ Tam to není jedna ku jedné, protože přece jen ten zpětný dopad musí přijít velice rychle, abychom si uvědomili, že to jde. Teď si představte, že tohle [ukazuje na tabuli] budu já. Protože jsem takhle čistá, tady jsem udělala pomluvu, půjdu druhý den po ulici, protože je to velice rychlé...

Přirovnávám to ke frontě v masně. Když těch “hříšků” máte hodně, tak si lidé v běžném životě neuvědomí, že to někdy někomu udělali. Už dávno zapomněli. Ale když

toho tady máte málo, tak to přijde skutečně hned. Do hodiny, do druhého dne, okamžitě to máte na triku.

Pozor! Vy si ji nesete a přitahuje skrze ni lidi. Například když přijdete někam do místnosti, bude tam třeba dvacet lidí. Nikdo vám nebude nic dělat, ale jeden z těch lidí vás bude vnitřně provokovat. Vy nevíte proč. Vedle něj se necítíte dobře a máte pocit, že do něj musíte šfournout jazykem nebo alespoň prstem. Něco mu musíte udělat. To je jeho vlastní karma, kterou on má. Přitahuje k sobě lidi, aby ho dejme tomu naštváli nebo mu něco provedli, protože ji tam má. To je taková ta provokativnost. A teď opět ale záleží na vás, zda to ustojíte a neřeknete to, anebo mu to řeknete, protože tím si píšete karmu vy. My to házíme jeden na druhého, aniž bychom si to uvědomovali.

Nyní si představte, že já tady půjdu s tím mínusem, s tou karmičkou po ulici a tam zastaví auto. Vyleze například závozník z masny, bude nervózní, že už měl být o dvě masny dál, někdo mu vynadal telefonem. A teď kolem něj jdu s tou karmou a on na mě takto šlehne, protože mu tam překážím. Ta bedna je těžká... jsem chtěla říct karma je těžká... karma je také těžká... a šlehne na mě jazykem: „Uhni, káčo! Co tady překážíš?!“ Pozor! Já se usměju. On je pro mě anděl. On mi vybil tohle [minusové body].

Každý je pro vás anděl, kdo přináší takovouhle situaci. To je to, co si neuvědomíte. Kdybych jenom v hlavě, neřekla to ústy, si o něm pomyslela ‘Ty blbče!’, už tam mám zas to mínus a někdo druhý mi ho opět musí vybit. Néé! Já se usměju, řeknu mu ‘Tak už se nezlobte, já se omlouvám.’ Pro něj platí to samé, to znamená, že on si zapíše karmu. On neví, že ubližuje sám sobě, že to udělal svému vlastnímu Božství. Ať mu to ale přijde vybit někdo jiný, já to nebudu. Vidíte? Ti, co vám přinášejí prozkoušení, kteří jsou jakoby špatní, jsou pro vás ti nejlepší a je zapotřebí jim děkovat, že vám to dělají. Je možné si to uvědomit teď a tady, když se to stane. Jen neumíte věci řešit. Všichni jsou skutečně andělé.

Jednou mi psala úžasná holčina z Teplic, že rozděluje lidi na tři druhy andělů. Jedni ti, co nás kopají do zadku před sebou, druzí ti, co nás podpírají ...a to třetí nevím, tak se vám omlouvám. Alespoň jsem vám předvedla, jak si nepamatuji. Ale je to tak. Všechno je v andělské sféře. Všechno se vám vrací a všechno jste někde někdy udělali, jinak by se vám to nestalo. Jestliže neumíte odpouštět, tak se dějí velmi drsné věci a přibývají. Jednou to konečně zastavte. Vědět to je pro vás velmi dobré. Dharma je to, co děláte dobře. Nepočítejte s tím, že je to jedna ku jedné. Pozor! A nedělat dharmu kvůli tomu, abych měl nastrádáno jako v bance. To už pak děláte pro sebe, to je také egoismus. Vy to máte dělat jenom lehce, s radostí, jenom proto, že to smíte dělat. Máte někdo další otázku?

[Z publika:] Mluvila jste o egoismu, že se děti rodí s egoismem, jestli jsem to tedy dobře pochopila. Je to pravda? Je to možné?

[IA:] Dítě se nemůže narodit s egoismem. Ne-ne-ne. Vysvětlím vám to. Už jsem o tom mluvila na základních přednáškách. Dítě, které se narodí, je zhruba do dvou let absolutní, čistý Bůh. Když poprvé ve svém životě řekne 'já', zrodilo se ego. Jsem ráda, že jste se na to zeptala, protože nedávno mi psala paní, která asi buď mé přednášky neslyšela, nebo slyšela něco jen na přeskáčku. Psala mi, že si myslí, že ego je dobré. Ano, to víte z přednášek. Mystická rovnice [Bůh = člověk - ego] takto zní. To je základ. Ano, ego je dobré.

Zvířata nemají ego. Ta žijí relativně v přítomnosti. Emoce už ale mají. Je to ale v jiné hladině. Mnozí si myslí, že zvířata jsou lepší než my. Tak to není, vývojově ne. Vy jste byli zvířaty. Pak jste dostali jako velký dar ego, abyste se rychle učili. Protože vaše životní postupy, které šly přes rostlinnou a živočišnou říši, trvaly miliony let. Každá vyšší vibrační fáze je kratší a kratší. Nejkratší je lidství, což je 500 životů, které obnáší zhruba 27 000 pozemských let. Ego zde dostáváme proto, že bychom tady nic nedělali. Uvědomte si, že zvíře může spát i dvacet hodin denně. Vzbudí se jen tehdy, kdy jde lovit, kdy se nažere a kdy se rozmnožuje. Tehdy jsme to dělali také.

Takže jsme dostali hned v prvním životě, když se probudila pod první čakrou hadí síla, dar. Dostali jsme dar obrovského egoismu. V prvním životě je ten egoismus největší a Božství je nejmenší. To je ten stav hadí síly. Na konci každého života dochází k opačným polohám, to znamená, že se sloupne jedna vrstva egoismu z toho jednoho života. Představte si to jako obrovskou cibuli, která má 500 slupek. A naopak, tady se to Božství zvedne. Tady se to zvedá [ukazuje na tabuli]. Život po životě, tedy odkládáme egoismus a přibývá Božství.

A teď: Človíček se narodí v bodě A (Vy jste se ptala na děti). Narodí se k vybraným rodičům, protože se musí učit být lepší, to znamená, že vždycky to následuje. Bod A je nulový, tam se narodí čistý Bůh, ale minulostní odchod byl bod B. To je to, co jste si odnesla. To je jedno, zda jste prožila dvacet životů nebo čtyři sta životů. Zkrátka máte v určité úrovni Božství a určitou úroveň egoismu. Aby došlo k evoluci, to znamená k pokračování, k náběru informací, musíte si vybrat podobnou vibraci rodičovství. Bůh si sáhne do hmoty, vybere si matku a otce a nabere si celý osud, který je zapsaný v genomu. Ten osud si musí prožít. Protože je ale ještě egoismu hodně, zde dochází v životě k těm otloukáním.

Ze začátku je dítě úplně čisté. Ale protože si ty rodiče vybralo, je na správném místě. Kolem druhého roku života řekne poprvé 'já' a tím se uzavře, vzniká egoismus. Od té doby už nevidí Jednotu, nevidí, že vše je dobré. Od té doby posuzuje věci jako dobré a špatné. Ty, co se hodí jeho egoismu, jsou dobré, a ty, co se nehodí, jsou špatné. Kdyby stejná věc byla jenom dobrá, anebo špatná, tak by ji tak všichni viděli. Ale pro každého člověka má každá věc jinou hodnotu, když je řeč jen o dobru, nebo zlu. Vidíte, že to je na posouzení toho kterého jedince. Tehdy začíná mluvit egoismus toho človíčka, když se do bodu A1 dožije. Někdy se stává, že dítě zemře v dětském věku. Tam je zase náběr jiných zkušeností, protože i to je dané. On si potřebuje něco dožít, anebo i rodiče si potřebují toto dožít. Mají to zapsané ve svém programu.

Celek akáší [éteru] je jako ohromné puzzle a vy si vybíráte jen tu jednu svou puzzli, kterou tam vmáčknete. Tím my žijeme celý osud planety, ale ve hmotě(!), protože vaše těla jsou prvky Gáii, to je Matka Země. My ožívujeme Matku Zemi v zapomnění. Vidíte tedy, že se jen přicházíme učit a tím plníme historii, která je daná. Je to program.

To dítě, když se dožije dospělosti, dožije stavu, kdy si nabere tu samou vibraci, jakou mělo v bodě B v minulém životě. Poté pokračuje ve svém životě do bodu B a naučí se všechno, co se naučit má. První životy vypadají takto: My máme šíři cesty (to jsem vám vysvětlovala na základních přednáškách). Nahoře vždycky říkali: Kdo nechce být veden, musí být vlečen. Tohle je vedení [respektování šíře cesty]. Tohle je vlečení [překračování šíře cesty nahoře či dole]. Dostáváte facky od života, aby vás to vrátilo v maximální šíři opět zpátky na cestu. V pozdějších letech, kdy už jste blízko osvětlení, už cesta z bodu A do B vypadá takto [ze začátku dva menší výkyvy v šíři cesty] a pak už jdete rovně. Pak už víte, že nemá cenu se vzpírat, že je to vaše vůle.

Vzpírejte se tělem, jak chcete. To můžete. Ano, říct druhému 'Tohle nedělej', to klidně můžete, ale nesmíte nitrem. Bůh slyší hormony, protože ty zavírají a otevírají vaše brány k Němu neboli k vám samým. Jste to Vy, koho hledáte. Vy sami sebe hledáte. Vzpomeňte si, někteří lidé říkají, že jsou na duchovní cestě. Život každého člověka, byť by byl v prvním životě, je jeho cesta a on je duchovní, i když ten člověk o tom ještě neví a přes spoustu životů dlouho vědět nebude.

Nemylte se, toto je jenom část učení. Jdeme teprve do páté dimenze a těch dimenzí je neuvěřitelné množství. Bůh se pořád vnitřně učí. Jsou hladiny, třeba archandělé, což jsou obrovské energie. Je to vlastně neuvěřitelné množství lidí, když si vezmete jeho součástky. Je tam vždy vyšší a vyšší energie. I oni se vyvíjejí. I oni jsou neustále silnější a silnější, tak jak postupují. To vše se posunuje nahoru a sílí až do centra. Tam už ale nahlížet nemusíme. To se dozvíte, až se z vás jednou stane archanděl, takže to vše uvidíte sami. Teď by to bylo zbytečné, abychom to věděli. Ani naše mozková kapacita na to není připravená.

Ten člověk si prožije egoismus, až sem do bodu B. Celý život si ho nese a tím se učí. Aby člověk jako to zvíře jen nespál, tak musí mít to chtění. Takže je dobře, že někdo chce kariéru, někdo chce krásnou ženu, někdo chce auto, někdo chce peníze. On nespí, zvedne se a jde si za tím, co chce. Ze začátku je to učení dost drsné, protože si uvědomte, že ještě nevyvinutý člověk, když bude chtít například dům, pozemek nebo krásnou ženu, a někdo druhý to bude chtít také. Tak s takovým člověkem bude okamžitě bojovat, uvidí ho jako nepřítele.

Ve vyšší hladině (úrovni) už bude respektovat, že když se mu ta žena líbí, tak že někomu druhému se také líbí. V této úrovni už jsou vyšší hodnoty, ale do této výše je cesta velmi, velmi dlouhá. Jestliže ale člověk dojde do bodu B jako každý, a přichází odchod, těsně před smrtí jako byla první myšlenka já, tak je i poslední. Já jsem byla ve chvíli, kdy můj tatínek umíral, u jeho poslední 'myšlenky já'. To bylo neuvěřitelné, co se dělo. Už mám opět husí kůži. Jak on se díval s obrovským úžasem. V tu chvíli

viděl, když koukal na mě, že kouká na sebe. Je to ohromná úleva, jenže “bohužel”, anebo “bohudík”, vše je dobré, to už víte.

Ten stav je potřebný, protože vaše vědomé učení končí těsně před touto hladinou porozumění v té chvíli. To znamená, že tam už to ví každý. Vaše božství už je ale tak zesílené, již máte za sebou tolik životů, že už vnímáte, že tam jsou i vaše pravdy, které říkám. Jinak byste mě nemohli poslouchat. Bylo by vám špatně. Jenom věci, které se vám doladují, a chápete, působí, že cítíte takové brnění v určitých partiích. Tam, kde jsou bloky, tak se rozpouští. To je ono. Je to proto, že jste v hladině, která má porozumět. Do jaké míry, to každý jednotlivý Bůh z vás ví. To se tam děje.

Jestliže odchází ego, rozvazuje se první čakra nejpozději do hodiny, druhá čakra do týdne a třetí je do čtyřiceti dnů, což je šestinedělí, a ten člověk přežívá od čtvrté čakry výš. I tady vám současně dozrávají i vyšší, transcendentální čakry. To jsou čakry, které jsou spojením. Tam jsou druhové, mezidruhové... Já to vidím jako plástve ve tkání, kde jste spojení. Člověk, který tady už funguje a je sem seslaný, tak má otevřené i vyšší čakerní soustavy, protože tu má určitý úkol. Ale ten úkol dělá to Božství, nikoli tahle schránka (tělo), to se vám jenom zdá. Tak je to s každým z nás. Je jenom Celek. Ten Celek má naplánované, kdy vyzraje, kdy co odloží, kdy co přijme. Máte to jenom žít. Jakmile se budete bránit, neuděláte nic, jenom si poškodíte schránku, to je všechno.

Bude vám teď docházet spousta věcí. Všechno se bude měnit. Bude toho hodně k řešení, abyste byli prozkoušeni pro to, jestli to umíte respektovat, anebo ne. Mnohým se po prozkoušení velice změní život. Věřte mi, moc vám to přeji. Je to ohromná úleva. Stačí vám takto ta odpověď? Dobře. Máte někdo ještě něco?

[Z publika:] Jak přicházejí ty nové děti, jak k nim přistupovat? Zdá se mi, že jsou takové ctnostnější, jak s výchovou?

[IA:] Víte, rodí se sem děti obojího druhu. Nejen ty čisté, indigové nebo křišťálové, ale i ty ostatní, protože vývojem prochází všichni jedinci. Ve třídě bude třeba pár jednotlivců čistých, ostatní budou naopak ti, kteří budou trénovat a mezi sebou si děti tréninky i ukazují. To je normální. Nedávno se mě někdo ptal na lepší a horší prostředí. Třeba v Americe je celkově hodně duchovně nadprůměrných lidí. Nicméně tam, kde to bylo drsné, uvědomte si, co se tady dělo třeba za totality nebo předtím za druhé světové války. Nemohli jsme cestovat, byli jsme uzavřeni. Ti, kteří bojovali a kteří brojili, jsou ještě ve fázi magie a je to nutné.

Ve státě a ve společnosti musel být někdo, kdo vždy zastával každou úroveň, tam je to zastoupení celé. Nej kvalitnější duše byly prozkoušeny třeba drsným prostředím, ale byly spokojené. Ti jedinci věděli, že musí žít morálně. Když nemohli cestovat, tak se smířili, tak si okopávali zahrádku. Dělali věci, které dělat mohli. Společnost má vždy vše pro potřebnou funkci v historii, vždycky to někdo udělá. Mění se ale celek. Naše země je nádherná. Nikdy jsem nemohla cestovat, až teď, když jezdím... je překrásná všude. Pokaždé je to někde trochu jiné, ale vždy krásné. Morava a třeba Slovensko, i

jih Čech, tam jsou lidé srostlí s půdou. Tam je víra, tam zůstala a žije tam hodně dobrých lidí. Já jsem se narodila do oblasti, kde tomu tak nebylo. Do severočeské hnědouhelné pánve chodili už za první republiky lidé ze Slovenska, z Maďarska kvůli výdělku. Tam byla těžká práce, ale dobře placená.

Když lidi na určité místo táhne materiální úmysl, vždy to skýtá docela silný egoismus. Ale pozor! V tomto prostředí zase, abyste viděli, jak je to dobře, jsou prozkoušené duše, které jsou třeba špičkové. Všechno je skutečně dobré. Napasujte si to na ty děti. Aby se mohlo ukázat vše, co existuje, musejí být vždy zastoupení všichni jedinci, všechny vrstvy. Uvědomte si, že děti, které se narodí z egoistických rodičů, pozor(!) někdy mohou být skutečně i čisté. I když hladinu určuje matka, ale i to se může stát. Není ale možný veliký odklon vibrace dítěte od vibrace matky. Tam to může být přes hladinu otce, protože matka by neporodila až takhle čisté dítě.

Moje maminka je hodně čistý jedinec. Je úžasná ženská. Měla samozřejmě své záležitosti, které si přinesla z minulosti, ty byly pro mé pochopení úžasné, ale můj porod pro ni byl velice těžký. Už nechtěla mít po těch zážitcích další dítě. Rozhodla se tedy, že nebude mít další děti. Já jsem tím nesmírně trpěla, protože jsem si velmi přála mít sourozence. Nicméně to opět bylo to nejúžasnější rozhodnutí, protože já umím nadmagii. Když jsem nemohla mít sourozence, tak jsem si vytvořila rodinu ze všech lidí na světě. Vždycky jsem si uměla poradit.

Vracím se tedy k otázce na děti, nehodnoťte to prosím. Já vím, že teď je doba, jaká je, zasahují do toho i média. Všechno je učební program. Stačí zmírňovat. Teď je obtížné být ve školství, vidět, co se skutečně odehrává. Uvědomte si ale, že se to dělo u všech generací. Nedávno jsem byla u své maminky, která se dívala na televizi, a běžel v ní dokument, že jsou tu skupiny mužů, ti se domluví, že se tajně někde sejdou, policie se je snaží vystopovat, kde se mezi sebou příšerně perou. Třeba se proti sobě sejdou někde na louce nebo v lese dvě skupiny, každá má sto lidí a všichni do sebe řezou a vybíjejí se. To je šílené. A moje maminka z toho byla rozhořčená: „Vidíš, to je hrozný, to se nikdy nedělo.“, já říkám: „Mami, prosím tě... V lidech vždy egoismus samozřejmě byl“, a jak v televizi běžely ty záběry, tak najednou povídá: „Jéžíšmarjá, tamten chlap je určitě starší než já...“

Ve všech hladinách to je. Jenom je to rozbouřené médii. Dřív nebyl internet, nebyla televize, nebylo rádio. Lidé se dostali jen k tomu nejbližšímu. Teď je tohle nutné. Nyní máte dosah prakticky kamkoli si vzpomenete. A ty hrůzné zprávy, které se dostávají... Paralelně s tím se děje i hodně dobrého, ale těch dobrých zpráv nevidíte moc, těch je málo. Spíše se světem třese přes špatné zprávy, protože teď máte prolézt hranicí strachu. To je pro vás důležité. Proto, vidíte, to není skutečně nic špatného. Je to pozitivní. Jen když dovedete projít vším beze strachu, odolali jste egoismu. Vy s tím nic neuděláte, takže se toho nebojte. Sami vytvářejte dobré věci a nebojte se. Všechno projde dobře. Chcete se někdo ještě zeptat, než půjdeme na oběd? Povídejte...

[Z publika:] Chodím do kostela a kdosi mi říkal, že když dělám křížky a překřížuji se, takže si tak blokuji energii...

[IA:] Zaprvé, základem je, abyste se nebála. Je pravda, že kříž už nepracuje. Kříž byl úkol od Krista. Ukřížovat v čase a prostoru emoce (horizontální břevno) a logiku (vertikální břevno), negativní emoce. Člověk má v oddělení svou logiku, že on je sám a zbytek světa. Že je někde nahoře Bůh, to je vaše oddělenost. Když tohle přestanete dělat, prolnete se do páté dimenze, do které vás vedu. Ukřížovat ego byl úkol pro Ryby, pro 2000 let, kterými jste teď prošli. Pro některé lidi budou Ryby pokračovat, ale teď mluvím k vám. Když jste schopní tohle slyšet, jste vibračně na přelomu Vodnáře.

Jestliže jsme my teď tady dosáhli tohoto vnitřního zhodnocení, tak dnes už máme jiný symbol, a tím je kruh. Kruh je symbol jednoty neboli celku. Nebo se také uvádí v duchovních hladinách místo kruhu věnec. Já bych se tedy nebála ten kříž udělat. Spíše bych vás varovala před jiným: nenoste křížky na krku, a když, tak je každý večer oplachujte. Protože tento symbol k sobě tahá situace, které vás budou velmi drsně vyučovat. Už to nemusíte prožívat.

Většina lidí podivuhodně intuitivně reaguje. Jednou jsem toto začala povídat kamarádce, která přišla na návštěvu, říká: „To je divné, já už asi půl roku jsem si večer křížek vždy sundala, nechala jsem ho pověšený v koupelně na háčku...“ Většinou ho třeba dostanete od známých jako dárek. Oplachujte ho, přitahoval by k vám skutečně egoismus, protože to je symbol egoismu a odložení ega, takže budete prozkoušení víc. Je to zbytečné. Jsou tu energetické průchody, které nám mohou trochu ztěžovat život, ale když se na to budete dívat pozitivně a nebudou vám zkoušky vadit, tak klidně. To překřížování ne. Nahoře spíše chtějí, aby jsme si dělali malé kroužky místo křížků, nebo se jenom dotkněte, to stačí. Záleží na vás, co si vyberete. Ještě nějaký dotaz? Tak já to uzavírám.

Setkání jednoty srdce | Zlín, 28. září 2012 (3/5)

[Sylva:] Protože ještě někteří platí v pizzerii a tak podobně, zazpívám vám jednu veselou oddechovku, ať se po obědě hezky naladíme. Poprosili mě o písničku, kterou už mnozí z nás znají. Já tedy nebudu mluvit, to bude asi daleko lepší. Kdo to znáte, můžete se prosím přidat. Je to o seznámení se navzájem.

[Sylva zpěv:] ♪ Jsem mladá, jsem zdravá, jsem krásná ♪ ♪ Jsem moudrá, jsem silná, jsem šťastná ♪ ♪ Jsem radost, jsem medové teplo ♪ ♪ Jsem láska, jsem zářivé světlo ♪ ♪ Jsi mladá, jsi zdravá, jsi krásná ♪ ♪ Jsi moudrá, jsi silná, jsi šťastná ♪ ♪ Jsi radost, jsi medové teplo ♪ ♪ Jsi láska, jsi zářivé světlo ♪ ♪ Jsi mladý, jsi zdravý, jsi krásný ♪ ♪ Jsi moudrý, jsi silný, jsi šťastný ♪ ♪ Jsi radost, jsi medové teplo ♪ ♪ Jsi láska, jsi zářivé světlo ♪ ♪ Jste mladí, jste zdraví, jste krásní ♪ ♪ Jste moudří, jste silní, jste šťastní ♪ ♪ Jste radost, jste medové teplo ♪ ♪ Jste láska, jste zářivé světlo ♪ ♪ Jsme mladí, jsme zdraví, jsme krásní ♪ ♪ Jsme moudří, jsme silní, jsme šťastní ♪ ♪ Jsme radost, jsme medové teplo ♪ ♪ Jsme láska, jsme zářivé světloóóóó ♪

Těší mě.

[potlesk]

[Sylva zpěv:] [židovská modlitba Avinu Malkeinu]

[doslovně česky: Otče náš a Králi náš, smiluj se a vyslyš nás,

i kdyby nebylo u nás skutků spravedlivých]

[Sylva zpěv:] ♪ Avinu Malkeinu ♪ ♪ Chaneinu V'aneinu ♪ ♪ Avinu Malkeinu ♪ ♪ Chaneinu V'aneinu ♪ ♪ ki ein banu ma'asim. ♪ ♪ Ase imanu ♪ ♪ tzedakah vachessed ♪ ♪ vehoshiyeinu. ♪ ♪ Avinu Malkeinu ♪ ♪ Chaneinu V'aneinu ♪ ♪ Avinu Malkeinu ♪ ♪ Chaneinu V'aneinu ♪ ♪ ki ein banu ma'asim. ♪

♪ Já všemu a všem se omlouvám ♪ ♪ Ve světle odpouštím ♪ ♪ Já hluboce miluju v lásce ♪ ♪ a ve světle pokorně děkuju ♪ ♪ Já všemu a všem se omlouvám ♪ ♪ Ve světle odpouštím ♪ ♪ Já hluboce miluju v lásce ♪ ♪ a ve světle Bohu děkuju ♪ ♪ Má duše je světlo jasné ♪ ♪ Ta zář nikdy nepohasne ♪ ♪ Já vnímám tu náruč a cítím to teplo ♪ ♪ Když Bůh se ke mně sklání a vnáší tam světlo ♪ ♪ Já všemu a všem se omlouvám ♪ ♪ Ve světle odpouštím ♪ ♪ Já hluboce miluju v lásce ♪ ♪ a ve světle pokorně děkuju ♪ ♪ Já všemu a všem se omlouvám ♪ ♪ Ve světle odpouštím ♪ ♪ Já hluboce miluju v lásce ♪ ♪ a ve světle Bohu děkuju ♪

♪ Avinu Malkeinu ♪

[potlesk]

[IA:] Děkujeme. Ještě než se pustím do téhle kouzelné krabičky, chci vám jen říci, že váš život je vaše praxe. Všechno, co se v něm děje, je pro vás přesně připravené a

stačí, když to přijmete takové, jaké to je. Je to vaší žitou praxí. Nemusíte dělat vůbec nic navíc. Máte všechno jako na tácu. Hledání duchovních návodů, principů a pouček ještě není praxe. Žijte váš život, který tu máte připravený. Vaše Božství vám jej samo nadělilo.

[dotaz:] Kdo stvořil Boha? [smích]

[IA:] To je stejné, jako kdybyste se ptali, jestli bylo první vejce nebo slepice. To je donekonečna. Jsou věci, které poznáte sami teprve tehdy, až se do toho Božství prolnete. Z hlediska člověka, který má nedokonalý mozek, on si neumí představit nekonečno směrem do minulosti a nekonečno směrem do budoucnosti, protože to ve hmotě má lineární. Tak to není. Bůh tady vždy byl, je a bude, což lidský mozek nikdy nepochopí. To je právě jedna z otázek, o které jsem říkala, že je zbytečné se na ni ptát. Teď dobře poslouvejte. „Proč?“ se zeptá vždy egoismus. Ten Bůh tady je - to je vaše realita. Dělejte tedy v Božím těle, co umíte anebo neumíte, protože to je vaše učení. Ptát se „co bylo?“ a „co bude?“ je nesouvisející, jak by se řeklo u soudu, zkrátka irelevantní. Žijte to, co tady je. Všechno ostatní se dozvíte sami, až se tím skutečným centrem stanete. Pak už vám to ale bude lhostejné, protože to budete žít. To je jediné, co vám k tomu mohu říct.

[dotaz:] Co se stane v listopadu, v prosinci 2012, a co bude potom?

[IA:] Je dobře, že se na to ptáte. Je to docela častá otázka. Zaprvé, učíte se žít v přítomnosti, to znamená ve spokojenosti, což je pátá dimenze. Teď se budou dít na zemi celkem vážné věci a už se dějí, protože strach, který lomcuje s lidmi, kteří ho neumí odstranit ze svého života, je hodně veliký. Ten, kdo má strach, tak útočí. Na první čakře to nepřijímá, takže to tlačí na různé jiné fáze čakerních bloků. To znamená většinou je to agresivita, zlost, nenávisti, strachy. Ti lidé si pak budou odžívat své bloky, to znamená velmi vážné nemoci. Bude to demolovat rodiny, protože to zasáhne vždy.

Uvědomili jste si někdy, jak je důležité, když si třeba doma sednete s rodinou nebo se známými u velkého stolu, jak ohromný barometr v sobě máte na to vycítit, že někdo z nich není spokojený? A jak vás to ruší? Už jste na to připravení. Kdyby jeden jediný z nich prožíval něco těžkého, nebudete šťastní. Vy to ucítíte a budete se všichni snažit mu trochu pomoci, protože vy už jste připravení na Jednotu. Jednota je zkrátka - všichni. Jsme to my, nikoli já – oddělenost ve třetí dimenzi. Nepiďte se po tom, co bude v prosinci. Jestliže v prosinci mám svůj bod B, tak ho tam mám, tak odejdu. Ale tím svět nekončí. Takhle se bude ptát člověk, který bude mít strach.

Před čtrnácti dny mi napsal človíček hezký dopis. Napsal mi, že je rád, že slyšel moje přednášky, že se k nim dostal, ale ne se vším ještě souhlasí, ale je rád, že někdo tady tu práci dělá. Že ví, že se musí žít v přítomnosti a stačí to, ale poslal mi odkaz na stránky o druhém příchodu Krista nebo něco podobného, abych se tam podívala a hned mu odpověděla, protože chce vědět, co bude. Vidíte? To už není přítomnost. Jestliže člověk má obavu co bude, jak bude, to ještě není přítomnost. Ještě vás strach

nutí vykukovat do budoucnosti s obavou. Ne, žijte tady a teď a řešte věci, které tady jsou. Prožijete se tam, kam patříte, do svého bodu B, který může být až v roce 2040 nebo 2050, to je jedno. Budete vždy jednou provždy v páté dimenzi nesmrtelní.

Planeta se teď posunula. Už se naklání, dějí se jiné věci... Vidíte, že počasí nefunguje, jak fungovalo, už se dějí věci jinak. Vědci si s tím většinou neví rady, ono se to uděje. My tady máme mít i moře, alespoň kousíček. Bude moře, je to i v dávných proroctvích. Skutečně to tak je. To se ale bude dít postupně, protože se bude zvyšovat mořská hladina. Tektonické desky na sebe budou tlačit, takže někde, kde je moře, vystoupí pevnina a obráceně. Vždycky se to na zemi dělo, což věda zatím nevěděla a říkala nám, že historie planety není tak dlouhá. Je delší, věřte mi. Na tom ale nezáleží, co tady bylo. Teď jsme tady a žijeme to, co je. Dělejte tedy to, co po vás váš osud chce. Budete vždy přesně v pravou chvíli na místě, kde máte být. To si pište. Nedělejte si starosti, co bude.

[dotaz:] Co říkáte na generaci narozenou v roce 1990, a po něm? Zdá se nám, že prožívají krizi identity ve smyslu, že nikam nesměřují. Nemají cíl, touhu něčeho dosáhnout. Necháávají se životem unášet. Může v tom směru něco změnit datum 21. 12. 2012? Najdou se?

[IA:] Tyhle děti jsou připravované na jiné úkoly. Já jsem také nikdy neměla žádnou ctižádost. Nic. To je něco podobného, co mají ony, ony si to přinesly s sebou, já to mám také od sebe. Já jsem jako dítě nikdy nerozuměla sportu. Já se ráda hýbu, hodně chodím a takové soutěživé sporty, kdy jeden musí být první, to mi nic neříkalo. 'Být první' mi bylo tak vzdálené. Ráda jsem se zúčastnila, ale ne proto, abych byla první. To pro mě byla blbost. Absolutně jsem tomu nerozuměla. Ani jiná soutěživost ve smyslu, abych byla lepší, to mi také nic neříkalo. Už jsem se narodila vlastně s pocitem Celku. Jsme 'my všichni', jakože tady každý pro něco jsme. Ale bojovat s někým o něco, o nějaké... prdelství [smích], tedy prvenství. Vidíte to, to pro mě bylo 'prdelství'. [smích] Ne, to mi zkrátka absolutně nic neříkalo. Tyhle děti jsou takové.

Můj první muž dodneška velice miluje sport a je vášnivý fanda. Mně to nic neříkalo. Kdysi dávno jsem ho nesmírně šokovala, když jsme hráli tenkrát jeden ohromně důležitý zápas v hokeji. Když jsem viděla gól, tak jsem se radovala a bylo mi jedno, jestli je v naší síti, nebo v druhé, protože byl krásný tak jako tak. Tady jde o to, že se tam trefíte, že? A jeho mohlo klepnout... [smích] Můj druhý partner už byl tolerantnější a ten jen tak s údivem vždycky říkal: „Ivanko, tobě nic neříká patriotismus, že jo?“ Ano, patriotismus mi také nic neříká. Do Čech patřím, miluji je, ale neříká mi nic češství, že jsem Češka. Nepovažuji druhé národnosti za horší nebo lepší. Já jsem zkrátka na planetě. To je pro mě celek.

Planeta je pro mě místem, kde jsem se narodila. Vemte si, tohle lidé většinou ještě mají a představte si, jak by se to změnilo, když by třeba teď přijel někdo z vesmíru. Najednou byste si všichni vůči tomu mimozemšťanovi přišli jako planeťané (pozemšťané). Hned by se myšlení posunulo. Tohle jsem nikdy neměla a okolí jsem tím většinou šokovala. Až teď můj 'skutečný' muž mi tedy rozumí. On je stejný jako já.

Kdysi dávno jsme se na to ptali, když přicházeli seshora. Říkali nám, že je nutné, abychom takto oddělené vědomí od těchto pohledů měli, protože jsme přišli z úplně jiných důvodů. To je skutečná realita.

Tyto děti povedou dění na planetě a budou v celkem vysokých postech v době, až to bude nutné. Nemají takový ten pocit identity a průbojnost a problémy, o kterých teď mluvíme. Aby nebojovali proti sobě, aby netahali k sobě [nemamonili]. Dnes to vidíte třeba v politice. Člověk do ní vstoupí, třeba i s dobrými úmysly, ale nakonec skončí s nabytou peněženkou a dopadne to špatně. Podlehne tomu chtění. Tyhle děti to nemají. Jsou velmi zvláštní. Znáám jich několik, protože jsem se narodila do blízkosti jejich rodičů, aby přes přátelství těchto rodičů oni byli trošku napojení a jejich děti vychovávání a jsou kouzelné, věřte mi.

Jeden chlapeček, dnes je mu 9 let, si hrál na chodbě a najednou přiběhl k mámě a říká vyděšeně: „Mami! mami! Co mi to sedí na zádech?“ a Dáša říká: „Nic.“ – „Jóó, já jsem to viděl. Před chvilkou to profrčelo a sedlo si mi to na záda.“ A tatínek: „Ježíšmarjá, co to zase říká??“ [smích] Tady je náběr [tatínka]. Pozor! Tatínek u mě také byl kdysi dávno na výkladu právě proto, aby skouzl tohle dítě. Protože jinak by se bál, že není normální. Tam jsou okolnosti, které jsou přes tyto děti připravované, ale ony nemají skutečně žádnou svoji vůli v tomhle směru. Je to proto, že jednou nás povedou. Je to dobrá úroveň, věřte mi. Sice z našeho běžného lidského pohledu na svět to vypadá, že nejsou dokonalí, ale oni dokonalí jsou – pro to, co tady mají jednou udělat.

[dotaz:] V jedněch přednáškách byl nemocný váš vnuk. Vy jste to cítila, on vás volal, ale bylo to v noci a dcerka nechtěla telefonovat. Řekla jste, že byste mu mohla pomoci. Jak? A jak při tom nepoužít magii? Kam až je správné pomoci druhým [aby to nebyla magie]?

[IA:] Ano, to jste mi jen při té přednášce neporozuměla, ale vysvětlím vám to. Mohla bych zasáhnout jen tehdy, když by volala moje dcera. Protože děti do patnácti let mají své zástupce ve svých rodičích. Od patnácti let to nejde. Pak už bych mu nemohla pomoci, ani i kdyby mě požádala moje dcera. To by musel požádat můj vnuk, když by mu bylo víc jak patnáct let. Zaprvé, můžete pomoci člověku, který vás o to požádá, ale musíte mu říct, co dělal špatně, aby to opravil. To je také nutné. Tohle jsou tedy základní pojmy.

K druhé části otázky: Jak? Čas a prostor neexistuje. Navíc, moje “léčení” není moje léčení, vy léčíte sami sebe. Aurické sezení probíhá tak, že já jsem člověk, který má otevřené Božství. To znamená, že v mém těle je Otec. Jestliže váš Otec mě požádá, tehdy dojde k aurickému sezení, což znamená, že váš Bůh, který je stejný jako moje Božství ve mně, mě požádá. Jde to pouze v tuto dobu, kdy se mění dimenze, kdy jdeme do jiného platónského měsíce [z končících Ryb do začínajícího Vodnáře]. A je to proto, že v tomto období, které je vždycky velice chaotické jako při každém přechodu mezi platónskými měsíci, se musí prozkoušet obrovské množství buněk, aby splňovaly podmínky. Buď vyššího, anebo nižšího, podle toho, kam půjdou. V takové době se proto vždycky rodí skupina lidí, kteří k tomu mají jakoby duchovní

výcvik. Je to úkol jejich života, aby sem přišli. Aurické sezení probíhá tak, že já tomu člověku, když on to chce, sáhnu do aurických těl a tam vidím bloky. Ty bloky jsou v čase. Ten člověk nemusí být vedle mě, může být tisíce kilometrů vzdálený, na tom nezáleží. Čas a prostor není. Já jsem přes Božství spojená s tím člověkem.

Uvědomte si, že já jsem buňka v těle, která je tělem. Bůh mě prozkoušel, aby věděl, že bych nikomu nikdy neublížila. Na jakékoli čakerní úrovni. Tohle je nutné. Jinak vás Božství tohle dělat zkrátka nenechá. Nejdůležitější na aurickém sezení je to, co pochopíte. Já tam sáhnu, vidím blok a vysvětluji vám, jak ten blok zlikvidovat. Například je tam v dětství matka, kterou jste odsoudili za to, že byla nesmírně negativní. Pozor! Vy jste si tuto ženu zvolili jako matku. Když jste ji odsoudili, je to ve hmotě, máte to v levé noze. Protože ta vaše matka, když ji máte v životě, je pro vás nesmírně důležitá a je dobrá, protože v sobě ještě máte hladinu toho, že vy byste to dělali druhým lidem. Jestliže tam ale je blok, odsoudili jste ji jako špatnou. To znamená za prvé, budete mít problém v levé noze. Nepochopili jste, že ona je pro vás božská, protože vám ukazuje, co nemáte dělat druhým lidem. Proto je pro vás dobrá.

V případě, že jste to nepochopili, zaprvé vám ta matka bude neustále zasahovat do života a když se od ní vzdálíte, tak někdo jiný, ale hlavně: vy to budete ještě stále dělat druhým lidem. Tady je zapotřebí kompletní změna uvědomění si. Vy se totiž učíte a učíte se příkladem jak pozitivním tak negativním. Jestliže pokračujete, vidíte se jenom v dobrých a nevidíte se a neučíte se přes negativní příklady, tehdy jste byli nebo jste slepí a hluchí a nemůžete nic zastavit. Ani nemoci, ani lidi kolem vás. Já vám tedy vysvětlím, že ta matka je pro vás dobrá. Když to pochopíte – pozor, to ví Bůh ve vás, jak jste to pochopili. Já můžu mluvit tři hodiny ke každému člověku, ale někdo si nabere jedno procento, někdo patnáct, někdo padesát, někdo sto procent. To je jedno. Já do toho nezasahuji. Ten člověk má uvnitř své Božství, které povolí. Potom tam sáhnu a ten přebytek, který jste pochopili, vám sundám. Takže já to nedělám, to děláte vy. Vy sami sebe léčíte pochopením, přestože moje pusa musí velmi, velmi mluvit. Já tedy nic magií nesundávám, abyste to pochopili. Jen vás urychluji, protože než byste onemocněli, než by 'proběhlo v čase mnoho vody', utekl by čas a Bůh ví, že to máte stihnout. Nedělám to já.

Magií by bylo, kdybych vám to seškrábala a nechala vám to nepochopení a znovu by došlo k hrozným výstupům a všechno by se opět vracelo. Ne. Léčitelství je de facto vždy magií, pokud zasahuje a neopravuje v tom pochopení. Vy jste se sem přišli učit. Je to na vás, co pochopíte, a co ne. Člověk může dokonale vyléčit vždy jenom sám sebe, nikdo jiný to za něj neudělá. Proto já nejsem léčitel, ale jsem duchovní učitel. Přišla jsem vás naučit, jak být zdravý, jak neonemocnět a jak se vyléčit z dosavadních neduhů.

Ano, pravdou je: Víra tvá tě uzdraví. Ale to není to, že věřím, že budu zdravý. Ten systém, který vám ukazují, je systém Jednoty. Jestliže ho přijmete za svůj a žijete tak, nemůžete onemocnět a uzdravíte se ze svých stávajících nemocí. Jsou samozřejmě i nemoci, ze kterých se nejde úplně vyzdravět, protože mezitím, když jste je [fauly vůči Jednotě] dělali třeba desítky let, do té nejhrubší tkáně vašeho života, třeba do kostí či

do plotýnek nepronikala energie už tak dlouho, že je to v nich naprosto zdemolované. Kdyby to bylo ve velice krátké době, tak jenom takto hrábnete a ten záznam je pryč. Ale když je to dlouhodobé, tak to takhle nejde. Nejsem ten, kdo by dělal zázraky. Musíte je dělat vy. Vy! Na vás to je. Věřte mi, že to, co vám dnes předvádím, budete jednou dělat úplně lehce, až začnete žít bez negativních emocí a Bůh si vás prozkouší. Protože budete stejní jako tahle ta buňka, která tady teď sedí a mluví k vám.

[dotaz:] Stalo se mi v životě něco, co bych od sebe nikdy nečekala. Spáchala jsem věc, která byla policií hodnocená jako přestupek. Zaplatila jsem blokovou pokutu, ale jen díky shovívavosti policie, jinak to mohlo být hodnoceno jako trestný čin. Když jsem tu věc páchala, byla jsem jako smyslu zbavená a zároveň jakoby smířená s tím, že to nemůže zůstat nepotrestáno. Vůbec nerozumím tomu, proč jsem se včas nezastavila. Trest přišel. Přijala jsem ho, ale přestože je to už víc jak rok, je to mým stihomamem. Stále mě tíží svědomí a strach, že mě to může ještě někdy dostihnout, protože trest nebyl dostatečný. Můžete to nějak vysvětlit?

[IA:] Věřte mi, že tak jak to bylo, to bylo dokonalé a trest byl dostatečný, protože i ti druzí, ti policisté, jsou bohové. Dostala jste jenom velkou šanci. Zkuste si prohlédnout minulost, protože v tomto případě je možné, že jste někdy v minulosti odsoudila někoho, že něco takového udělal. Je jedno, jestli přes televizi nebo přes něco jiného. Víte, moje starší dcera je logická a některé věci, když jsme spolu diskutovaly, tak nemohla pochopit. Je velice šikovná, báječná ženská. Mám ji nesmírně ráda a pamatuji se, jednou jsme spolu diskutovaly o tom, že ten, kdo nemá něco vidět, on to zkrátka nevidí. Já sama jsem to zažila, Božství mi to předvedlo.

Když se mi narodila Petruška, to je moje druhá dcera, tak jsme jednou šly na návštěvu k tetě mého muže. U nás na Duchcovské ulici je rovná, dlouhá silnice. Já od dětství, to mě naučili rodiče, přecházím tak, že se rozhlédnu nalevo, napravo, znovu nalevo a vykročím. Tlačila jsem kočárek, kde bylo asi čtrnáctidenní miminko. Můj muž šel vedle, držel za ruku Lucinku. Ta byla tříletá. Já jsem se rozhlédla nalevo, napravo, nalevo, a to vidíte opravdu i kilometry daleko, to je rovná silnice. Vykročila jsem s kočárem přes přechod a najednou jsem cítila, jak můj muž mě chytil tady za límec, vyjela mi noha dopředu, stáhla jsem se dovnitř a profrčel autobus. Já jsem ten autobus neviděla. Byl s prominutím velký jako kráva. Můj muž mi samozřejmě vynadal, ale nic jsem na to neřekla, protože jsem byla v obrovském šoku.

Tenkrát jsme o tom debatovaly s mou starší dcerou a ona říkala: „Tomu nevěřím.“ Za týden mi volala z Francie a povídá: „Mami, já se ti omlouvám. Dnes jsem jela na křižovatce v Châtillonu (ten Châtillon je takhle do kopečka) a stála jsem na vedlejší silnici na červené, na hlavní měli zelenou, projížděli. Koukám na ten semafor, naskočila na něm oranžová, naskočila zelená, já se rozjela a najednou ze všech stran troubila auta, houkala, gestikulovali na mě, že jsem blbá. Tak jsem šlápla na brzdu, zacouvala jsem zpátky a viděla jsem červenou.“ Říká mi: „Mami, já ti přísahám, že tam naskočila oranžová a zelená.“ To, co nemáte vidět, nevidíte. Uvidíte program, který vám doladí to, kde máte vyjít.

Věřte mi, když se někde na silnici stane nehoda, ti lidé do poslední chvíle zkrátka neví. Je to vše řízené. Vy jste si tedy možná jen tohle projela. To je důležité vědět. Věděla jste, že to dopadne průšvihem. Tohle už řídí Nadjá, vy jste viděla, že ten program existuje. Věřte mi, když přijde Nadjá, víte neskutečné věci. Netrapte se tím. Je dobře vědět, že jste "loutkou". Ne vždycky by to člověk přijal. Potrestali vás tak, jak vás potrestali. To bylo úžasné štěstí a věřte mi, že to stačilo. Kdyby to nestačilo, tak by ten trest přišel. Hodte to úplně za hlavu. Zde je důležité vědět, že když to dělají druzí lidé, že to dělat také musí. To je ohromný náběh v pozitivismu a v optimismu v tom, abyste neodsuzovala a neposuzovala druhé za něco, co dělají.

[dotaz:] Co řešit při trvalém ekzému na bradě? Co řešit při nesnášenlivosti laktózy? Jak řešit chybnou funkci ženských hormonů u dospívající dcery?

[IA:] Místo, kde se objeví problém, značí místo, kde něco vytváříte špatně. Brada je na komunikační úrovni. Ale hlavně a především je to kůže, je to oddělenost od celku. Jakákoli nesnášenlivost je alergií, stavem, kdy se tělo něčemu brání. To vždycky souvisí s třetí čakrou. Takový člověk nemusí prožívat navenek zlosti, ale uvnitř ano. Brání se něčemu. Buď by se bránil tomu, že má nějaký zdravotní problém a něco se mění (vyvíjí) tak, jak on nechce. Alergie vznikají tak, že člověk je zlostný, brání se. Zde nepracuje třetí čakra a hlavně nepracují játra, jak by měla. Do jater ale všechny buňky nosí nečistoty z těla.

Představte si bílou krvinku, která po celém těle hledá nečistoty a vozí vám je na malinkém skútru do jater, a vy máte například povoleno 1,0. Ale protože játra (jakoby velká čistička) nepracují, nevyklučují nečistoty z těla ven, tak se organismus začíná znečišťovat. A najednou ty bílé krvinky nenosí 1,0, ale přinášejí třeba 1,2 nebo 1,5 či 1,7. Jednoho dne, když už překročily určitou míru, tak tělo vše, co útočí z venku, ať je to laktóza nebo prach či jiná znečištění z vnějšího světa, už bere jako útok, takže reaguje odpovídajícím způsobem. Vždy u těchto obranných akcí je nutné zklidnit třetí čakru a čistit organismus. Pít čaje, ale zastavit zlostné odezvy na vnější svět. To se týká jakýchkoli druhů alergií. Je jedno, o jakou alergii na co se jedná. Vždy je to na třetí čakře.

Co se týče ženských hormonů... Žena, která bude přemýšlet tak, že se třeba stydí za své ženství, nebo se nepovažuje za hezkou, má o sobě nízké mínění anebo se nechová jako žena. Žena by měla být emocionální tvor. My se sem rodíme jako člověk do dvou forem: muž a žena. To je základ. Vy znáte základní směry, to znamená, že hormony, které si přinášíme s sebou, se roztácejí na jednotlivých čakrách. Ty čakry se střídají: levotočivý – pravotočivý – levotočivý – pravotočivý směr. Muž to má od první čakry nahoru jinak, žena obráceně. Tehdy se vytváří základní hormonální poměr, to znamená, že žena má hodně estrogenu, málo testosteronu. Má ho však také, protože my jsme vyšli z Jednoty. Muž má opak: hodně testosteronu a málo estrogenu.

Ale pozor! To je základ. Tento základ je nabraný z genomu vašich rodičů, které jste si vybrali. Jenže pak se ještě učíte, jdete životem a přemýšlíte. Jestliže se stává, že žena je více logická, má méně estrogenu, než by měla mít a přidává si testosteron, protože

náběr vždy musí být dohromady sto procent. Je tedy vidět, že pokud je nedostatek ženského hormonu, chování takové ženy je spíše logické, hodnotící, dotyčná žena nemá příliš rozvinutou citovost. Existuje jóga ženství, která rozvíjí pocity ženy. Může cvičit i klasickou jógu, ta ji zpřítomní. Hlavně s vaší dcerou mluvte, protože u ní možná není navázaná komunikace ke světu a především v rozlišení pohlaví, takové, jaké by mělo být. Musela bych vědět více. Z dotazu už víc nevyrozumím.

[dotaz:] Můžete promluvit o stavech pocení při mystickém zážitku Ducha svatého?

[IA:] Víte, Božská energie je obrovská. My si vlastně po stovky životů cvičíme a připravujeme fyzické tělo na to, abychom jednou tento zážitek prožili. Jsou lidé, kteří se, ještě v magických životech, snaží dostat dříve nahoru, než by měli. I to se může stát, protože si různými technikami vybudí předčasně hadí sílu. Nejde urychlit váš vývoj, protože byste někde chyběli a někde byste překáželi. Tehdy se tělo dostane do velmi vážného stavu.

Neznám konkrétní okolnosti u vás, jen si vybavuji příběh, kdy mě jeden mladý muž požádal, abych zasáhla, protože on si svojí vůlí speciálními stahy pánevního dna vyhnal hadí sílu dříve, než byl připravený. Od rozkroku až po kořen nosu necítil vůbec nic. Takže všechno, co jedl, chutnalo jako bláto. Nerozeznal sladké, slané, hořké, kyselé. Trvalo mu to už dva roky. Když přišel ke mně, tak si myslel, že mávnu rukou a odejde zdravý. Poslala ho za mnou jedna mladá žena z ústecké nemocnice. Už jsem viděla náběr, protože ten mladík mi zavolal a ptám se ho: „Viděl jste prosím mé přednášky?“ a on [pohrdavě]: „Nééé, žádné jsem neviděl a ani vidět nechci.“ Tak si říkám ‘Aha... no dobře... uvidím, jak se to vyvine.’

Přišel človíček, chtěl okamžitě pomoci, ale já říkám: „Nezlobte se, já se jen podívám, kde máte chyby, nebudu nic stahovat a potom mi řeknete, protože já nebudu zasahovat. To musíte udělat vy.“ Musím uznat, že byl dobrý. Na to, co si všechno prožil, byl velmi dobrý. Byl tam trochu malý odsudek do hmoty. Přiznal se, že to bývali rodiče, protože se k němu nechovali hezky. On se je ale přesto naučil milovat. Přesto tam ale byly pocity, že rodiče dělali věci špatně. Dlouhým mluvením jsem mu tedy vysvětlila, že to tak není. Trošku měl něco na dvojce, trošku na čtyřce, možná nějaká duchovní komunikace.

Někteří lidé si myslí, že když navenek mluví hezky (u něj to tak bylo - do hmoty vše v pořádku), ale v hlavě blafal a Bůh ho samozřejmě přes hormony slyší. Jestliže si myslíte, že když v hlavě nadáváte, že vás nikdo neslyší, jste na omylu. On zná každou vaši myšlenku. Ne, klidně si zanádávejte. Já to hezky dělám na veřejnosti, abyste viděli, že zanádat se může s velkou láskou a bez těch ‘třesů’, které Bůh neregistruje. On registruje prožitky. Vy jste spojení prožitky. Tohle On ví, tohle on registruje. To, co žijete, je vaše nitro! To je vaše realita. To, co dělá schránka, není důležité.

Když jsme to spolu rozebrali, sedl si a říká mi: „Já jsem si myslel, že mi pomůžete, protože mi vyjela hadí síla. Nejenom, že já v těle nic necítím, ale navíc slyším různé průmyslové ruchy. Dopředu vím, co bude, a můžu zešílet.“ A já jsem odpověděla:

„Nezlobte se. Vy jste uspěchal svůj vývoj.“ Jestliže tady mám v programu, že hadí síla mi vyjede tady ve čtyřicátém roce života a já si ve třiceti hadí sílu vytlačím... Uvědomte si, že když neumíte udělat prázdný kanál, a hadí síla má sama hladce vyjet tím kanálem nahoru, abyste se spojili s Bohem, a tady máte bloky (uzávěry), tak ona nemůže vyjet rovně, ale projede vám takto různě, kde to jde a zdemoluje vám tělo, nervový systém.

Pozor! Náprava je možná, ale až v čase, kdy opravíte bloky. A to může skutečně trvat deset let, než to tělo dožene. Člověk totiž bere do vlastních rukou svůj vývoj. Prosazuje vůli jedince, a to je magie. Ne. Vy se musíte do toho roku, kdy vám měla vyjet, pěkně doučit, aby to tělo dohnalo. Věřte mi, že to dokážete až v době, kdy to má být, protože byste někde chyběli a někde překáželi. Vy tu nežijete sami. Připadáte si oddělení, ale tak to není. Žijete v Celku, jednotném, obrovském, nádherném těle, které má pracovat a ty buňky mezi sebou se mají vzájemně učit. Tohle je realita, a proto pozor! Jestliže přichází při těchto stavech i veliké pocení, ještě možná někde bude rezerva. Pocení značí, že člověk ještě v něčem odporuje. Dočistěte si myšlení, přijímejte vše tak, jak to je. Nemohu vám konkrétně říci víc, protože nevím, nebyla jsem požádána. Vy nejlépe budete vědět, kde máte rezervy.

[dotaz:] Když ke mně přijde člověk, vysávač energie, jak zareagovat? Nechat se s láskou vysát [smích], protože když mnou ještě úplně neproudí energie z vrchu a nemám možnost, jak se vnitřně nabít, jak reagovat?

[IA:] Víte, člověk bude vysátý jedině tehdy, když si ještě připadá jako oddělený. Hlavně vám ten člověk nesmí vadit. Jestliže vám něco vadí, jak ve vašem vnitřním, osobním životě, nebo i na tom člověku, pak se těmto stavům otevíráte, protože něco odmítáte. Jestliže se ale stanete chodící láskou, nebude se vám to dít. Nebude vám ten člověk vadit ani s tím, co dělá, ale hlavně on tohle nedokáže rozbourat. Tohle dělají někteří mágové vědomě, ale někteří nevědomě. Někteří lidé si to vůbec neuvědomí.

Představte si situaci v rodině. Budete v ní mít člověka, který vás třeba bude chtít posunovat tam, kam nechcete, a stále s vámi bude nějakým způsobem manipulovat, ať vědomě, nebo nevědomě. Víte, co se v něm děje, a přesto vás to bude vysávat, protože budete cítit ze svého bližního tu negativitu. Už vlastně nereagujete normálně, protože chcete, aby bylo lépe, takže trochu reagujete jinak, abyste těmhle pocitům ulevili. Vlastně kličkujete, a byť se o tom nemluví, tak to posunování cítíte.

Tady je zapotřebí být klidný. Musíte si být samozřejmě jistí, že jednáte absolutně morálně a vysvětlit dotyčnému člověku, aby se tak nechoval. Nějaký čas to zabere. Může to být samozřejmě i na pracovišti, nejenom doma. Někdy k tomu dochází hlavně v noci, když spíte. Měli jsme také takové případy v rodině. Někteří ti lidé za to nemohou, oni jsou takovou zvláštní černou dírou. Tam ta energie proudí zpětně přes ně pryč, ale je to většinou přes jejich egoismus. Jestliže vy máte také nějakou odmítavou emoci, už jste narušení také a jde to lépe. Tam jste zranitelní. Naučte se být celiství. Když vím, že jednám morálně, můžu tomu člověku vysvětlit, aby si neubližoval, protože si ubližuje hlavně on. Jakmile i on se zacelí, už se energie

vyrovnejí. Láska je tady nicméně důležitá, protože jestli by vám to vadilo, tak se už narušujete víc. Budete tedy ještě vysátí a sami zdemolovaní. Vysvětlete si to, vyříkejte si to. To také jde.

[dotaz:] Je projev naší duality, když určitou dobu žijeme například, že vše je dobré, do toho přijdou situace občasné skepse, odmítání, posuzování. Je to dualita, nebo naše zkoušení a prověřování?

[IA:] Ano, pokud vám to jde, za nějaký čas přijde najednou pocit marnosti. Jen na chvíli, protože Satan (egoismus) je úžasný učitel. Přes Otce si prozkouší (Otec mu dá příkaz), když ten nával přijde, zda ho ustojíte. Několikrát jsem byla za poslední půl rok na Skypu s jednou paní, která trpěla hroznými depresemi, a stále jsem jí to nemohla vymluvit. Byly jsme spolu asi na čtyřech Skypech a vždy jsem se jí věnovala s velkou péčí, vysvětlovala jsem, a nic. Najednou se opět ozvala a říkala, že by chtěla zkontrolovat. Opět jsem znovu stejně mluvila, znovu vše proběhlo a asi za měsíc mi napsala: 'Ivanko, já čekám už měsíc, protože jsem vypnula počítač a vše je jinak. Najednou mi to jde. Někdy sice přijde nečekaně takový ten nával, ale já se z toho za dvě minuty dostanu. Jak to, že to najednou umím?'

Když člověk pochopí, a jeho Nadjá ví, že máte náběr sto procent, tehdy už je to zbytečné, už jste se vymáchali ažaž. Vydržte to. Nebojte se, ten náběr najednou přijde. Také občas taková ta pochybnost – nejdu špatně? Co když je to blbost? Většinou to tak je, ten lidský pocit oddělenosti.

Víte, v Lysicích se nenatáčelo a přišla tam jedna úžasná otázka. Někáká paní se tam ptala - když někteří autoři uvádějí, že jsme tvůrci naší reality, a přitom já říkám, že bod A a B je daný. To jsou dvě různé věci! Nesměšujte je. Obojí je pravda. Bod A až B je daný. Tam máte všechno v programu. Je ale také dané, že si tvoříte vlastní realitu. Když bude tisíc lidí v jedné situaci, každý ji uvidí jinak. Každý ji uvidí jinak. Bude-li nějaká situace v mých očích krásná, někdo vedle mě může tu samou situaci vidět jako absolutně špatnou. Záleží na tom, jak se díváte na svět, jak jste optimističtí, nebo pesimističtí. Tohle je vaše realita. Ale pozor! I tohle je skutečnost, v tom mají ti autoři pravdu, ale to je jen malinká částka.

Uvědomte si, že v tom stavu, kdy jdete od bodu A do bodu B, už sem přicházíte hotoví s tím, co umíte, zda to umíte zpracovat dobře, anebo špatně. Já si velice ráda vzpomínám na jednoho chlapce, který byl prvním nájemníkem v bytě méj dcery v Praze. Byl takový salámista, bylo mu 19 let. Byl úžasný. Měli jsme schůzku, abychom přepsali elektřinu a na elektrických závodech tenkrát v pátek končili ve 12 hodin. Pět minut před dvanáctou jsem čekala před elektrickými závody a on z dálky šel tímto způsobem [houpavě]. Já jsem se musela smát. Dorazil, přepsali jsme to, dopadlo to dobře a pak jsme šli na chvíli na kafe. Nebavili jsme se duchovně, já to každému nevěším na nos, to nemá smysl. Běžně jsem se vždycky chovala mezi lidmi normálně. [smích] Tak jak skousli, že jo samozřejmě. Také jsem to nemohla dát lidem najevo, to nejde. Spíše si asi mysleli, že jsem taková hodná paní, nic jiného. A tak je to správné, to nejde, každý to neunes.

On mi vyprávěl, to bylo úžasné. Úžasné u tak mladého člověka, když víte, že věk těla na to nemá vůbec žádný vliv. Ten kluk se tak zkrátka narodil. On mi říkal: „Víte, mně je dobře, mně je furt dobře.“ [smích] Mně k tomu pomohly dvě hodně drsné události. První byla, že můj otčím, který mě vychoval, kterého mám velmi rád, na svého otce si moc nepamatuji, tak dostal před třemi lety rakovinu žaludku. Naštěstí se ale z toho dostal. Druhá rána byla mnohem horší, protože naši známí, kteří měli holku v mém věku, tak ta před dvěma lety dostala akutní leukémii a do tří měsíců zemřela. Tehdy na jejím pohřbu jsem si řekl: ‘Ty vole, máš dvě šance nebo dva pohledy. Nevíš, jak tady dlouho budeš. Buď budeš spokojenej, buď se ti tady bude líbit, anebo se ti líbit nebude. Tak jsem se rozhodl, že se mi líbit bude.’ To je logika, co? To je úžasné. Jóóó! Buď svět budete vidět hezky a bude vám dobře. Anebo svět budete vidět špatně a bude vám špatně. Tak si vyberte. Záleží to jenom a jenom na vás.

Předminulý týden jsem dostala nádherný e-mail od jedné slečny, mladé paní? Nevím. Nikdy jsme se neviděly. V e-mailové adrese má překrásné slovo ‘pidlucha’ (nemá to nic společného s jejím jménem). Mně se to strašně líbí. Napsala krátký odstaveček a píše: „Ježišmarjá Ivanko, já teď poslouchám Vaše přednášky, úplně ty nejnovější. [úlevně:] No mně to došlo! Už je poslouchám rok, jak to, že mi to došlo až teď? Vždyť my tady nemusíme vůbec nic dělat, všechno je hotové. Já se nemusím šfátat v minulosti, jenom krásně proskotačím vším, co tady je. Nemusím se dloubat a starat se o budoucnost, vždyť je všechno naplánované. Já jenom žiju. Teď se mi rozbila pračka, už dva dny nejde... ono to nějak dopadne. No to je úžasná úúúleva!!“ [smích] To je ono.

Uvědomte si, co všechno jste v životě řešili v minulosti, jak to bylo pro vás těžké a dnes se tomu smějete. A zmizelo to samo. Vy totiž jdete hotovým tunelem. Někdy si připadám, jak teď za vámi různou dálku cestuji, když jedu po dálnici (protože většinou jezdím po dálnicích), že tím životem takhle jedu. Vy se máte cítit jako to auto a vedle vás míjí krajina po levé a pravé straně. Ale ono to tam všechno je. Napasujte si to na tělo, které se řítí osudem. Berte všechno lehce. Jakékoli těžké události zvládnete úplně lehce, když je přijmete, že tam jsou. Vy kolem nich projíždíte. Smíte přidat dobro. Jakmile přidáte odpor, narazíte.

[dotaz:] Bude v páté dimenzi také tato dualita, nebo to patří spíše ke třetí dimenzi?

[IA:] Třetí dimenze je dualita. Myšlení dualitního člověka je odpor. Dualita je, že je vše dobré a špatné. Člověk z páté dimenze se už na ty samé věci nedívá dualitně. Tady jde o změnu. Transformace je změna vědomí(!) lidstva nebo části lidstva. Není totiž nic špatné a nic dobré. Vše je dobré. Jestli tohle budete žít, změni se vám vidění, stanete se tvůrci. Toto jde jenom prožít. Musíte mít všechny náběry zkušeností z minulých životů. Kdybyste je neměli, tak to nepochopíte. Kdyby vám chyběly třeba jenom dva životy, nebo jeden život nebo dvě procenta nějakého náběru zkušeností, tak to nepochopíte. Je to skutečně jako dozrávání buněk. To znamená, že věci, které tu budou, vy uvidíte jinak a dobře, než člověk vedle vás, který to uvidí dualitně a bude se bránit. Vy ale budete v klidu. Budete vědět, proč se to děje, jak se to děje, co bylo,

co bude, to všechno víte, protože nahoře čas není. Tam je trvalá přítomnost neboli věčnost. Vaše vědomí se podle toho změní.

Setkání jednoty srdce | Zlín, 28. září 2012 (4/5)

[dotaz:] První myšlenka i emoce je negativní, ale po krátkém čase přijde nadšení a přijetí. Nevadí ta prvotní negace?

[IA:] Je důležité, že už si to uvědomíte. Pan doktor Tomáš říkával, že když do tří minut změníte náhled na věc, tak to už je mistrovství. Je mistrovství i třeba do hodiny nebo jednoho dne. Věřte mi ale, že bloky se dokáží zapsat v tisícině vteřiny, když to nepřijetí je hodně silné. Vámi zmiňovaný stav je ale už velmi dobrý. Nebojte se toho. Nemyslete si, že jste špatní. To je nesmysl. To chce trénink. Vždy je to stále lepší a lepší, až jednoho dne jste v šoku, že v této situaci najednou nereagujete. To je tak úžasná úleva! Super!

[dotaz:] Je pro nás prospěšné cvičení prodýchávání, vědomé otvírání třetího oka?

[IA:] Víte... To se musí žít v praxi. Nebude vám nic platné, když si budete prodýchávat třetí oko a tamhle se s někým chytíte (pohádáte), nebo někoho za něco odsoudíte. Vím, že je to těžké. Je to nesmírně obtížné. Teď vstoupím do velice náročného tématu. Představte si, že v televizi uvidíte týrané dítě. V tom okamžiku už je to týrané dítě zachráněné, protože už se na něj přišlo, oddělilo se. Ono má svůj osud. Uvědomte si ale, že to dítě si svůj osud skutečně nabralo a nabralo si i to, že se na to přijde v tomto čase a že se mu změní život. Nikdy nevíte, co to dítě komu v minulosti udělalo.

Nadjá si vybírá osud každého z nás dokonale, přesně napasováno na to, co potřebujete prožít. Tohle je ve vašem určitém vývojovém stádiu velmi obtížné přijmout. Je ale báječné, když už vnímáte, že už to proběhlo. To už je stav alespoň trochu přítomnosti, alespoň trochu optimismu, že tomu dítěti už je pomoheno. Je zbytečné odsuzovat aktéry jeho minulosti, to znamená týrající rodiče. I oni si nabrali to, že to musí dělat, protože Nadjá vědělo, že tímto ještě neprošli. Samozřejmě to ty rodiče potká v budoucnosti, protože to, co buňka dělá tělu, tělo jí vrátí. To znamená buď v tomto, nebo dalším životě si prožijí podobné věci, tak jako teď to dítě, ale v minulosti. Ono je vždycky o kousek dopředu. Odsudkem byste zablokovali sami sebe.

Pozorujte svět. Můžete pomoci tam, kam dosáhnete nebo dojedete svým tělem, chcete-li. Vnitřní odmítnutí jsou ale pro nás nejhorší při nečekaném vjemu, kdy sedíte u televize ve vašem obýváku a najednou to tam skočí. Rychle v tu chvíli zareagovat je velice obtížné. Někdy vám doporučuji se moc na televizi nedívat anebo si programy vybírat, které byste eventuálně chtěli, to je bez zbytečných zádrhelů, protože nás média skutečně prozkoušují. Jsou tu proto. Proto jsou dobré, protože těch zkoušení je velmi mnoho.

Já sama televizi nemám osmnáct let a patnáct let fyzicky. Tři roky tam ještě byla, ale nepouštěla jsem ji. Když jsem ji dala pryč, tak jsem zjistila, že mě vlastně rušil i ten přístroj, pocit, že mohu zmáčknout ovladač a díra do mého obýváku se otevře a začne na mě chrlit tyhle věci. Mohu vám říct, že po mnoha letech, když se už obě moje holky

vdaly a odešly, tak jsem začala chodit večer za maminkou (už byla starší) a dneska mi televize nevadí. Jen tak vidím mihotající se obrazy a už to neruší. Když se od televize na pár let utrhnete, pak už vás neruší, už vám nic neříká. Jde o to se od ní oddělit. Dneska chodím za maminkou kvůli mamince. Když se dívá na televizi, tak tam jsem s ní, ale jsem tam pro ni. Užívám si to bytí s ní a to, co se děje v televizi, se mě vůbec netkne.

Zaměřte se tedy na přijetí všeho. To vám to třetí oko samo otevře. Můžete samozřejmě také spolupracovat se svým Nadjá. Ta důvěra, že vás povede... Ale pozor! Ono vás povede k prozkoušení, takže neberte potom negativismy. Ne-ne, to vás přivedlo vaše Nadjá. Nadjá je geniální, věřte mi.

Jednou jsem se kdysi dávno bránila mé největší zkoušce. Viděla jsem, že se ke mně blíží velice těžké životní období a nevěděla jsem, co mám dělat. Opravdu se blížilo. Během pár let se staly zvláštní události, kterými jsem jenom prošla. Musela jsem je přijmout takové, jaké byly. Byly dobře. Připravily se samy. Na první svátek vánoční v roce 1980 jsem seděla před vánočním stromčkem šťastná jak blecha. Už pod ním byly rozbalené dárky. Viděla jsem monoskop [televizní kontrolní obrazec], čekala jsem na pohádky, natáhla jsem si budíka, nádhera...

Ted' pozor! Nadjá přichází ve dvou opačných situacích: Buď jste úplně na dně, nebo jste naprosto šťastní. Já jsem byla dokonale šťastná. Šťastná čekám, až se spustí pohádka, maminka vařila sváteční oběd, já jsem tam měla cukroví, dárky. Tenkrát jsem dostala krásný kožíšek. No bylo mi dobře. Nic mi nescházelo a najednou přišlo Nadjá. Sedím a koukám kolem sebe, kde to jsem, co to je. Viděla jsem ty ruce, říkám si 'Co to je?' Je to divné, když přijde Nadjá. Když se prohlížíte a vidíte, co jste. Nadjá mi v tu chvíli ukázalo můj život deset let dopředu. Samé hrůzy! Já jsem věděla, že do těch hrůz musím jít, abych ukázala, kdo jsem. Že musím být vzornou, tou nejlepšší a nejhodnější. Bez zlostí, bez lítostí, bez výčitek, a že tohle má svůj smysl. Takže vidíte, že ono to bylo úžasné a já to přijala. Všechno proběhlo a proběhlo to dobře, jinak bych tady dneska neseděla.

[dotaz:] Jak si naordinovat víru a optimismus? Nebo to přijde samo, když prostě budu chtít?

[IA:] Chtění je egoismus. Víte, dělejte všechno s radostí. Já jsem vám ukázala jak na to. Já vím, že spousta lidí to neuslyší, jako ta pidlucha, a najednou to uvidíte. Uvědomte si, že jediný hormon, který otevírá vaše čakry, je endorfin. Začněte tím, že budete spokojení. I když se tedy nějaká situace zhatí, zeptejte se sami 'Co je na tom dobrého?' Najdete to. Když to budete chtít vidět, tak to najdete. I kdyby to třeba mělo být 'Tak zůstanu dnes s maminkou a nepojedu tamhle na výlet.' To je jedno, co budete řešit. 'Co je na tom dobrého, že se to stalo?' Tehdy už směřujeme k vidění jen optimismu.

Já jsem se k tomuto pohledu na život dostala zvláštním způsobem. Bylo to přes bhaktismus, protože jsem se v dětství naučila pomáhat mým spolužákům. Ve škole

děti někdy umí být kruté a vždycky vycítí slabého jedince. To je jako v přírodě. Když vidí jednotlivci nějakou slabost, tak to dítě jakoby vydělí z kolektivu. Já jsem nemohla být šťastná, když jsem viděla takového “vydědělce”. Vždycky jsem tedy za ním šla a tahala ho do kruhu, a když ho ti ostatní nechtěli, tak jsem tam byla s ním. Doladřovala jsem jakoby ty pocity. Ale hlavně, ten ‘človíček na okraji’ z toho byl zdrcený a já jsem vždy z té velké lásky k němu našla důvod, z čeho být šťastný, že se to děje. Mě to tak vytrénovalo, že jsem neuměla jinak myslet. Až na dno jsem se prohrabala k dobrému důvodu, proč se to odehrává. To mi zůstalo do dneška. Já neumím jinak přemýšlet. Tohle přemýšlení mi pomohlo v celém životě, ať se dělo, co se dělo. Když si upravujete čakry spokojeností, tak vaše tělo vytváří endorfin. Ten jediný vás spojuje s božstvím. Když byste tedy ‘chtěla’... To nejde jenom tak chtít. I když se říká, že když skutečně chceš, tak to půjde. Napřed možná chtějte nalézt prvek optimismu v jakémkoli směru. Ať se stane to, nebo úplný opak, vždycky se budete radovat. Vyzkoušejte si to. Vaše tělo musí vytvořit endorfin. Bez endorfinu se k Otci nedostanete.

[dotaz:] Je výrazem ega chtít vztah s mužem, pro kterého budu tou jedinou ženou já? Neboli chtít vztah chápáný tak, že do něj patří opravdu pouze dva.

[IA:] Víte, já jsem se jako holka velice snadno zamilovala. I tak platonicky. Ale nikdy jsem neuměla flirtovat a nikdy jsem se neuměla nikomu nabízet. Věděla jsem, že na to musí být dva. Ano, musí na to být dva. Kromě toho, vaše vůle je vždy chtění něčeho. Jakmile chci nějakého muže a on by nepřicházel, už si tím přáním snižuji vibraci, protože už jsem ne-spo-ko-je-ná. Chci něco jinak, než je. Tohle je základ. Ne!

Vy se musíte udržovat ve spokojenosti. Tedy: zaprvé, když se do někoho zamiluji, tak v tom vztahu musíme být dva. To znamená, že čekám, jestli on má stejné emoce jako já. Jestliže on nechce, nemusí se to ode mě ani třeba dozvědět, protože já musím respektovat to, že mě ten člověk nechce jako partnerku. To nejde, to už by bylo násilí. Ne. Pokud chtějí oba, je to úžasné. Úžasné.

Ale pozor! Také přijde prozkoušení, protože vy tady v tuto dobu v páté dimenzi smíte milovat jenom božsky, nikoli lidsky. Lidská láska je plná strastí. Lidská láska vlastní. Většinou to je tak, že se zamilujete a toho člověka si povýšíte nad ostatní. V tu chvíli anebo v pozdějších letech pro takového člověka můžete být koulí u nohy, protože si ho přivlastňujete. Tak to není. Jelikož všechny prvky božství jsou stejné, tak ono vám přinese zkoušku, že o toho člověka můžete přijít, protože to božství si vás žádá do jednoty. Jestliže se ten člověk skutečně zamiluje někde jinde, správný vztah jednoty je tento: Já se pokusím být tou nejlepší, ale když se zamiluje někde jinde, tak ho propustím a pořád ho miluji dál. A protože ho miluji a chci, aby byl šťastný dál, tak ho propustím. Jestliže ne, pak trpím.

Nedávno mi mladá žena napsala: ‘Co mám dělat, abych se odmilovala, protože mě můj muž nebo přítel opustil a už mě nemiluje a já trpím?’ A já jsem jí odpověděla: ‘Proč byste se měla odmílovat? Vy ho můžete milovat stále dál. Nezáleží na tom, že vás opustil. Láska je dávání. Vy o krásné pocity, když toho člověka pořád dál milujete, nepřijdete. Ty vám zůstanou. Vy je vytváříte. Můžete ho mít ráda stále.’

A teď pozor! Budu pokračovat. Správný vztah božské lásky je ten, že všechny lidi milujete stejně. Víím, že je to teď možná pro vás úděsné slyšet. Ano, já vás všechny mám ráda stejně jako svého muže, byť vás některé ani nikdy neuvidím. Tím mám na mysli všechny lidi po světě. Miluji vás ale stejně jako moje děti. Byla jsem mnohonásobně prozkoušená a věřte, dokázala jsem to i přes hmotu [nejen v situacích], že jsem skutečně dávala všem druhým stejně. Když šlo o cokoliv, nerozhodovalo tam [zvláštní kritérium]. Jenom můj manžel je pro mě mužem. Ostatní muži jsou pro mě lidé. U muže by to mělo být obráceně. Pro mého muže jsem já jeho žena a ostatní ženy jsou pro něj lidé. Jestliže se tedy stane, že ten člověk s vámi ukončí [blízkou spřízněnost] – pozor! v tomto stavu se to už nestane, ale hypoteticky – já budu s láskou respektovat, že by odešel jinam, ale o lásku nepřijdu. Já stále miluji stejně, jenom ho respektuji a chci, aby byl šťastný.

Jenže v božské lásce už tyto varianty utrpení neexistují. V ní je Jednota. Egoismus je chtění. Lidská láska člověka vlastní. Snažte se tedy o opravdovou čistotu vztahu. Musí v něm být oba. Jestliže já někoho miluji a on by mě nemiloval, vlastně bych ho trápila. Když ho miluji, tak ho nechci trápit. To je pro mě absolutně nesmysl.

[dotaz:] Mám dceru ve druhé třídě (sedm let). Má poruchu pozornosti (učení, chování). Můžete poradit, jak k ní přistupovat, jak s ní mluvit? Má někdy takové argumenty, že opravdu je těžké jí nějak vyvrátit, že to tak není, nebo by být nemělo.

[IA:] Některé děti jsou extrémně živé, až příliš. Je to proto, že některé děti, a zvlášť takto malé, vůbec v těle ani nejsou. Je to podivné, že? Já to vidím samozřejmě jinak. Někdo je skutečně tak povysunutý. Tyhle děti budou mít třeba i zkratky nebo budou zakopávat, někde sebou plácnou, protože nejsou koordinovaní v těle. Tady je nutné a jde to, abyste se s nimi věnovali dětské józe. To dítě se musí v těle zabydlet. Tělo je totiž váš nástroj. Vy v něm jenom bydlíte. Když v něm jste napůl, tak se k němu neumíte chovat. Tohle je velmi důležité, velmi vám to pomůže. Ten človíček se vlastně zaměřuje na úplně jiné věci, než je vaší realitou. Proto se i mýjíte v tom vysvětlování a pochopení. Napřed to dítě musíte posadit do těla. Asi bych s ní cvičila jógu. Existují i krásné dětské jógové kroužky, které by ji zpřítomňovaly. Navíc tam bude s podobnými dětmi. Tam si budou rozumět. Většinou jsou rodiče dovedení do těchto situací. Některé děti si to i přinášejí samy. Víím, že některá má vnoučata automaticky dělají zvláštní jogínské pozice, které si pamatují jenom z minulosti. Složí se do takových poloh, že člověk jen valí oči, a přitom jim to nikdo neukázal.

[dotaz:] Pátá čakra, komunikace. Jak se dá odblokovat nebo se naučit komunikovat? Jak si udržovat nadhled v rozhovoru a nenechat se vtáhnout do hry toho druhého?

[IA:] Zaprvé si musíte věřit. Když něco chci sdělit druhému člověku, musí tam být samozřejmě dobrý úmysl. Žádná kalkulace nebo něco zamaskovaného, ne! Otevřeně mu říct, co potřebuji, co cítím nebo co chci vyřešit. Určitě jste zjistili, že s někým to nejde. Je to, jako když paralelně ubíhají dvě kolejnice, [které se nikdy nesetkají]. Vy zkrátka mluvíte a ten člověk nemá vůbec schopnost vás vyslechnout. Nerozumí vám. Odpovídá vám třeba na úplně jiné věci. I tohle se stává.

Bloky v komunikaci: zaprvé, nekomunikace, to znamená, že vy se schováváte, neumíte mluvit. Jenže protože vy jste Celek, jste každý, na koho se podíváte, vy jste buňka celého těla. Jestliže já nemluvím, jsem introvert a nedůvěřuji tomu světu, tak sama sebe odděluji, jsem uříznutá. Já trápím sama sebe. Ten člověk se odsoudí do samoty. To je první blok. Následující překážkou je vyhrčené chování. Kritika, sebekritika, odsuzování nebo posuzování.

Další blok je, což neví hodně lidí, že s neochotou nasloucháte. Abyste mohli získat informaci, musíte napřed o tom druhém člověku něco vědět. A teď pozor! Hodně bloků v komunikaci přichází tehdy, když já nechci od někoho slyšet, co mi říká. On to ale říct musí! A vy máte být šťastní, že to říká. Vy totiž ještě neumíte mimosmyslovou komunikaci. Ještě se neumíte dorozumívat telepatii, což přijde, ale až se naučíte téhle komunikaci.

Mimosmyslová komunikace (telepatie) může probíhat tehdy, když budete velmi, velmi čistí a budete se chovat jako v běžném světě. Dneska byste nevlezli druhému člověku do bytu, když vás tam nepozve, že? To samé musíte dodržovat při styku s druhým jedincem, abyste mu do hlavy nevlezli, kdy zrovna vy chcete. To nejde. Vidíte tedy, napřed se musí zformovat vaše chování tady ve vaší fyzické schránce. Teprve potom, když si vás Nadjá prozkouší, je to možné.

Ale pozor! Jestliže nechci slyšet konkrétního člověka, to je z levé strany, to mám 'do hmoty', ten člověk je pro mě 'hmota', a z té hmoty něco padá, už mám blok v komunikaci. Já to mám ráda slyšet, protože vy tomu člověku nevidíte do hlavy, takže to, co z něj vychází, je pro vás informace, jak přemýšlí. Je to pro vás dobrá informace. Správný postup je ten, že vyslechnu sdělení a druhým uchem ven. Vy jste jen zjistili, jak on přemýšlí, co dělá.

Kdybyste nechtěli slyšet téma, to také bývá dost často: 'teď se mluví o mé dceři, nebo o dědictví, nechci to slyšet', tak máte blok vy na pravém uchu. V předešlém případě, od konkrétního člověka, byste měli na levém. I tohle jsou blokace vaší komunikace, aniž byste si to uvědomovali. Ne. Nyní je zapotřebí, aby se řešilo dědictví nebo moje dcera. To je jedno. Nasaji sdělované a vypustím. To jsou informace, které ze světa ke mně plynou, a já potom na ně můžu reagovat. Většinou bývá blok už proto, že na ně nechcete reagovat. Proč? Když to vyřešíte, tak to zmizí. Máte se radovat, že čím dříve to vyřešíte, tím dříve to zmizí. Čeho se bojíte a co nechcete, to odmítáte. Udržujete se dlouho v čase v této hladině a demoluje vám to tělo. Né!

Dostanu například obsílku z finančního úřadu. Půjdu tam ráda. A čím dříve, tím lépe, abych si už vyslechla, co po mně chtějí. Odstrkovat to ale od sebe... pak už nespíte, točíte se v noci na posteli jak vrtule. To je zbytečné. Týráte sami sebe. Za měsíc tam přijdete a zjistíte, že paní vám pouze sdělila, že udělali nějakou chybu, že se vám omlouvají. A vy jste se kvůli tomu demolovali celý měsíc. Všechno se dá vyřešit beze strachu. Všechny tyhle věci vám demolují komunikaci. Ne. Vy jste všechno. Takže hned a teď tomu člověku všechno řeknu.

V létě mi jedna dívčina položila otázku (a to je také komunikační blok): „Jak tomu člověku můžeš věřit, co říká? Třeba se přetvařuje...“ Vážení, je Celek a pro každého z nás v něm jsou stejné podmínky. Jste Vy a zbytek světa neboli zbytek Boha. Mezi vámi a zbytkem Boha jsou vaše čakry. Jestliže o někom druhém budu přemýšlet způsobem ‘co když si vymýšlí?’, ‘co když se přetvařuje?’, už máte blok v komunikaci vy, protože mu nedůvěřujete. Né! Mně je jedno, zda se ten člověk přetvařuje nebo záměrně říká nějaké nepravdy. To je jeho věc. Já mu klidně budu věřit to, co mi říká a budu se podle toho chovat. Zase podle mého svědomí a vědomí, protože mezi mnou a Bohem jsou pouze moje čakry. A ten člověk patří do zbytku světa. On je jaký je a dělá to, co umí. Ať si v tom dělá, co dovede. To je jedno, to je jeho věc. Každý z vás je zodpovědný před Otcem sám za sebe. Tak komunikujte! Je jedno, jaké mají druzí lidé úmysly. Můžete důvěřovat, ale prověřujte si je, protože neprověřujete toho člověka, ale jeho egoismus. Tohle je důležité vědět.

[dotaz:] Co si myslíte o ovlivňování vody myšlenkami či afirmacemi, například ‘Naplňuji tuto vodu láskou, harmonií’ a tak dál. Myšlenka má sílu, je tvůrčí a věrme, že vodu, která je třeba znečištěná, máme možnost si takto upravit.

[IA:] Víte, pan Emoto zjistil... to jste určitě všichni viděli [dokument Messages From Water (Zpráva z vody), dr. Masaru Emoto, citovaný i v ruském dokumentárním filmu Вода (Voda, 2006)], že voda je tady na zemi nejdůležitější médium. I vaše tělo tvoří asi z 80 % voda. Pan Emoto vyfotil, jak se voda chová, když jenom napíšete na papír nějakou myšlenku, například láska, vedle toho napíšete nenávist, vedle toho válka. I to, že napíšete na papír cokoli takového a označíte jím nádobu s vodou, tak se molekulární struktura vody změní. Pro film to vyfotil, přiřadil vždy motto [láska, děkuji, štěstí, nenávist, válka, zabiju tě a tak podobně] k nádobě s vodou a ukazoval lidem zvětšené fotografie molekulární struktury vody. Kde bylo napsáno například nenávist nebo válka, byly černo-zelené struktury a vypadaly příšerně. Po promítnutí všech fotografií, které dokumentují dopad myšlení, hudby, slov, jmen na strukturu vody, klade závěrem otázku: Co se pak děje s námi, když takto přemýšlíme a jsme plní vody?

To jsou ty vaše bloky, které ve vašem těle zhmotníte. Vy máte při všem láskyplně myslet. Nejen u vody, při veškerém konání! Vaše děti jsou plné vody, vaši rodiče jsou plni vody. To, co házíte na druhé, pozor! i vzduch je plný vody. Vy kolem sebe šíříte to, co jste. To, co ve vás probíhá. Vůbec si nedovedete představit, jak jste tvůrčí, a to v dobrém, i ve třetí dimenzi v tak zvané špatném smyslu. Všechno, co vypustíte do Božího těla, tam zůstává a má mnohé následky. Jedna jediná lítost poznamená rodinu na dlouhou dobu. Zaprvé zablokuje vás, zadruhé může nemoc, která přijde, zablokovat vaše rodinné příslušníky, někdo to odsoudí. Jsou tam různé varianty, ale postupuje obrovský nárůst problémů. Jakmile člověk tato emocionální odmítnutí zastaví, zjednoduší se mu život, zkrásní. Velmi se vám uleví.

[dotaz:] Má význam prosit o milost Boží, ať se projeví, jak je dovoleno a v souladu s Boží vůlí? Třeba pro konkrétního člověka.

[IA:] Vše(!) je milost Boží. Vše, co se děje, ať se na to díváte pozitivně nebo negativně, je vždy milost Boží. Je to Jednota a vy si na Boha máte vzpomenout. Jste Bohové, kteří si sem přišli v zapomnění vzpomenout, kdo jsou. Bůh si chce prožít. Jestli tu někdo zakouší z lidského pohledu negativity, dějí se s ním drsné věci. Neumí je přijmout. Nevnímá v dualitě, že to je Boží pomoc, že se vám to děje. Uvědomte si, že je to všude napsané. Ve všech svatých textech je to uvedené. Vybavte si Otčenáš: Buď vůle tvá, jak v nebi, tak i na zemi. V nebi je vaše Nadjá, vaše Božství, které si zvolilo tento osud. Přijdete na zem. Máte to přijmout i na zemi. A vy to na zemi v těle, v zapomnění, odmítnete.

Ve všech textech se píše o pokoře, tedy přijímejte. To neznamena pokorně sklonit hlavu. Bůh nevidí, že jste sklonili hlavu a udělali jste, co druhý člověk chtěl, když jste se vevnitř zlostili. Navenek to tělo nedalo najevo, ale uvnitř jste neobstáli. Bůh potřebuje, abyste pokoru žili niterně. To je skutečná realita. Proto na druhém člověku nemůžete poznat, jaký je ve skutečnosti. Někdo je navenek klidný a uvnitř je zablokovaný odshora dolů. Nepřijímá svůj osud třeba situačně a nic pusou neřekne. A naopak člověk, který bude vyskakovat, ale jenom to bude hrát, protože toho člověka miluje a musí mu ukázat, jak s ním dokáže zatřást. Takový člověk pro vás bude navenek křikloun, ale on takový (uvnitř) nebude. Ve skutečnosti bude dobrák. To, co žijete vevnitř, je skutečná realita.

Milost Boží je tedy vše, co se tady děje, protože dopad karmy na sebe šijete vy(!) sami, abyste se srovnali. Je to vaše náprava. Tohle je pohled páté dimenze. Jestliže by člověk ještě prosil, má ještě stále někde rezervu. Zapřemýšlejte si o tom. Vaše praxe je váš život a je to milost Boží. Je jen zapotřebí to tak vidět. Proto se máte ptát 'Co je na tom dobrého, že se mi tohle děje?'

[dotaz:] Co je podle vás sebevědomí? Jak pracovat s nízkým sebevědomím?

[IA:] Je možné se na to dívat z běžného lidského pohledu a z duchovního pohledu, z té skutečnosti. Každý člověk si o sobě něco myslí, ale většinou je to určeno a narodili jsme se s nějakým úkolem. To znamená, že když si budu připadat nedostatečná, bude mi to samozřejmě moje okolí stále připomínat. 'Nemám ráda sama sebe.' Vy máte mít rádi sami sebe a vědět, že něco umíte a něco neumíte. Vždy to tak je a nedělat si s tím starosti, protože vy jste jako buňka připraveni přesně na to, co máte dělat. Vše je ve vás dokonale navolené. I situace, i hmota. Jestliže jsem v minulosti neměla sebevědomí, to znamená, neměla jsem sebelásku, že jsem správná, ve smyslu taková jaká jsem, pak samozřejmě přijdu do rodiny, kde mě nebudou chválit. Naopak, budou mě pranýřovat za to, co neumím. Není nutné, abyste si s tím dělali hlavu.

Povím vám krátký příběh. Moje maminka je absolutně precizní člověk. Nikdy jsem nepotkala tak dokonalého člověka na práci. Když třeba okope zahrádku, tak já kdybych se snažila nevímjak, nikdy to stejně neudělám. Má přesně čtverečky centimetr na centimetr hlíny, jdu tam a tam není nic! Dodnes to nechápu. To mi stojí rozum. A pozor! Narodila jsem se vedle mé maminky, abych si udržela své sebevědomí. Mohla jsem si připadat blbá. Zkrátka jsem věděla, že to jako ona

nedokážu. Snažila jsem se, ale neuměla jsem. Moje maminka je úžasná kuchařka. Na co kdy sáhla, udělala dobře. Ale opravdu dokonale. Dělala na stomatologickém oddělení zubní sestru. Vždy šokovala všechny lékaře. Měla svého stálého doktora, ale někdy onemocněl, tak byla daná třeba na týden k někomu jinému. Měli tam Petriho misky (malé kulaté mističky) a v nich brousky. Všichni ostatní doktoři je měli rozházené. Byla u nich dva dny a srovnala brousky kolem dokola, aby lékaři urychlila práci, aby do nich jen sáhl pinzetou a vzal si ho. Všichni z toho byli úplně hotoví. Vyklidila všechny skřínky, a to dělala ještě při běžné práci. Je skutečně jak kybernetická myš. Dodnes. Je jí 78 let. Je neuvěřitelná.

Já jsem se k ní narodila, to znamená, potřebovala jsem vidět někoho dokonalého, jak já to neumím. A vidíte mě zdrcenou? Nevidíte. Byl tam pro změnu nátlak z její strany, abych taková byla po ní. A já jsem taková nebyla. Já si pamatuji, jak mi jednou řikala: „Už jsi na to dost velká, uděláš nálev na salát.“ Salát jsem udělala, začínám míchat zálivku a ona: „Počkej, počkej! Já si to ochutnám.“ Ona ho vylila: „To je hnusný! Dalas tam moc soli a málo...“ toho či onoho. Hned přišla sprška kritiky. Stáhla jsem se a nic nedělala. Vždycky mi pak říkala: „Ty nic nebudeš umět. Až se budeš vdávat, to bude hrozný.“ A já mlčela. Nemohla jsem jí říct v negativním smyslu ‘Cokoli udělám, není dokonalé. Já to tak neumím jako ty.’ Vlastně jsem ji chránila, aby na mě nehrnula kritiku. Fakticky jsem té duši pomáhala. Ona si ale stejně myslela, že jednou ve své domácnosti budu hrozná.

Jenže já jsem ji pozorovala. Mně se líbilo, jak pracovala, ona byla úžasná. Nemohla jsem jí poskytnout blaho v tom, že bych byla tak dokonalá jako ona. Takže jsem si jenom vše pamatovala. Když jsem se pak jednou vdala, tak jsem uměla vařit, uměla jsem všechno. Ona pak vždy říkávala: „Jak to, že ty umíš vařit, když ses to nikdy nechtěla učit?“ a pak jsme si o tom moc hezky popovídaly. Víte, až přílišná preciznost... Ne, zlatá střední cesta, věřte mi. Nemusíte ale podlehnout tomu, že jste špatní. Já jsem to zkrátka neuměla tak jako maminka. Dnes si ale myslím, že vařím stejně jako ona a spoustu věcí dělám také docela dobře.

Já jsem zase viděla, že nemusím tak sloužit domu, oknům a podlahám, že stačí čisto normálně a že to není smyslem mého života. Měla jsem ráda lidi a to mi zůstalo. Představte si, že bych dneska ležila kliky a nebyla bych tady. To by byla náramná škoda. Nezáleží tedy na tom, jak vás posuzuje vaše okolí. Jste, jací jste. Jestli jste si nabrali i takovouhle učitelku do svého života, byla dobrá. Musíte to tak respektovat.

Pozor! Nabrali jste si i situace a ty jsou ještě geniálnější a já nabrané situace nesmírně miluji. Představte si, že byste si třeba vybrali situaci ve svém životě, že budete žít celý život v Čechách. Tehdy první dobrou vlastností, kterou máte, bude, že se vůbec nebudete umět učit cizí jazyky. Chyba by byla, kdybyste si o sobě mysleli, že jste blbci. Pozor! Tím nechci říct, že se nebudete učit. Ne. Vy se máte jednou, dvakrát pokusit jít do nějakého kurzu, a když to nejde, tak to opustím. Budu dělat něco, co tu umím.

Sledujte teď, jaké bránění je k vaší škodě. Jestliže si o sobě budu myslet, že jsem špatná nebo že je to špatná situace, už mám blok buď v levé (jsem špatná) nebo v

pravé noze (špatná situace). Podle toho kam to cpete, buď do hmoty (levá strana), nebo do duchovna-situací (pravá strana). Tohle vás poškodí, to je zaprvé. Když se budete i vědomě bránit a budete chtít, přestože neumíte jazyky, cestovat ven, a vaše Nadjá vědělo, že máte žít v Čechách a netoulat se někde po světě, protože tady byste chyběli a tam překáželi, tak vám nadělí druhou dobrou situaci: nikdy nezbyde víc peněz na cestování. Vždy přijde akorát na všechny poplatky, které máte mít, a na víc nebude, aby vás nenapadlo někde jezdit. Nadjá je geniální. Kdybyste se ještě bránili a chtěli putovat stopem, dostanete další dobrou situaci: extrémně ztloustnete, aby pro vás bylo velmi obtížné tu horu masa někam přemísťovat. To už vás pak vůbec nenapadne. Nicméně tyto zádrhele ve fyzickém světě jste si poříдили odmítáním vy!

Jsme tedy opět u toho, jak říkal ten mladý Tomáš: 'Tak jsem se rozhodl, že bude všechno dobrý.' Jo! Napasujte si to tedy na to sebevědomí. Jste dokonalá taková, jaká jste, abyste byla ve 'světě situací' i ve 'světě hmoty' právě na tom místě, kde máte být. Jste dokonalá!

[dotaz:] Jak vnímáte datum 21. 12. 2012 a jak ho chcete osobně prožít? Jaké rady nám můžete dát k tomuto datu, které Májové určili v době znovuzrození?

[IA:] Ano, znovuzrození je vlastně hranice změny vědomí. Jak ho chci prožít? Já určitě vím, že budu volat do Itálie, protože ten den má moje vnučka Francesca narozeniny. Pak si s maminkou rozhodně uděláme hezky. Možná pojedeme nakoupit, to bude pár dnů před svátky. Budu žít každý den úplně normálně. Budu se snažit mamince, i lidem které potkám, dělat radost. Prohodím pár slov a pomůžu tam, kde bude zapotřebí. Věřte mi, že budu šťastná a spokojená s tím, co je, a nebudu chtít něco jiného – to, co není. To ale dělám každý den. Těchto hranic, které tu jsou dané, se nebojte. Všechno proběhne. Držte se přítomnosti.

[dotaz:] Jak komunikovat s bývalým manželem ohledně dětí?

[IA:] Sama jsem to zažila. Věřte mi, jde to. Jde to hezky, i když druhá strana třeba nechce komunikovat. To nevadí. Vy můžete samozřejmě za sebe. To znamená, ať jste v manželství řešili cokoli, nikdy do toho nezatahovat děti. To je důležité, protože děti milují vás oba. Jestliže byste je naučili partnera vnímat stylem 'On za to může, tohle dělal on,' a tak podobně, ne-ne-ne. Tím byste házeli dopady na vaše děti a ty děti jednou budou nemocné. Ale hlavně, když odejdou z rodiny s odsudkem z dětství, budou pokračovat ve svých vlastních vztazích a manželstvích s podobnými partnery.

Vždy tedy, i když dítě samo začne něco proti druhému partnerovi, zmírňovat to, narovnávat jeho pohled. Vaše dítě bude šťastné, když bude milovat vás i vašeho partnera a může svobodně i o vašem bývalém partnerovi mluvit. Vždyť je s vámi jako s jedním z rodičů a je krásné nebát se mluvit před mámou o tatínkovi. Kdybyste vše viděli hladce a rovně, kdybyste se do toho ponořili sami v úloze toho dítěte, jsme zase u toho 'nedělejte druhým, co nechcete, aby druhí dělali vám' a hned to uvidíte. Takže mírnit. Samozřejmě vycházet vstříc, neházet si klacky pod nohy. To je velmi důležité. Když vám ten druhý ten klacek hodí, respektovat to jak nejvíce unesete a příště mu to

samozřejmě neoplatit. To bychom tady byli ještě dlouho, protože tam je takových variant, co to ego umí vymyslet. Snažit se zkrátka ty špatnosti zahladit.

Uvědomte si, že problémy jsou mezi vámi a partnerem. Děti tím většinou trpí, protože milují jednotu. Když je naučíte, že se dá přejít i rozchod v míru a klidu, nebudou trpět, budou zdravé a nebudou mít ani porušené vztahy v budoucnosti. Budou to absolutně lehce umět. I kdyby je něco potkalo, tak to budou snadno umět přejít. Uvědomte si, že ten člověk, ať dělal, co dělal, to dělal ze svého egoismu, a to není jeho skutečná realita. Vy už máte informace o tom, že vaše ego ve vás mluví, že jste vlastně rozdvojení, ale mnozí to ještě vůbec neví. Oni nevědí, že to existuje. Poslouchají ten negativní hlas a myslí si, že to jsou oni, což je jejich “tragédie”, protože tedy hrozně trpí. Musí se to tak díť. Ještě nedošli k otevřeným informacím.

[dotaz:] Jak uvolnit blok, který má vliv na moji koktavost?

[IA:] To může být třeba někdy v dětství nebo později. Je to samozřejmě komunikace. Dá se na tom i zapracovat. Na jedničce je možný pocit, že nehodnotíte sebe tak dobře jako druhé. Mohla by to být méněcennost. Musela bych si na vás sáhnout, abych věděla, kde je to hodnocení. Dále vám to může vadit. Tohle sice není karmická nemoc, ale může to být karmicky dané, kdy si tuto úlohu nabereíte třeba na 10-20 let. Někdo se toho může zbavit. Někdy to bývá z dětství.

My jsme to také velice krátce měli u jedné z mých dcer, kdy se bála promluvit, protože se bála, že ten, kdo jí bude poslouchat, řekne, že nemá pravdu a bude se tedy zlobit. Ona začala tak [zadržovat slova], jak se bála něco říct, aby pravdu měla nebo neměla. Takže jsem tenkrát zasáhla, vložila jsem se do toho a učili jsme se nějakou dobu jen spolu a přestalo to asi během čtrnácti dnů. Vidíte tedy, že vždy nějaký nástup tam je a můžete zasáhnout. Pokud jste si to ale přinesl (máte to od narození) a už to máte dlouho, musel tam být nějaký strach z komunikace. Pociť, že na vás bude někdo křičet, když řeknete podle někoho druhého ‘špatnost’. Ale opakují: I tohle bylo nastavené, abyste si s tím nějakou část života prožil. Vy se máte mít rádi i s tím.

To je to samé jako karmická nemoc, která nám je daná pro celý život. Jestli ji ten člověk vnitřně přijme v jakékoli úrovni (nepřipadá si špatný, nevádí mu to, je to prostě tak), může s ní žít, byť by byla vážná, třeba roztroušená skleróza, úplně hladce ve stejném stavu. Bez žádných ataků po mnoho let. K největším zádrhelům totiž dochází skrz vaše uzávěry, skrz vaše odmítnutí na čakrách. Lékaři to pak přisuzují té nemoci. Ve skutečnosti to s ní nemá co dělat.

[dotaz:] Jaký postoj zaujmout k manželovi alkoholikovi? Pomůže, když to přestanu v sobě řešit?

[IA:] Ano, vy můžete vyzkoušet láskyplně různé varianty pomoci. Přesto dotyčný musí chtít. Teď dobře poslouvejte. Sama jsem se nedávno setkala s člověkem, který čtyřicet let bojuje se svým alkoholismem jenom proto, že v dětství odsoudil jednoho z rodičů za to, že byl alkoholik. Vy své rodiče máte milovat a vědět, že tohle dělat nebudu. Jakmile přijde odsudek, Nadjá vás nasměruje a vy se musíte tolik desítek let

mordovat, abyste věděli, že ten rodič také nemohl přestat. A je to program ve vás. Kdybyste to tenkrát přijali jako negativní poučení, protože jsou negativní a pozitivní pohledy učení. Je jedno, zda vás někdo učí, jak je hodný, nebo jestli vás učí, jak je špatný. Ten první vás učí 'To dělat chci, a ten druhý vás učí 'To dělat nechci.'

Tady pro toho člověka můžete udělat maximum, abyste mu pomohli, abyste to vyzkoušeli a dát mu mnoho šancí. Někdy pomůže říct mu 'Já tě mám ráda. Můžeme to řešit tak, že já budu mít třeba jiný byt a budeme se stýkat.' Ukázat mu tedy že ho milujete, aby získal sílu alkohol přemoci, ale že život s ním je obtížný. Záleží i na tom, jestli máte malé děti. Jsou-li tam malé děti, je zapotřebí otce neodsuzovat, aby se děti nezablokovaly.

Nedávno jsem byla na Skypu s úžasným chlapcem. Měl zápis v noze, ale jen do situace a vyřešil to celkem vyspěle. V jeho dětství maminka byla velmi duchovní a jezdila po duchovních akcích a tatínek byl alkoholik. Protože on ty rodiče miloval oba, tak večer chodil s tátou do hospody a s maminkou o víkendech jezdil na duchovní sezení. To je super! Hmotu měl vyřešenou, ale tahle situace pro něj byla těžká, takže ji odmítnul. V pravé noze byl tedy zápis a dokonce to prošlo i do dvojky, trošku tam byla vztahovka. Každý si s tím ale neumí poradit. Ano, naučit děti přijmout úplně všechno. Vím, že je to těžké. I ony si to zvolily. Dát však najevo vcítění se do druhého člověka. Potom má takový jedinec obrovský náběr k tomu, aby přestal. I kdyby třeba jednou došlo k rozchodu, musíte to mít zase v čistém stavu. Záleží jen na vás, jak to budete řešit. Každopádně nesmíte toho člověka odsoudit. Každý z nás máme míru egoismu nabranou a je to hlavně program. Možná jste něco řešila v dětství, to je hodně důležité, aby vám tyto věci nemusel dělat kvůli vašim blokům z dětství.

[dotaz:] Je něco, co nám pomůže zůstat klidní? Orgonit? Egyptský kříž? Mantra?

[IA:] Ano, existují orgonity, kameny... křišťál je úžasný, ale to je vždy jen berlička. Lepší je, když si uvědomíte, že teď se to stalo, obyčejným selským rozumem. Nic jiného nepotřebujete. Tím, že udělám odmítavou emoci, nic nevyřeším. Jenom to zhoršíte. Normálně by to proběhlo, vaše tělo by to nezasáhlo, ale takhle navíc ještě za nějaký čas přijdete k nějaké nemoci, k nějaké odezvě. Ale hlavně, a to je důležité, vašim odmítnutím jste si zapsali zápis a znovu se s tím setkáte. Jestliže z vás začnou být flegmatici jako já, už se s tím nikdy setkáte, věřte mi. Není důvod. Tady jde o to najít Boha v sobě. Zůstat klidný v jakékoli situaci.

Kameny nebo podobné pomůcky vám pomohou. Mají připravenou vibraci, tam, kde vás doladují. Každý kámen je jiný. Třeba ženě, která by měla problém se vztahovkou, pomůže karneol. I třeba otěhotnět. Ale ten kámen vám upraví jen čas(!), kdy neonemocníte. On přetahuje vaši zablokovanou energii na sebe, ale má určitou kapacitu. V nějaké kapacitě nasaje, a pak se zastaví. Dává vám čas, aby vám to došlo. Nic jiného. Pracovat musíte stejně vy. S normálním selským rozumem si řeknete 'Když se to stalo, čemu pomůžu, když k tomu ještě přidám zlost nebo výčitku nebo kritiku? To je zbytečné'. Věřte mi, že tomu druhému více pomůžete, když budete úžasní.

V dětství jsem věděla, že nechci lhát. Určitě bych nezahlala člověku, který by to ode mě nečekal. Naši se o mě velmi báli. Byla jsem jedináček a ještě velice vyspělá. Dítěti, které se narodí “duchovně vysoko”, hormony pracují velmi rychle. Já jsem v první třídě měla nohy jako teď, až se naši báli, co se jim to narodilo za mobydicka. V jedenácti letech jsem byla velká jako teď, největší ze třídy, vyspělá a vypadala na šestnáct let, v patnácti letech na dvacet. Takže se o mě zákonitě obávali. Vůbec nikam mě tedy nepouštěli. Do šestnácti let jsem v osm byla v posteli. Všichni mí spolužáci třeba od pěti hodin šli na diskotéku a já nesměla. Chtěla jsem být s nimi, měla jsem je velmi ráda a oni mě také. Naučila jsem se tedy doma říkat alespoň polopravdy, pololži. Já jsem jim nechtěla lhát, ale musela jsem, protože jsem chtěla být s lidmi, které mám ráda, ale nedělalo mi to dobře. Bývala bych to nedělala, jenže ať jsem jim řekla nebo neřekla pravdu, tak mi stejně nikdy nevěřili. Když už vám někdo nevěří, tak je vám to fuk. I když mu řeknete pravdu, tak vám stejně nevěří, tak je pak jedno, jestli lžete nebo ne. Ti lidé pak dávají pro to druhé (lhaní) prostor. Tohle jsem si zapamatovala jako dobrou věc. Když pak mé děti rostly, já jsem jim věřila vždycky. Vždycky. Většinou mě nezklamaly, i když pár historek tam bylo velice úsměvných, ale to by bylo na dlouho.

Setkání jednoty srdce | Zlín, 28. září 2012 (5/5)

Jestli chcete, mohu mezitím, když tady bude malý šrumec, odpovídat na otázky. Souhlasíte?

[dotaz:] Děkuji, že mluvíte česky...

[IA:] Já ani jinak neumím. [smích] Trošku italsky, ale to není nic moc.

[dotaz:] Lorna Byrne ve své knize Andělé v mých vlasech, mluví o dětství s anděly. Říká, že máme možnost mít, co chceme. Stačí jen požádat o pomoc anděly, kteří na to čekají a jsou tu od toho. Je to tak? S nemocí, se vztahy, žádám, chci pomoci. Je to projev ega?

[IA:] Ano. Je to ještě lepší hladina. Neustále probíhá vývoj. Napřed tu byli oni, teď jsem tu já, po mně bude zase někdo další. Podle toho, kam se dopravujete. Vývoj nikdy nekončí. Andělské sféry nad námi jsou vaše vlastní božství, akorát ho vidíte odděleně. Proto prosíte. Jestliže si připadám jako Iva, oddělený jedinec, potom žádám a mám prosbu. Věřte mi, že lidstvo to doposud ve třetí dimenzi, v těžkých osudech potřebovalo žít. Byly tu války, morové nákazy a dodnes tu jsou. Morové nákazy vystřídaly zase jiné nemoci: AIDS a další. Vždy se něco vyřeší a něco dalšího pokračuje. Člověk ve své dualitě, ve své oddělenosti, ještě musel prosit. Prosba a modlitba byla důležitá.

Jestliže už ale přichází další dimenze, musíte znát další pravdu. Je to pouze vývojový krok. 'Vaši andělé nahoře čekají. Je to jejich povinnost.' Ano, uvědomte si, že i člověk, který se stane pokorný, se stane jedním z andělů. Pak už vlastně sloužíte všem ostatním. A tady už se ta hranice smazává. Tady už to spojení je. Jestliže se stanete andělem, byť chodícím v těle, pak už to propojení je stálé. Mizí dualita a vidíte vše v jednotě. Jestliže vidíte a žijete vše v jednotě, je zbytečné prosit. Pak už třeba přijde nádech ze zvyku, že byste si chtěli něco přát a zjistíte, že to vlastně nepotřebujete, že máte přesně to, co potřebujete. Tohle už je potom žití jednoty. Víte, že hřích neexistuje. Člověk, cokoli dělá, dělá pouze ve své vývojové fázi, tam, kam dospěl.

[dotaz:] Narodila jsem se s hormonální poruchou, takže v této inkarnaci nemohu mít děti. Co mi to má říct? Ivanko, miluji Vás.

[IA:] To je hezké, děkuji. Víte, člověk, který se smíří s tím, co má, bez odsudku pro život, že to má 'Dobře, nemohu mít děti. Budu mít tedy ráda všechny, které mi život přivede.' Můžete dávat lásku i jiným dětem, ať už si je osvojíte nebo také ne. Na tom nezáleží. Můžete pomáhat někde jinde. Uvolníte se tím, otevřete se, budete platná. To je moc důležité, než se uzavřít a zatrpknout 'Když já nemůžu, tak nemám nikoho ráda.', 'Proč oni mají?' Ne-ne-ne. Člověk je prozkoušen celým svým osudem jenom proto, aby ho přijal takový, jaký je. Záleží na vás, jestli ho v tomto stavu odmítnete, anebo ho přijmete. Když ho přijmete, všechno zmizí. Zmizí z vás hořkosti, že děti

nemáte a uvidíte všechno jako dar. Záleží jen na vás, v jakém stavu toho odmítnutí se nacházíte. Záleží jen na vás, jestli to zmizí, nebo to nezmizí. I to je někdy dar.

Mám sestřenici, mám ji nesmírně ráda. Ona je ještě mnohem více podobná mé mamince než já, a já jsem hodně. Od maminky se liším jen tím, že mám oválný obličej, moje maminka má kulatý. Tahle moje sestřenice má úplně stejně kulatý obličej jako má maminka a ona také nemá děti. Nemá je, ale vystudovala v Německu a stará se o postižené děti s vrozenými poruchami páteře, různými vývojovými vadami a tak dál. Nesmírně ty děti miluje. Je tam skutečně andělem na pravém místě. Využít toho nedostatku [co máte] k tomu, abyste prokázali, že to odevzdáte těm jakoby jiným dětem. Jiné děti de facto neexistují. Všechny děti jsou naše. Vy to vidíte pouze z pohledu schránky, která má genetickou dědičnost, ale tak to není. Je Celek. Jestliže je Celek, všechny děti jsou naše. Je jedno, jestli jste je porodili nebo potkali na ulici. Toto je skutečná realita.

[dotaz:] Jak řešit problém s křečovými žilami?

[IA:] Křečové žíly jsou umístěny na nohách a většinou má takový člověk problémy s přijetím čehokoli, tedy v optimismu, nicméně to hlavně souvisí s přijetím lásky. Já jsem z rodiny, kde všichni měli křečové žíly, obě babičky, oba dědové. Chtěla jsem říct 'obě maminky, oba tatínkové' [smích], tedy oba rodiče, tatínek s maminkou. Já je nemám, protože jsem se vždy chovala jinak. Tady jde o chování toho jedince a v tomto smyslu neexistuje dědičnost. V genomu máte nabídku povahových vlastností od matky i od otce, ale vy si nemusíte vybrat nic. Záleží na vás, jak se budete chovat. Když se poučíte z chování jedinců, ke kterým jste se narodili a uděláte to správným způsobem, nemusíte mít nemoci, které oni si nesou. Tohle je důležité.

Ano, je tu nabídka dědičnosti chování. Když ji využijete. Když ji nevyužijete, nemoc mít nebudete. Jestliže už ale máte na nohách křečové žíly ve vážném stavu, pak je zapotřebí lékařského ošetření. Uvědomte si, že i medicína se vyvíjí. Vše je Bůh. Bůh je i v doktorovi. Když už jsme u toho, musím vám říct, že ani třeba zádrhel, který udělá doktor na operačním sále, není jeho. Jestliže jste něco nepochopili a nemá dojít k nápravě, tak se operace zkrátka nepovede. A opět jde o to, abyste to přijali.

Je opravdu neuvěřitelné, co se může stát. Mám kamarádku, kterou jsem léta neviděla. Asi před osmi lety měla výklad. Je úžasná. Její manžel prodělal velice krátce po sobě devět mrtvic. Dovedete si představit, jak tam bylo neustálé odmítání. Má s ním tři děti, velice ho miluje, stará se o něj, i z lásky k těm dětem. V tom smyslu je dokonalá. Nedávno jsme se potkaly v jednom obchodě a já říkám: „Už jsem tě dlouho neviděla, jak se máš?“ a ona: „Ale Ivanko, špatně. Asi jsem došla ke klimakteriu, ale mám nějaké problémy. Už jsem byla před měsícem na zákroku a ono se jim to nepovedlo.“ A já: „Víš co, dneska se posad' doma do klidu a přehodnoť to. Moc dobře víš, že to je vztahovka k manželovi. Že přece jen jsi neskousla věci, které léta dělal. Protože to bylo kvůli dětem a tam jsou různé nepřijaté skutečnosti. Jestliže to přehodnotíš a podaří se ti to, pošli mi ráno smsku a já se podívám, co mi tvé božství předá.“ Protože ona v úterý ráno nastupovala do nemocnice. Druhý den mi přišla neuvěřitelná smska.

Stálo v ní: „Díky. Já jsem celou noc nespala, ale bylo mi božsky. Vlastně jsem si uvědomila, jaký je můj muž pro mě obrovský anděl, jak jsem se za celý můj život změnila, jak dnes umím dělat věci, které bych v životě bez něj nedokázala. Vždyť on je obrovský anděl. Prožívala jsem takové blažené stavy.“ Sedla jsem si a dostala jsem ohromný kus z jejího břicha a ve středu mi psala smsku, že operace se povedla.

Házet na někoho neúspěchy, soudit se s nemocnicí... Ne-ne-ne. I ten doktor, věřte mi, je Bůh, který jde s úmyslem pomoci člověku, jako i vám se někde něco nepodaří. Nebojte se tedy chodit k doktorům a využívat lékařskou péči. Bylo nám ukázáno, že jednou, jednou(!), budeme ve stavu, kdy si budeme moci transplantovat cokoli. Život člověka se nesmírně prodlouží. Měli bychom žít až tři sta let. K těmto stavům nás tedy ještě ale čeká minimálně sto let.

Samozřejmě, když člověk přestane dělat egoismy, bude zdravý. Všechno se změní. Bude mít minimum nemocí. Změny na planetě, které teď přijdou, přetvoří faunu a flóru i v mikropohledu, tedy bakterie a mikroorganismy, které se tu pohybují, se také změní. Některé tu vůbec nebudou. Navíc věda i v medicíně tak pokročí, že klonování by mělo být využíváno na vaše nové orgány, které jste v minulosti zdestruovali. K tomu všemu by mělo dojít. Musíme si na to ale ještě nějakou chvíli počkat. Vývoj k tomu směřuje, ale není důvod odmítat lékaře, medicínu. Už víte, že se změnou chování můžete mnohému vyvarovat. Když už křečové žíly prošly do takového stavu, kdy destrukce je nevratná a velice těžká, tak medicínu využijte.

[dotaz:] Jak se zbavit závislosti? Jak se chovat k člověku, který je závislý (drogy)? Jak varovat děti před závislostí?

[IA:] To je velmi těžké. Hlavně se zbavte odsudku. Už jsem vám dnes vyprávěla o ženě, která psala o chlapci, který si občas zakouří a chtěl vlastně žít úplně jinak. Měly jsme s tou ženou moc hezkou korespondenci. Psala, že 'nikdy nikoho neodsuzovala, jenom tady ty lidi'. Vidíte, jak se jí to dostalo do života. Ne. I na tyhle lidi se dívejte s obrovským soucitem, protože jejich program to absolvuje. Oni si to musí vyzkoušet a takových lidí je hodně. V páté dimenzi už tohle nikdo nebude prožívat, ale musíte tu projít bez odsudku.

Závislost je strašná věc. Strašná. Je lhostejné, zda to jsou cigarety, drogy, alkohol nebo gamblerství. Člověk má to chtění tak vybuzené, že on chce zkrátka vyhrát. I rodinu odevzdá na oltář, devastuje to úplně všechno. V tomto případě jde o učební program pro všechny. V něm je dané, jak se budete vyvíjet a jak to budete přijímat. Takovému člověku můžete podat x-krát pomocnou ruku, ale měli byste mít také svoji hranici. Kdy ho neodsoudíte, ale nenecháte ani destruovat zbytek rodiny. Musíte to samozřejmě vždy udělat v dobré míře a s čistým srdcem. To je důležité. Je to případ od případu. Rozhodně nad takovým člověkem nelámat hůl. On si musí své prožít. U někoho to trvá deset let, u někoho dvacet let. Také si musí na své věci během té doby přijít.

Moje Péťa měla v ulici... naše ulice je zvláštní. Je malinká. Všichni se v ní považují a žijí v ní generace, takže se všichni známe. Byla tam dívka, která propadla do drog a moje mladší dcera jí nesmírně chtěla pomoci. I u nás něco ukradla a provedla něco dost ošklivého. Já jsem byla šťastná. Pozor, já vím, že jsem jiná, než běžné lidé bývají. Já i Péťa jsme byly šťastné, že to ta holka udělala, protože Péťa jí uměla odpustit. Nevadilo jí to. Věděla, že to ukradla droga, a ne ta holčina. Stalo se to proto, aby Péťa věděla, co umí a neumí. Když tohle umíte přijmout, všechno zmizí, všechno se ztratí. Okamžitě a střelhitě. To by bylo na dlouhé povídání.

Ten člověk samozřejmě musí chtít. Záleží ale na skupině lidí. Jestliže ho ještě někdo z rodiny odsuzuje, pak ještě pořád musí udržovat více těch jedinců v tom stavu. Poznamená to většinou bohužel celou rodinu. Třeba matka by udělala, otec už by neudělal... Je to rodina od rodiny, kdy se toto děje.

[z publika:] To se týká i bulimie a anorexie?

[IA:] Ano. To jsou také závislosti. To je závislost na jídle nebo naopak. Chtění je v ní zamaskované tím 'být štíhlá'. Ta je také velmi drsná. I toto tam patří. Vždy je to chtění být jiný, než jsem. Nebo mít něco jiného, než mám. To je vždycky egoismus. Vždycky. Stačí to neposlechnout. Je to těžké, já vím.

[dotaz:] Je možné vyléčit revmatickou polyartritidu? Co je příčinou této nemoci?

[IA:] To je velmi těžké.

[dotaz:] Jak se zbavit alergie, která trvá již šestnáct let? Je to možné?

[IA:] Ano. Víte, moje maminka byla alergická na mého druhého partnera. [publikum se směje] Ona se tím netajila. „Já jsem na něj tak alergická...“, říkala. Do dvou měsíců, když to poprvé vyslovila, dostala šílenou alergii. Ale šílenou. To si nedovedete představit. Dodnes z toho mám hrůzu, když si na to vzpomenu a myslím si, že ona také. My tam žijeme na severu, tam dříve také byly spady jako tady na Ostravsku. Tam je severočeská hnědouhelná pánev. Když přišel zimní smog, tam hořelo povrchové uhlí a to všechno zůstávalo v ovzduší. Když přišel stav vysokého prachu, stav inverze, tak první den strašně otekla. Nebyla si vůbec podobná. Druhý den zčervenala, teklo jí i z uší a z obličeje, taková bílá tělní tekutina, dělaly se jí strupy po obličeji, pak otok mizel. A pozor! Ona je krásná a je to dáma. Za další dva dny, to seschlo a začala se loupat. Do týdne se oloupala a byla další inverze.

V době, kdy mezi námi došlo k rozchodu, což se stalo úplně samo a automaticky, ale to by bylo na dlouhé povídání. Nemůžu to tady ani z lásky k těm všem lidem vyprávět. To po mě nemůžete chtít. Nicméně jsme se rozešli a tenkrát jsem jela do léčitelské komory, kde jsem párkrát byla, je to v Ústí. Tenkrát tam byl pan Váňa, je tedy úžasný, a vyprávěl nám o šišáku bajkalském, což je úžasná bylina. Nestojí hodně, asi 60 Kč, takhle malá lahvička, je to výtažek z rostliny, která vypadá jako lišejník. Je to mech a způsobuje nárůst jaterního parenchymu. To znamená, že vám vyčistí játra. První dopad je ten, když máte znečištěná játra, protože ta alergie se týká trojky, ten člověk

se zlobí. Zlobí se na druhého člověka, co on dělá, jak se chová a nesouhlasí s tím, takže játra nepracují. To znamená, že kapacita čištění organismu se tedy sníží. Zaprvé vám tato bylina vyčistí játra. Prvních pár dnů budete vyděšení, protože až půjdete na záchod čůrat, tak ta moč je černá. Ale opravdu takhle černá a s pěnou. [smích] S bílou pěnou. [smích] Nicméně, během 4-5 dní se ta barva změní v normální a během čištění dojde ještě k nárůstu jaterního parenchymu, takže v játrech doroste mnoho nových buněk. Od té doby už moje maminka nikdy alergii neměla. Skutečně se vyčistila. Bere se asi tři týdny, stačí zopakovat, jednou za rok. Musíte hodně pít. Neděste se, dříve bylo na malém štítku, že je na alergii. Teď je tam napsáno, že je 'na pomoc při alkoholové závislosti', ale ono to s tím souvisí. To jsou také játra, čištění jater. Dává se do trošky vody. Stačí ráno. Já bych to dávala jen ráno a hodně pít. Člověk musí hodně pít, protože tělo potřebuje hodně vody. Tělo se vyčistí. Dále kopřivy, cokoli čistícího, nějaké čaje, to stačí.

Vrátím se ještě k té revmatické polyartritidě. Ta je velmi, velmi závažná. Jestliže je už tělo značně znečištěné, tak první znečištění, a to je známé už v józe, se ukládá do kloubů. Tady je důležité cvičit, což je pro takového člověka ze začátku hodně bolestivé. Vemte si, když vás bolí všechny klouby a ještě vás nutím cvičit jógu. Ze začátku je to velmi těžké. Měli byste si ale i upravit stravu, nedělat psychická odmítnutí, nezlobit se. To se také týká trojky. Pak začne trojka více pracovat, takže játra začnou vylučovat, i ledviny, tedy také dvojka. Nesmí vám nikdo a nic vadit, což je také známka nedostatečnosti při téhle nemoci. Ale hlavně: snížit cukry. Hodně pít.

První, co se vám stane s tělem, když budete cvičit jógu, stačí základní, jednoduché cviky a ani nemusíte dokonale, jde o to, že se zaměříte směrem dovnitř a budete rozhýbávat kloubní spojení. Když budete tyto věci dodržovat, může se to zlepšit. A budete se divit, jak se to zlepší. Za začátku to ale bude bolet. S tím počítejte. Záleží, jak to vydržíte, a jak ne. Ukazovali nám, že po čase, až projdeme do páté dimenze, tak těm lidem bude pomoheno, protože na zemi existuje vždycky všechno, co pomáhá na jakoukoli lidskou nemoc. Na zemi jsou byliny, které vám pomohou od všeho, co existuje. K tomu se teď ale musíme dostat. I vědou, což je také božství, a i svým chováním. To je paralelní vývoj.

[dotaz:] Můj manžel má nemocná střeva. Když má někam jít z domu, začne mít střevní potíže. Radši nejí, aby mohl někam jít. Z čeho by to mohl mít?

[IA:] Může tam být nějaký strach. Víte, mám kamarádku, která měla manžela. On už nežije, zemřel docela mladý. Ten měl zvláštní problém. Každé ráno, když jel na kole do práce, tak ho přepadl průjem. Krátký čas to trvalo, jenže už z domu začal vyjíždět s tím, že se mu to stane a opravdu se to stalo, protože ten strach a obava z toho, to je pesimismus, mu vždy rozproudily střeva. To je to samé, jako když půjdete k zubaři a budete se bát, tak můžete mít i střevní problémy. Nebo někdo jde na zkoušku z angličtiny nebo jakoukoli zkoušku na vysoké škole. Z nervů, z toho nepřijetí můžete mít střevní potíže. Je to vždy na jedničce. Jednička je strach, pesimismus, něco vidíte špatně, že to špatně skončí. Mohla by v něm být nějaká nejistota. Vy ho znáte víc.

Musela bych s ním mluvit. Stačí si o tom promluvit. Je to zbytečné. Bude tam nějaký blok z vnějšího světa.

[dotaz:] Je možné, že moje vnučka, kterou velice miluji, je duše, která se ke mně vrátila? Měla jsem dva potraty.

[IA:] Je dobře, že tu mluvíte o potratu. Potrat není hříchem. I duše, která se nemá narodit, se nenarodí, což tu ještě před nějakým časem nebylo možné říct. Vždycky necháme v programech rodiče prožít ono rozhodování. Není to hřích. Není vždy vhodná doba a je k prozkoušení těch jednotlivců, jak to přijmou. Sama jsem tím prošla, když mi bylo osmnáct let a měla jsem rok před maturitou. Můj budoucí muž tenkrát nastupoval na vysokou školu. Oba jsme byli jedináčkové. Já měla před sebou ještě rok a on 4-5 let školy, takže rodiče by nás bývali živili. Ani jedni rodiče to tenkrát nechtěli. Ti moji si mysleli, že ještě půjdu na vysokou školu, o což já jsem příliš zájem neměla, ale bývala bych respektovala to kvůli nim. Byla jsem tenkrát jediná, kdo by si to miminko nechal. Můj muž tehdy velice krásně mluvil. Říkal: „Nechám to na tobě, ale uvědom si, že máš za rok maturitu, já ještě pět let nebudu vydělávat, pak půjdu na rok na vojnu, a když nás naši rodiče budou žít, tak budou rozhodovat i o výchově vnoučete, protože málokdo umí vydávat peníze a nerozhodovat, respektovat. Když bychom se ozvali, tak by tam asi byly nějaké spory.“ To jsem uznala jako dobrý argument, tak jsem se miminku omluvila: ‘Nezlob se, narodíš se příště.’ Všechno proběhlo hladce.

Tato událost měla důležitý dopad v budoucnosti. Byla důležitá v mém životě a byla dobrá. Můj život by se neodvíjel tak, jak by se odvíjel za dalších pět let. A to bylo dobré i pro vás, věřte mi. Takováhle drobnost byla dobrá i pro vás, ale to vám bohužel nemohu vyprávět. Ve svém životě jsem se setkala se zvláštními věcmi. Třeba můj italský zeť byl mým synem. Když jsem ho poprvé viděla, tak jsem hned věděla. Z hrudníku mi vyskočilo srdce a zacvaklo se na něj. On mě neviděl. A jako Ital má azurově modré oči, vůbec jako Ital nevypadá, i když teď už je starší a snědší, ale tenkrát nebyl. Říkala jsem v tu chvíli mému muži, protože se divil, co je to za řeč (nevypadal jako Ital a teď tam brebentil s Italy, kteří tam bydleli v hotelu) „Járo, já se dívám na své dítě.“ Nemohla jsem z něj spustit oči.

Za dva dny jsme tam šly s Petruškou a servírka Maruška nám nabídla v Pinokiu (hotelu): „Ivanko, tady je takový úžasný človíček. Opravdu je solidní a já neumím žádné jazyky a Petruška umí takových řečí, a on umí také asi šest řečí, nikdy v Čechách nebyl a chtěl by je vidět.“ Tenkrát jsme odjížděli pryč na dva dny a říkám: „Dobře, ale dáš mi na něj pozor.“ – „Jo, jasně, neboj se.“ Pěť mi volala a říkala: „Mami, já jsem tak zamilovaná!“ Já jsem věděla za dva dny, když jsme přijeli, že to je on. A skutečně. Seděl na motorce před barákem.

Pozor! Asi půl roku před tím se rozešel s přítelkyní a pak jel za svojí tetou, která bydlí u Benátek a ta rozhodila karty a říká: „Já vím, že tě to nezajímá, že kartám nevěříš, ale už brzo přijde. A je docela mladá.“ Pak mu volali kámoši: „Pojedeš s námi do Amsterdamu? Na týden?“ – „Tak jo.“

Takže pět kluků s pěti motorkami jeli do Amsterdamu. Přijeli tam, ubytovali se, celý večer tam prochodili. K ránu si lehli a on vyprávěl: „Já jsem se mamí vzbudil, sedl jsem si na postel a říkám klukům: „Kluci, já musím jet do Čech.“ A oni: „No nejsi blbej?! Vždyť tu máme objednaný týden.“ – „Ne, já musím jet do Čech. Já nevím proč.“ Sedl na motorku a povídá mi: „Když na to teď vzpomínám, tak mi v hlavě blikala baterka „Čechy! - Čechy! - Čechy!““. V noci přejel Rozvadov, v Karlových Varech platil ve 23 hodin pokutu. Někdy o půlnoci přijel do Teplic. Sjel, říkal si: ‘Tady někde musím přespat.’ a zastavil se v hotelu vedle té cukrárny, kde jsme ho druhý den viděli. Takže vidíte, jak ho Nadjá dovedlo ke své bývalé mámě.

Sama jsem u Jiříka Vondráka zažila úžasnou věc, kdy se mladé ženě narodila holčička a ta holčička mluvila se svou babičkou, kterou nikdy nezažila. Ta babička za ní po nocích chodila. Skutečně se minuly. Babička zemřela krátce předtím, než ta žena (jakoby vnučku babičky, která odešla) porodila. Ta maminka z toho byla vyděšená, proto ona jí vyprávěla příhody, o kterých věděla jenom ona, a ta malá to znala. Byla to maminka, která si v těchto věcech nevěděla rady, takže pak šla za Jiříkem a Jirka jí skutečně potvrdil, že ta babička hlídá to své vnouče, které neměla možnost tady ve fyzickém světě potkat.

Jsou věci, které se dějí a které běžně nevíte. Je to možné. Rozhodně, když tu mluvíte o potratech, vůbec si to nevyčítejte. To je nesmysl. Vrací se k vám pouze ti, se kterými se máte učit dál. Děkujte za to. Nezáleží na tom, co jste si byli nebo budete. Jenom pokračujete. Řešíte věci, které spolu máte mít. [potlesk]

Já vám moc děkuji. Vždycky mě dojmete. [organizační pozvánky na další akce s Ivankou] Přeji vám, kteří jste vyhráli šperky, ať si je užijete. Kdybyste měli nějaký dotaz na kámen, který jste si vybrali, tak klidně, protože vám mohu říct, jaký to je kámen a kde působí, což už možná víte. Jestliže vás to oslovilo, tak už si vás ten kamínek přitáhl. Je tak vidět, že si ho potřebujete prožít. Takže si ho užijte. I vy všichni. Radujte se ze všeho, stojí to za to. Věřte mi. Děkuji. [potlesk]